

Bibliatanulmányok

Tapasztalat Urunkkal, Jézus Krisztussal

Írta: Dr. Derek Morris

2005. július, augusztus, szeptember

TARTALOM

Előszó.....	4
1. tanulmány: Urunk és Megváltónk: Jézus Krisztus.....	6
2. tanulmány: Jézus, az értékrendünk Ura.....	14
3. tanulmány: Jézus, a gondolataink Ura.....	22
4. tanulmány: Jézus, a vágyaink Ura.....	30
5. tanulmány: Jézus, a szavaink Ura.....	38
6. tanulmány: Jézus, az imáink Ura.....	46
7. tanulmány: Jézus, a kapcsolataink Ura.....	54
8. tanulmány: Jézus, minden kincünk Ura.....	62
9. tanulmány: Jézus, testünk templomának Ura.....	70
10. tanulmány: Jézus, a munkánk Ura.....	78
11. tanulmány: Jézus, isteniszereletünk Ura.....	86
12. tanulmány: Jézus, a szolgálatunk Ura.....	94
13. tanulmány: Királyok Királya, uraknak Ura.....	102
Reggeli dicséret.....	110

Dr. Derek Morris a negyedikévi biblia tanulmány szerzője a kaliforniai Calimesa-ban a helyi adventista gyülekezeti lelkipásztor, és a Déli Adventista Egyetemen homilétikát is tanít.

Felelős kiadó: Szilvási András

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremly Krisztina

Szilzálta: Dankó Erika

Korrektor: Metyő Lucia

Fordította: Hegyes H. Csilla

Borítóterv: Tóth József

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház és az

Élet és Egészség Könyvkiadó Kft.

1171 Budapest, Borsfa u. 55.

Tel./fax: (06-1) 256-5205

E-mail: ekk.kiado@invitel.hu

Felelős vezető: Tóth József ügyvezető igazgató

ISBN 963 9577 29 4

ELŐSZÓ

Tapasztalat Urunkkal, Jézus Krisztussal

Jézus Krisztus Úr mindenek felett, hiszen Ő teremtette a világot: „*Minden Őtaláda lett és nála nélkül semmi sem lett*” (Jn 1:3). Ura a nemzetteknek, népeknek, nyelveknek. Most ugyan még nem mindenki ismeri el Urnak, de közelieg a nap, amikor minden térd meghajlik előtte, és minden nyelv megvallja az Atya Isten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus Úr.

Amikor Jézus Krisztus először jött a földre, „*önmagát megüresíté, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megálázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig*” (Fil 2:7-8). Második eljövetelekor úgy fog megjelenni, mint királyok Királya és uraknak Ura, hatalommal és nagy dicsőséggel. „*Imé eljő a felhőkkel: és minden szem meglátja őt, még akik Őt általszeggették is; és siratja Őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van, Amen*” (Jel 1:7).

Rémülve menekül majd akkor mindenki, aki addig ellenállt kegyelmének, és visszatámasztotta Jézust, nem fogadta el élete Urának. Az Úr Jézus Krisztus dicsősége megemésztő tűzként hat rájuk. Jézus második eljövetele viszont örömmünnepe lesz azoknak, akik elfogadták Urunknak és Megváltójuknak. Ezt kiáltják majd: „*Imé Istenünk, akit mi vártunk és akit megártat minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában*” (Ésa 25:9!)

Akkor majd minden nyelv megvallja, hogy Jézus Krisztus Úr, ám sokan lesznek, akik elkésmek a hitvallással, ami megemthette volna őket. Amikor a bűnösök elismerik, hogy Jézus Krisztus Úr, pusztán a tagadhatatlan igazságot mondják el, de Jézus szeretetét és isteni hatalmát nem fogadják el tiszta szívből.

Isten Igéjében arra szólít, hogy fogadjuk el kegyelmét, amelyet bőségesen áraszt Jézus Krisztus, Urunk és Megváltónk által; fogadjuk el Istent, amíg lehet. Most van itt ennek az ideje. Ma van a megváltás napja. Jézus Krisztus megfizette a váltságot bűneinkért. Ma, ebben a percben tökéletesen megállhatunk Jézus, azaz Isten igazságában, amelyet gazdagon áraszt minden emberre, aki kész elfogadni „*Istennel igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek. Mert nincs különbség, mert mindnyájan vétkeztek, és szükségüknek az Isten dicsősége nélkül, megigazulván ingyen az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által*” (Róm 3:22-24). Ellen White tökéletesen kifejtette a Jézushoz vezető út c. könyvé-

ben: „Mivel bűnösök vagyunk, és nélkülözözzük a szentséget, nem vagyunk képesek a törvénynek teljesen engedelmeskedni. Nincs saját igazságunk, mellyel eleget tehenénk az Isten törvényében lefektetett elveknek. Krisztus azonban segítségünkre jött. Ugyanazon megpróbáltatások és kísértések között élt a földön, mint amelyekkel mi is naponta szembesülünk; de bünt nem követett el. Meghalt értünk, most pedig felajánlja, hogy bűneinket elveszi, és saját igazságosságával ajándékoz meg minket. Ha átadjuk magunkat neki, és elfogadjuk Őt Megváltónknak, akkor bármilyen bűnös volt is addigi életünk, az Ő érdemeiért megigazulhatunk. Krisztus jelleme lép a miénk helyébe, és Isten kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkezünk volna” – (Ellen G. White: Jézushoz vezető út, 47. old. [20. magyar kiadás]).

Amikor elfogadjuk Jézus Krisztust Megváltónknak és Urunknak, és elfogadjuk gondviselését, akkor nemcsak minden nemzet, nyelv és nép Urának ismerjük el, hanem megvalljuk azt is, hogy egész életünk felett is Úr, mindennek Ura. Az Isten iránti szeretetben újjászülvete pedig keresztényi kötelességünk megmutatni a világnak, hogy őszintén hisszük: Jézus az Úr. Ezt nem csupán azzal tesszük meg, ha elmondjuk: Jézus az életünk Ura, hanem azzal is, hogy valóban átengedjük neki az uralmat életünk fölött.

E negyedév során átgondoljuk, mit is jelent tapasztalatot szerzeni Jézussal mint Urunkkal, aki irányítja értékrendünk kialakítását, gondolatainkat, vágyainkat és még sok minden mást. Megnézzük, mit jelent naponként elismerni, hogy Jézus Krisztus a vezetőnk, akinek életünk minden területén engedelmisséggel tartozunk. Nem elég, ha csupán Megváltónknak tekintjük; ismerjük el, hogy Jézus az Urunk is. Azért lehetett Jézus a Megváltónk, mert Ő az Úr. A keresztények számára Jézus nem csupán Úr vagy Megváltó, hanem mindkettő egyszerre. Élelmódunk bizonyítja a legjobban, hogy igazán elfogadtuk Jézust; az, hogy milyen mértékben engedjük át neki az uralmat életünk felett.

Gondolkozunk el azon, mi jelent elfogadni, hogy Jézus Krisztus az életünk Ural!

Clifford R. Goldstein

Urunk és Megváltónk: Jézus Krisztus

E HETI TANULMÁNYUNK: Róm 3:9–26; Lk 1:26–38; Jn 1:1–18; ApCsel 9:1–19

„És monda az angyal nekik: Ne féljetek, mert imé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában” (Lk 2:10–11).

KULCSGONDOLAT: Az Újtestamentum arra szólít, hogy fogadjuk el Jézust Urunknak és Megváltónknak.

ÚR ÉS MEGVÁLTÓ. Manapság sok keresztény „kötöttségek nélkül?” Megváltóra vagyik. Szabadítási szeretnénk – elkötelezettség nélkül. Lehet, hogy kereszténynek vallják magukat, de végül az önmaguk által „kitalált” megváltónál kömök ki. Az angyal azt tanácsolta Józsefnek, hogy a csoda által születendő gyermeket nevezze „Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népet annak bűneiből” (Mt 1:21). A Bellehem melletti dombokon tanyázó pásztoroknak szintén angyal jelentette ki azt is, hogy „született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában” (Lk 2:11).

Sokkal több újtestamentumi ige utal úgy Jézusra, mint Urra, mint amely csak Megváltóként említi. Nem fogadjhatjuk el Jézust Megváltónknak anélkül, hogy Urunknak is vallanánk. Péter apostol „*Urunknak és megtartónak*” nevezi Jézust (2Pt 1:11); Pál apostol pedig arra bátorít, hogy várjuk „*a megtartó Úr Jézus Krisztust*” (Fil 3:20). Az e heti tanulmány annak a lenyeges kérdésnek a jelentőségét és következményeit vizsgálja, hogy miként fogadjhatjuk el Jézust, mint Megváltót és Urat egy személyben.

SZÜKSÉGÜNK VAN A MEGVÁLTÓRA (Róma 3:9–26)

Pál apostol figyelmeztette a rómaiakat: „*mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embernek minden hitetlensége és hamissága ellen, kár az igazságot hamissággal feltartóztatják*” (Róm 1:18). Az Isten Igéje és akarata elleni lazadásnak következményei vannak. „*Mert a bűn zsoldja halál*” (Róm 6:23).

Olvasunk el Róm 3:9–26 verseit! Milyen fontos igazságot hangsúlyoz Pál ebben a szakaszban? (Aki még nem olvasta Pálnak a Rómabelihez írt levelét, annak érdemes az első fejezet első versénél kezdeni az olvasást, mert így végig követhető az érvelés.)

Hajlamosak vagyunk önmagunkat másokkal összehasonlítva saját személyünket jobb színben feltüntetni. Másokra mutogatunk, akik bűnösebbek, mint mi. Közben elfelejtjük, hogy mi magunk is kárhozatra méltók vagyunk. Ez az öngazolás is bukott állapotunk bizonyítéka. Pál apostol nem hagy helyet a menességeknek. Mindenki vétkezett, és szűkölködik Isten dicsősége nélkül. Mindannyian bűnösként állunk a szent Isten előtt. Ezt nem nehez belátni. Csak annyit kell tennünk, hogy körülnézzünk a világban, és máris látjuk bűneink temérdek bizonyítékát.

Milyen bizonyítékat találhatjuk az ember életében a bűn jelenlétének? Milyen messze keressük ezeket?

Nem kérdés, hogy a bűn és következményei mindenütt ott vannak körülötünk és bennünk. Nem kell újjal mutogatnunk másokra, a bűn minden bizonyítékát megtalálhatjuk, ha magunkra tekintünk. Pál is erre utal a Róma-bellekhez írt levelében. Minden száj elnémul Isten előtt, beleértve a miénket is!

Találunk-e valamit saját magunkban, amit ajánlólevelként mutathatnánk fel Istennek? Van-e az önvizsgálatnál jobb eszköz arra, hogy felismerjünk nem reménykedhetünk másban, csak az irgalommal teljes és megbocsátó Isten kegyelmében?

A MENNY LEGNAGYOBB AJÁNDÉKA (Lukács 1:26–38; János 1:1–18)

A vasárnapi tanulmány ráébredsz, hogy ha Isten nem tesz valamit értünk, akkor semmiben sem reménykedhetünk. Jó hír, hogy Isten Jézus Krisztus által közbelépett az érdektünkben. Más világvallások követői is csodálják Jézus Krisztust, mint szent prófétát vagy nagy tanítót, mégis kevesen ismerik fel annak valódi jelentőségét, hogy Isten belépett az emberiség történelmébe.

Milyen üzenetet vitt Gábrriel angyal Máriának, Jézus anyjának a gyermekről, aki majd megfogam méhében (Lk 1:26–35)?

Az Újtestamentum írói bátran kijelentik, hogy Jézus Krisztus a Szentlélek természetfeletti beavatkozása által fogant. „A Szentlélek száll terédd, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért ami születik is szentnek hívatik, Isten Fiának” (Lk 1:35). Jézus földi anyától született, de csak Istent nevezhet te valóban Atyjának: Isten Fia és ember egy személyben.

Figyeljünk meg János biznyságtételét az evangéliumi feljegyzés elején! Milyen fontos üzenetet közvetít Jézus Krisztussal kapcsolatban (Jn 1:1–18)?

Jézus Krisztus nem csupán szent próféta vagy nagy tanító. Ő a testé lett Ige. Ő az, aki hallható hangon közli Isten gondolatait. Öröktől fogva egy az Atyával, az Atya egyszülött Fia, aki testé lett a názáreti Jézus személyében; Immanuel – „Velünk az Isten”. Velünk van, nem csak abban az értelemben, hogy ott volt a Sinai-hegynél a földrengésben, villámlásban és a felhőkben, hanem közlünk való, vagyis éppen olyan ember lett, mint mi magunk. Milyen megdöbbentő leereszkedés ez a részéről, aki „kezdetben az Istennél vala”!

Kétségbeeső helyzetekben drasztikus megoldásra van szükség. Isten csak azzal menthetet meg a bűntől, hogy saját maga emberként a földre jött, és meghalt értünk. Mit árul el a bűn komolyságáról ez az áldozat? Felismerve ezt, jobban bíznunk-e abban, hogy Isten, aki képes volt ilyen mélyre hajolni értünk, meg tud szabaddítani minden bajból, bármilyen súlyos is a helyzetünk?

ISTEN TÖKÉLETES TERVE (Ézsaiás 53:3–7)

Amikor Jézus a Jordán folyóhoz ment, hogy megkeresztelkedjen, Keresztelő János felkiáltott: „*Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit!*” (Jn 1:29)! Ebben a rövid kijelentésben Keresztelő János összefoglalja Isten tökéletes megváltási tervét. Jézus Krisztus volt az Isten Báránya.

Tekintsük át együtt az alábbi szentírási idézeteket! Hogyan segítenek e szakaszok abban, hogy megértsük Isten tökéletes megváltási tervét?

IMÓZ 22:6–14 _____

Ésa 53:4–7 _____

Jel 5:1–14 _____

Mindnyájan tévútra tértünk, vétkeztünk és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. A bűn zsoldja a halál. Mindnyájan halált érdemlünk, de Jézus Krisztus, Isten Fia készségesen magára vette büntetésünket. „*Ő megsebesített bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknél büntetése rajta van, és az ő sebével gyógyulánk meg!*” (Ésa 53:5).

Amikor Jézus Krisztus meghalt a kereszten, Jézus mint Bárány letette az életét. Minden részletben teljesítette Isten tökéletes megváltási tervét. „*Krisztus meghalt a mi bűneinkért az irások szerint!*” (1Kor 15:3). „*Mert azt, aki bünt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ebben!*” (2Kor 5:21).

„*Krisztussal úgy bántak, ahogy bűneink miatt mi megérdemelnénk. Ennek köszönhetőnk, hogy nekünk olyan bánásmódban lehet részünk, amely Krisztusnak jár. Eltelték a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvelte a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, [...] és az Ő sebével gyógyulánk meg!*” (Ellen G. White: Jézus élete, 16–17. old.). Olvassuk el hangosan ezt a jól ismert idézetet úgy, hogy ezúttal a „mi” személyes nevünket, „én”-nel helyettesítjük! „Krisztussal úgy bántak, ahogy én megérdemelném, hogy én olyan bánásmódban részesüljek, amely neki jár...” Ismétlegessük addig, amíg igazán hat ránk ez a gondolat, és világgossá válunk számmunkra, mit tett értünk Jézus!

ELFOGADNI ISTEN KEGYELMÉT (IKorinthus 1:18-31)

Kegyelmes mennyei Atyánk maradéktalanul gondoskodott üdvösségünk-ről. Mi, akik holtak voltunk bűneinkben, élhetünk Krisztus Jézus által. Pál apostol így hirderte a jó hírt: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívvedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halából, megtartatol!” (Róm 10:9). Amikor Pál és Silást megkérdezte a filippibeli börtönőr, mit cselekedjen, hogy üdvözüljön, válaszuk egyszerű és lényegre törő volt: „Hígyj az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülisz mind te, mind a te házárdépe” (ApCsel 16:31)! Az üdvösség mindenkie lehet, aki elfogadja Isten tökéletes tervét. Ha hisztünk az Úr Jézus Krisztusban, akkor megtartatunk.

Sajnos nem mindenki hajlandó elfogadni Isten tökéletes tervét. Egyesek úgy tekintik a kereszti üzenetét és a vér általi engesztelést, mint az emberiség barbat múltjának maradványát. Mások inkább saját bölcsességükben bíznak, mint Isten bölcsességében.

Hogyan ábrázolja Pál apostol azt, ahogy a különböző emberek fogadják Isten tökéletes megváltási tervét (IKor 1:18-31)? Milyen hatással van ma az emberekre az evangélium üzenete?

Az apostoli időkben voltak, akik szegyenek, boránykőnek tartották Jézus Krisztus kereszthalálát. Hogyan lehetne Messiás az, akit úgy végeztek ki, mint egy bűnözőt? Mások ostobaságnak tartották a kereszti üzenetét. Hogyan befolyásolhatná egyetlen ember halála az emberiség sorsát? Mindkét csoport elutasította Isten tökéletes megváltási tervét, és gúnyolta kegyelmét. Egyesek azért, mert ellenkezett saját vallási nézeteikkel, mások csupán azért, mert nem tűnt ésszerűnek, logikusnak és elég „tudományosnak”.

Voltak azonban olyanok is, akik elfogadták a Jézus Krisztus általi megváltás jó hírét. Elfogadták Krisztus bűneikért hozott áldozatát éppúgy, mint Isten hatalmát és bölcsességét. Az evangéliummal szemben tanúsított ellenállást figyelmen kívül hagyva Pál apostol kijelentette: „Mert nem szegyenlem a Krisztus evangéliomát, mert Istennel hatalma az minden hívőnek idhességére” (Róm 1:16).

Gondolkodjunk el azon, hogyan fogadtuk az evangélium üzenetét, amikor először értettük meg igazán! Tekintsünk vissza, milyen volt akkor a kapcsolatunk Jézussal, és hogyan választottunk megmenítő kegyelméret! Mi indított arra, hogy elfogadjuk a felkínált üdvösséget? Vagy lehet, hogy még mindig kifogásokat keresünk?

URUNK JÉZUS KRISZTUS (Apostolok cselekedetei 9:1-19)

János apostol egyszerűen számol be a szomorú hírről: Jézus Krisztus „az övei közé jöve, és az övei nem fogadák be őt” (Jn 1:11). Jézus nem olyan Messiás volt, amilyenne vártak, ezért sokan elutasították Őt is Isten tökéletes megváltási tervével együtt. János apostol azonban a jó hírt is feljegyzte: „Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek” (Jn 1:12). Sokan vannak, akik olvassák ezt a bizonyágátelt, de nem fogják fel valódi jelentőségét. Amikor elfogadjuk Isten tökéletes megváltási tervét, amelyet Jézus Krisztus, az Isten Báránya visszvéghet, nem csak Megváltónknak, hanem Urunknak is elfogadjuk Őt.

Érdeemes elolvassunk a Saul megteréséről szóló beszámolót és az azt követő találkozását Ananiással (ApCsel 9:1-19)! Hogyan alkalmazzhatjuk mindezt saját életünkre, amikor elfogadjuk Jézust, mint Megváltónkat és Urunkat?

Amikor Saul ráeszmélt, hogy a felámadott Krisztussal találkozik, az első dolog, amit mondott nem az volt: „Uram, mit akarsz, miben hiszgek?”, vagy „Uram, mit akarsz, hogy szóljak?”. Saul ezt kérdezte: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Jézust „Uramnak” nevezte, tehát elismerte, hogy engedelmeskednie kell neki. Az Úr ezután így válaszolt: „Kelj fel, és menj...”. Saul pedig engedelmeskedett, felkelt és elindult. Ananiás esetében is ugyanezt látjuk. Először ugyan vitatkozik Krisztussal, és megkérdőjelezi ítéletét, de amikor az Úr azt mondja: „Menj!”, Ananiás elindul. Az üzenet világos: ha úgy beszélünk Jézus Krisztusról, mint Urunkról, akkor elismerjük, hogy kortálatlan tekintélye van életünkben.

Hogyan fedtte meg Jézus azokat, akik állították, hogy hozzá tartoznak, ám életük mégsem bizonyította hívallásukat (1K 6:46-49)?

Amikor elfogadjuk Jézus Krisztust Megváltónknak és Urunknak, engedelmeskedni fogunk neki, és ezért életünk gyökéresen átalakul. Megváltozunk, ha cseleksztünk, engedelmeskedünk és hittel teljes életet élünk.

Érdeemes elgondolkodnunk azon, vajon mit válaszolna Isten, ha Saulhoz hasonlóan mi is megkérdőznénk: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Péter második levelét olvassa megfigyelhetjük, milyen sokszor utal Jézus Krisztusra! Ez a levél azzal kezdődik és végződik, hogy Urunknak és Megváltónknak nevezi Jézust.

Biztosan eszünkbe jut néhány olyan bibliai személy, akik azt látogatták, hogy milyen következményekkel jár, ha elfogadják Jézus Krisztust Megváltójuknak és Urunknak. Íme néhány példa:

Nikodémus – Jn 3:1-21; 7:50-53; 19:39-42

A gazdag ifjú – Mt 19:16-26

Zákheus – Lk 19:1-10

Tamás – Jn 20:19-29

Vajon mi lehetett a küzdelmük oka? Találunk közös elemet ezekben a helyzetekben?

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI!

1. Hogyan bátoríthatjuk egymást arra, hogy elfogadjuk Jézus Krisztus uralmát életünk felett? Milyen erre törekszünk, hogyan kerülhetjük el a törvényeskedés csapdáját? Miért fontos, hogy megértjük a hit általi üdvösség tanát?
2. Mit tehetünk, hogy még jobban Jézusnak szenteljük életünket?
3. Hogyan bátorítanád egy barátodat, aki szeretne ugyan részülni a megváltásban, de fél átadni magát Jézus Krisztusnak?
4. Beszélgessünk a csoportban arról, hogy mi az evangélium. Milyen mindenki elmondta véleményét, elemezzük a válaszokat! Hasonlítsuk össze az evangéliumról alkotott különböző nézeteket!

Isten

Kit fel nem foghat semmi értelem,
hatalmias vagy Isten, örök, végtelen!

Ott vagy a porszemben, Napnak sugárban,
az emberi sorsok sötét viharban.
Mindben ott látlak, ami az élet,
tudatlan is keres az emberi lélek.

Kicsiny gyermekben az épülő világ,
épülő világnak mi értelmet ád,
remény vagy, ha minden elveszett,
megújulás az elmúlás felett.

Csak egyben nem vagy ott: ami bűn lehet,
pusztítást hoz, s fájó könnyeket.
Csak egyet nem szeretsz: ami rosszat ád,
megrontott élet tengernyi kínját.

Te Szeretet vagy, Örök Alkotói
Semmiképpen fel nem fogható!
Csak érezni lehet azt, ami Te vagy,
a Te léted békét, boldogságot ad.

E múltó élet és mindenek felett
áldlak Téged, Örök Szeretet!

Paskuly Józsefné

Jézus, az értékrendünk Ura

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Móz 19:5; Róm 3:24; Ef 1:7; 1Móz 2:24; Jób 1:1-5

„Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadottnak néktek” (Mt 6:33).

KULCGONDOLAT: Az Úr nem azt kéri: életünkben első lehessen az egyenlők között; hanem hogy ne legyen senki, aki hozzá fogható.

KRISZTUS KÉRÉSE. Jézus azt kéri, hogy életünkben Ő álljon az első helyen. Ezt mondja mindenkinek, aki tanítványa akar lenni: „Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, felcséggét és gyermekét, felesét és nőtestvérét, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom” (Lk 14:26).

Természetesen Jézusnak ezt a kijelentését nem kell szó szerint értenuünk. Azt tanítja, hogy szeressük ellenségeinket (Mt 5:44), így magától értetődő, hogy a hozzánk legközelebb állókat, így közvetlen családtagainkat is szeretnünk kell. Jézus itt nem arra kér, hogy gyűlöljük meg családtagainkat; inkább egy erősen túlzó hasonlattal hívja fel figyelmünket annak fontosságára, hogy életünkben neki kell adnunk az első helyet. Azt szeretné, ha Ő állna a fontossági sorrend élén. Ő kapná legmélyebb hódolatunkat. Ha figyelembe vesszük, hogy Jézus nem csak Teremtőnk, de Megváltónk is (lásd: 1Pt 1:18-19), akkor felismerjük, milyen sokkal tartozunk neki. Viszonyátul nem kér mást, csak hogy első legyen az életünkben. Hogyan is utasíthatnánk vissza ezt a kérést?

A FÖLD AZ ÚRÉ

Olvassuk el az alábbi verseket! Hogyan segíthetnek ezek a gondolatok abban, hogy megértjük Isten szándékát az életünkben?

1Móz 1:1 _____
 2Móz 19:5 _____
 Ésa 45:18 _____
 Zsolt 24:1 _____
 Zsolt 50:10-11 _____
 Kol 1:16 _____

Az Úr az elsőbbség életünk minden területén, mert Isten a Teremtő, mi pedig teremtményei vagyunk. Ebben az összefüggésben érthetjük meg, miért kell neki átadnunk a teljes uralmat más fontos dolgok felett is. Természetesenek tartjuk, hogy egy nemzet vezetőjének nincs joga ahhoz, hogy törvényeket alkosson egy másik ország állampolgárai számára. Franciaország elnöke például nem szólhat bele Paraguay lakóinak életébe.

Az Úr, mint Teremtő Isten a világegyetem egyedüli uralkodója. Akár elismerjük, akár nem, tekintélye és hatalma van felettünk éppúgy, mint ahogy egy adott ország vezetőjének a polgárok felett. Az Úr a föld felelős sáfárává tett, bármit is mondhatunk magunkénak, bármilyen adottsággal rendelkezünk, mindez csak azért lehetséges, mert Isten megteremtette, majd nekünk adta azokat.

Fontos szem előtt tartanunk ezt a gondolatot, mert Isten nem kényszerít arra, hogy az Ő dicsőségére használjuk fel adományait! Szabadnak te-remtet, úgy alakíthatjuk ki életünkben a fontossági sorrendet, ahogy akarjuk. Felismerhetjük és teljesíthetjük kérését szavainkkal és életmódunkkal egyaránt, bizonyíthatjuk, hogy fontos nekünk akarata; de mehetünk saját fejünk után is, tehetjük, amihet kedvünk van, ezzel learatva rossz döntéseink keserű következményeit.

Szépén énekelsz? Nagy vagyonnal rendelkezel vagy kíváló szónok, esetleg sikeres gazdálkodó vagy? Bármit is mondhatasz magadénak, bárki is vagy, gondolkodj el azon, hogy minden Istenől származik! Ez segít megérteni, milyen fontos a helyes sorrendet kialakítani az életben. Milyen dolgokon kell változtatnod annak érdekében, hogy valóban Krisztusnak biztósítsd az első helyet?

AZ ÜDVÖZÍTŐ ISTEN

„Eltörölem álhokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak” (Ésa 44:22).

A tegnapi tanulmányban megvizsgáltuk: Isten igényt tart ránk annak jogán, hogy Ő a Teremtőnk. Ilyen értelemben tehát a tulajdonai vagyunk. Mégis, butköt világunkban önmagában ez sem lenne elegendő indíték arra, hogy neki akarjunk szolgálni, neki akarjunk szentelni életünket és értéktrendünket. Kötelezheime az engedelmességre, mint ahogy a munkáltató engedelmességet vár el alkalmazójától, de Isten nem akarja, hogy pusztán szigorú kötelességtudatból szolgáljunk. Azt szeretné, hogy tetteinket az iránta érzett szeretet vezérelje. Ne csak úgy szeressük, mint Teremtőnket, aki felétünk áll, hanem mint Üdvözítőnket is, aki életét adta értünk.

Idézzünk fel néhány olyan esetet, amikor csak kötelességből tettünk meg valamit, és olyat is, amikor cselekedeteinket a szeretet vezérelte! Ez az ellentét segít megérteni, hogy mit kíván tőlünk Isten!

A Bibliában világosan olvasható, hogy az Úr nem csak Teremtőnk, de Üdvözítőnk is. Számos igeverst említi Jézust, mint Megváltóunkat. Krisztus kereszthalálának lényegét valójában lehetetlen megérteni a megváltás gondolata nélkül.

Olvasunk el Róm 3:24; Tit 2:14; 1Pt 1:18–19 és Gal 3:13 verseit! Ezek az igék Krisztus megváltásunkért végzett munkájáról szólnak. Milyen hatással vannak ránk ezek a gondolatok? Arra indítanak, hogy szolgáljunk az Urat, és neki szenteljünk tőle kapott ajándékainkat?

A „megvált” és a „megváltás” szó mind az Ó-, mind az Újtestamentumban különböző szavakból ered, amelyek többek között azt jelentik: „visszavásárolni”, „kiváltani”, „megszabadítani”. Ezek a jelentések mind azt az igazságot közvetítik, hogy mit tett Jézus értünk. Tehát nem csak a Teremtőnk, hanem a Megváltónk is. Ő szabadiott meg a bűn hatalma alól, végső soron a bűn végleges következményeitől is (lásd: Róm 6:23). Ha kezdjük érteni, mit jelent személyesen nekünk a megváltás, és tapasztaljuk a megváltásból eredő szabadság örömeit, könnyebb lesz Isten akaratának alárendelnünk életünk fontosági sorrendjét.

KRISZTUS PÉLDÁJA

Jézus számára az volt a legfontosabb, hogy Atyja akaratát cselekedje. Élete legfontosabb feladata egyszerűen ez volt: megismerni Atyja akaratát, és teljesíteni azt.

Milyen hasonló vonást fedezünk fel az alábbi bibliaverssekben? Mi a közös témájuk? Mit árulnak el Jézusról és példamutatásáról az engedelmességgel kapcsolatban?

Jn 4:34 _____

Jn 6:38 _____

Lk 22:42 _____

Fil 2:8 _____

Zsid 10:9 _____

Jn 17:8 _____

„Így Krisztus tökéletesen megüresítette magát, semmit sem tervezett a maga számára. Elfogadta Isten rá vonatkozó terveit, s az Atya napról napra tárta fel azokat. Bárcsak annyira Istenről függenénk, hogy életünk egyszerűen akaratának átvitele volna” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 208. old.)!

Krisztus élete csodálatosan példázza, milyen a tökéletes odaszentelődés. Nem csak tettei, de szavai is Istentől származtak.

Ismételjük át újra a mai igéket! Mit üzennek ezek a bibliaverssek? Miben változzunk, hogy jobban hasonlíthassunk Jézusra?

NAPIRENDÜNK ELSŐ PONTJA (Lukács 6:46)

Mit kérdez Jézus hallgatóitól a Hegyi beszéd végén (Lk 6:46)? Megváltozna az életünk, ha mindent Jézus kérése szerint tennénk?

Az engedelmesség bizonyítja, hogy elfogadtuk Jézust Megváltónknak és Urunknak. Az Ő akaratára lesz a mi akaratunk, és terve a mi terveink. Megmentő kegyelmére válaszként szeretettel átadjuk Istennek az irányítást életünk minden területén.

Végezetes csapdába kerülhetünk, ha Urunknak nevezzük Jézust, de napi-rendünk kialakításában gyakorlatilag nem lesz az életünk Ura. Könnyen le-foglalhat, hogy részletesen kidolgozzuk saját időbeosztásunkat, ahelyett, hogy megkérnénk Istent: urálja és felügyelje minden tevékenységünket. Kerjünk minden nap, hogy áldja meg már elkészített terveinket! Ellen White egyszerű tanácsot ad azoknak, akik elfogadták Jézust Megváltójuknak és Urunknak: „Összes terveteket neki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok, ahogy gondviselése akarja. Így adjátok át, ajánljátok fel Istennek napról napra életereiket, hogy az mindinkább átalakuljon, és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez” (Ellen G. White: Jézushoz vezető út, 20. kiadás, 52. old.).

Figyeljünk meg az alábbi bibliai szereplők történeteit! Hogyan ütközött Isten életükre vonatkozó terve saját akaratukkal?

2Móz 2:11–15 _____

Jer 1:4–10 _____

2Tim 4:10 _____

Mt 19:16–22 _____

Látunk hasonlóságot önmagunk és a történetek szereplői között? Vajon mi lehet az oka, hogy néhány történet jól, néhány pedig rosszul végződik?

JÉZUSSAL KEZDJÜK NAPIAINKAT (Márk 1:35; Zsoltár 5:1–3)!

Az Úr Jézus Krisztus bemutatata, mennyire fontos a nap kezdetén először Istent keresni. Márk feljegyezi: „Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelhén, kiméne, és elméne egy puszta helyre és ott imádkozék” (Mk 1:35). „A hajnal gyakran félreese helyen találta, elmélkedve, az írásokat kutaiva vagy imádkozva. E csendes órák után visszatért otthonába, hogy végezze kötelességét, és példát adjon a türelmes munkára” (Ellen G. White: Jézus élete, 66. old.). Kövessük Urunk példáját! Jól tesszük, ha mindig az Urat követve járunk (lásd: Zsolt 16:8). Az is helyénvaló, ha az imádságra elköltöttünk egy bizonyos időszaktot. Dávid imádkozott reggel, délben és este (lásd: Zsolt 55:18). Dániel is így tett (lásd: Dán 6:10).

Olvasunk el a zsolnáros imáját (Zsolt 5:1–3)! Miért olyan fontos a reggel, amikor figyelmiünket különleges módon irányíthatjuk az Úrra? Milyen jelentősége van az ébredés idejének az Úrral való közösségünk szempontjából?

Alegtöbb keresztény elvben egyetért azzal, hogy fontos az Úrral való közösség, és ez legyen napjaink első feladata. A gyakorlati kivitelezéssel azonban már sokaknak gondja akad. A késő éjszakai tevékenységek vagy a kora reggeli feladatok könnyen kiszorítják az Úrral való közösség idejét. Így az Istennel töltött idő gyakran csak utólagos reakció: felkiáltunk hozzá, amikor a dolgok rosszul mennek. Nem tekintünk előre, és nem keressük az Urat még napi teendőink komoly kihívása előtt. Sokak lelki élete súlyos kárt szenved, mert nem fordítják ezt az igen fontos időszakot imádságra, biblia-olvasásra vagy az Ige feletti elmélkedésre. Mint ahogy a reggeli nélkül hamar elfogy a „fizikai tüzemanyag”, a reggeli áhítat elmulasztásával hamarosan észreveszed, hogy hiányzik a „lelki tüzemanyag”, ami erőt adna a kísértésekkel szemben, amelyekkel az ellenség gyakran keresztetzi utadat (lásd: 1Pt 5:8).

Milyen dolgok akadályozhatnak a rendszeres reggeli áhítat megtartásában? Miért ne határozhatnánk el most, hogy kihatásnájuk ezt az értékes időszakot? Ápoljunk közösségünket az Úrral minden napunk kezdetén!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Érdemes végiggondolni, hány olyan személyt említ a Szentírás, akik életükben az első helyet átadták Istennek, és engedték, hogy Ő legyen fontossági sorrendjük Ura. Gondoljunk Máriának, Jézus anyjának életére! Olvassuk el Lk 1:26–38 verseit, és figyeljük meg, mi választott Isten kérésére!

Megjegyzés: A XXI. században nem népszerű gondolat, hogy életünket alárendeljük valaki másnak. Ki-ki maga akarja irányítani saját sorsát, uralmi életét. A keresztényeknek azonban más a véleményük: Isten hív, hogy éljünk az Ő uralma alatt. Ő a Megváltónk, aki szeret, és életét adta értünk. Uralma szabadságot jelent, nem rabságot. Nem rabszolgáiként kezel, hanem gyermekeként szeret.

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI!

1. Hogyan követhetjük Jézus példáját, aki „semmit sem tervezett a maga számára”, hanem egyszerűen engedte, hogy az Atya irányítsa lépéseit? Soroljunk fel néhány gyakorlati példát, hogyan lehet megvalósítani ezt az életszemléletet! Gondolatainkról beszélgeszünk csoportunk tagjaival is!
2. Vizsgáljuk meg életünk két fontos területét: a családot és az anyagiakat! Milyen tettekkel ismerhetjük el Jézus uralmát ezekben a kérdésekben?
3. Keressünk a Szentírásban olyan igéket, amelyek Krisztus bűneinkért hozott áldozatáról szólnak! Ezt követően röviden foglaljuk össze a lényegét! Lehetőség szerint néhányan olvassák fel, amit írtak! Létezhet-e nagyobb ösztönző erő az Úr szolgálatára, mint Krisztus áldozata?

Keressétek először...

Keressük.
Keressük az élet célját.
Keressük a boldogság útjait.
Keressük a múlt, jelen, jövő
elfelejtett vagy csak derengő títkeiit.

Mindnyájan keressük.

Az élet folytatónk.

Hagyatékunk:

dál, rim, anyag

– legyen bár mestermű

vagy férc –

ittmarad.

De örök életünk számára

mi maradé

„Keressétek először!”

– Az élet Ura mondta,

mert bizonytalan itt lenn

minden pillanat.

Először! – mert minden, minden múltó,

csak „Isten országa”, mely megmarad.

Csak „Isten országa s az ő igazsága”,

a Megváltó az, ki első leheli!

Ki más szeret jobban, mint őt,

csak tulajdon szívét csolja meg!

Először! Mert az az örök élet,
hogy megismered az elküldött Fiút,
ki életét áldozta fel érted,
és lett számodra az Atyához az út.

Először! Mert ma még keresheted!
Holnap... talán már késő lehet.
Először! Mert ő kéri ezt tőled,
a testet öltött égi Szereteli!

Bércses Lajos

Jézus, a gondolataink Ura

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Kor 2:16; Kol 3:1-2; Ef 6:10-18; 2Kor 10:3-5; Róm 12:1-2

„Annakéért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven. Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel!” (Kol 3:1-2).

KULCSGONDOLAT: Az Úr szeretné megújítani elménket, és vezetni gondolatainkat. Isten azt kívánja, hogy minden gondolatunkat alá vessük Krisztus akaratainak.

A GONDOLATOK HADSZÍNTERE: Sok kereszténynek van olyan téves elképzelése, hogy ha egyszerű elfogadta Jézust Urának és Megváltójának, számára vége a háborúnak. A valóságban azonban a harc csak ekkor kezdődik igazán! Jézus földi életét tanulmányozva is láthatjuk, hogy Sátán a keresztiség után jóval erősebb támadásba kezd. A csata az elménkben zajlik. Sátán egyik kedvenc kísértése, hogy emlékeinket felidézve megpróbál visszacsábítani a régi, elhagyott utakra. Az Úr azonban azt akarja, hogy a hátunk mögött lévőket elfeledve, elváltozzunk az elménk megújulása által (Róm 12:2). A görög szó, amely itt a „változzunk el” jelentést hordozza, ugyanabban az alakban szerepel, mint amit Mk 9:2 használ, utalva arra, amikor Jézus „elváltozék” előttük. Krisztusnak nagy terve vannak megváltozott gyermekével! Szeretné, ha annyira megújulnánk elménkben, hogy Isten dicsősége ragyogna át rajtunk!

A GONDOLATOK HATALMA

Olvassuk el a következő igéket: 2Móz 20:17; 1Kor 2:16; Mt 5:8; 1Kor 28:9! Mi a közös bennük?

A Bibliában természetesen sok tanácsot találhatunk tetteinkre és beszédünkre vonatkozóan, ami érthető is, mert cselekedeteinknek és szavainknak roppant nagy hatása úgy ránk, mint másokra.

A Bibliából az is világosan kitűnik, hogy az Úr odafigyel gondolatainkra. De vajon miért? Számit-e egyáltalán, mi jár a fejünkben, amíg ez tetteinkben nem nyilvánul meg? Miért kell Istennek törődnie azzal, hogy mit gondolunk? Kítérthenének mások gondolatai, a magánjellegű, személyes dolgok, amelyek – ha nem öltenek testet szavakban vagy tettekben – nem árthatnak senkinek?

Miért számít az, hogy mit gondolunk, amíg nem váltjuk tettekre ötleteinket? Egyáltalán lehetséges nem a gondolataink alapján cselekedni? Ha pedig nem azok vezérik tetteinket, akkor miért fontos, hogy mit gondolunk (lásd: IMóz 6:5; Péld 4:23; Mt 5:27-30)?

Mivel minden szavunk és tettünk alapja a gondolat, nagyon is számít, hogy mit gondolunk. Minden gonosztett, minden gonosz szó, minden bűn egykor valakinek a gondolatában fogant meg. Hány és hány millió ember delégetett magában eleinte ártatlannak látszó gondolatokat, amelyek végül hihetetlen károkat okozó szavakká és tettekké érlelődtek! Ki tudhatná előre, mi marad csak gondolati szinten, és mi fogan meg, hogy végül keserű gyümölcsöt teremjen? Sohasem tudhatjuk biztosan, ezért jobban tesszük, ha szigorúan ügyelünk gondolatainkra, mielőtt valami szavá vagy tetté fejlődne, fájdalmat és kárt okozva önmagunknak, esetleg másoknak!

Próbáljuk meg elképzelni, milyen rémítő lenne, ha gondolatainkat kivétenék egy vászonra, amit mindenki láthat! Mi játszódna le a vásznon? Vajon bátran állnánk a vités elé, vagy inkább változtatnánk a gondolatainkon?

„FOGLYUL EJTŰVEN MINDEN GONDOLATOT” (2Korinthus 10:3-5)

Gondolkodjunk el azon, amit Pál 2Kor 10:3-5 verseiben megfogalmazott! Érdemes elolvasni ugyanezt a szakaszt más fordításokban is, mert ez megkönnyítheti a válaszadást az alábbi kérdésekre.

1. Pál szerint milyen harc részesei vagyunk?

2. Mit jelent lelki harcban állni? Miben különbözik a fizikai csatától?

3. Melyek azok a „teszt” fegyverek, amelyeket a keresztények nem használnak (lásd: Jn 18:36)? Milyen fegyvereket használjunk (lásd: Ef 6:10-18)?

4. Milyen „magaslatokat” emledek az emberek Isten ismerete ellen?

A 2Kor 10:4-ben említett „erősség” szó azt jelenti: vár, erődtümény. Pál itt szívnünk belső erődjére utal, gondolataink „várfalaira”, bűnös énünk szokásaira, amelyek meghatározzák jellemünket. Ebben a harcban az igazság áll a tévedéssel szemben; Isten ismerete a tudatlansággal és a hiedelmekkel szemben; és az igaz istentisztelet a bálványimádással szemben. Ez a nagy küzdelem Krisztus és Sátán között az emberiség feletti uralomért, ami elménkben és szívéinkben zajlik. Csak az életünkben munkálkodó, Istentől származó hatalom képes döntő csapást mérni a veszélyes ellenségre.

Miért olyan fontos gondolataink ellenőrzése az előtünk álló csatában? Hogyan befolyásolja az egész küzdelem kimenetelét az, hogy féken tudjuk-e tartani gondolatainkat?

AZ ODAFELVALÓKKAL TÖRŐDJÜNK (Kolossé 3:1-2)!

Ha már elfogadtuk Jézusi Megváltónknak és Urunknak, akkor is fennáll a lehetősége, hogy elvonják figyelmünket a világi dolgok. Könnyen lefoglalhatja gondolatainkat, ami lényegtelen, így elleledkezünk a legfontosabbról, arról, hogy fellele kell tekinteni, és nem a földi dolgokkal lefoglalni magunkat. Természetesen fizikai értelemben a földön élünk, földi hatások vesznek körül, amelyek közül sok önmagában nem rossz (lásd: 1Móz 1:31). A lényeg, hogy meg tudjuk különböztetni a jót a rossztól.

Mivel indokolja Pál apostol, amikor arra figyelmeztet, hogy a mennyi dolgotra összpontosítsunk (Kol 3:1-2)?

Vegyünk szemügyre kicsit alaposabban, mit mond itt Pál! Mivel feláldoztunk Krisztussal (Kol 2:12; lásd még: Róm 6:4), meghaltunk az énnék (Kol 3:3), és új életet nyertünk Istenben. Gondolatainkat a mennyi dolgotra kell irányítanunk, és nem azokra, amelyek Jézussal való találkozásunk előtt lefoglaltak. Jézus keresztalálával (lásd: Róm 5:6) lefizette a váltságdíjat bűneinkért (lásd: Ésa 53:6), „elledezte” vétkeinket tökéletes igazságával (lásd: Róm 4:4-8), és most közbenjár értünk a mennyben (lásd: Zsid 9:24). Gondolatainkat az Urra irányítsuk és a megváltás csodájára, amit véghezvitt értünk (lásd: 1Kor 1:30).

Jézus Krisztus, Urunk és Megváltónk az Isten királyi székének jobbján ül. Figyeljünk arra, hogy tekintetünket nagy Főpapunkra irányítsuk, aki áthatalt az egeken, hogy esedezzen értünk!

„Gondolataitokat összpontosítsátok a Megváltótól Vonuljátok el a világ zajától, és pihenjétek meg Krisztus árnnyékában! Így a mindennapi munka és léharc közepette erőtlök megújul” (Ellen G. White: In Heavenly Places, 62. old.).

Fordítsuk a lehető legtöbb időt arra, hogy a megváltás tervéről gondolkozunk! Krisztus emberi testet öltött, helyettünk meghalt, és most a mennyi szentélyben szolgál. Mit áruul el ez Isten jellemétől, és milyen reményiséget nyújt? Képzeljük el, mi lenne, ha minden nap ilyen mennyi légkörben élhénk! Más lenne-e az életünk?

MEGSZENTELT KÉPZELLET (Róma 12:1-2)

Olvassuk el Róm 12:1-2 verseit! Milyen tanácsot ad Pál apostol ebben a fejezetben a heti témánkkal kapcsolatban?

Teremtőnk egyik legértékesebb ajándéka a képzeletünk világa, amit azonban sajnos megrontottak a bűnös gondolatok és vágyak. Szükségünk van arra, hogy képzeletünket is megszentelje Isten. A Bibliában kiemelt szerepet kap gondolkodásunk jelentősége és a bátorítás, hogy kerjünk segítséget Istentől gondolataink és képzeletünk ellenőrzéséhez.

Hogyan újulhat meg elménk? Hasonlítsuk össze Róm 12:1-2 és Tit 3:5 verseit!

Kizárólag ez a két szentírási igé tartalmaz utalást a görög fonévre, amit „megújítás”-nak vagy „megújulás”-nak fordítanak. Gondolkodásmodunk gyökeres átalakulása, amelyre Róm 12:2-ben szólít az Úr, csakis az odaszentelt életű keresztényekben munkálkodó Szentlélek hatalma által mehet végbe. Isten munkálkodik bennünk képzeletünk színjén is, de csak ha engedjük! A teljes odaszánás időnként kimerítő lelki harcot igényelhet. Biztosan tapasztaltuk, hogy gondolataink könnyen elkalandoznak olyan területekre, amelyek veszélyesek; földi, testi dolgokkal kapcsolatosak, amelyek nem a mennyből származnak. A Kol 3:2 versében (lásd a tegnapi tanulmányt) a „törődni” kifejezés szó szerinti fordításban azt jelenti: „folyamatosan gondolni” a mennyei dolgokra. Részben erre utalhatott Pál akkor is, amikor azt mondta, hogy szüntelen imádkozzunk (2Thessz 1:11), mert leginkább az ima emeli fel gondolatainkat a menny felé.

Hogyan élünk a képzelőerőnk adta lehetőséggel? Elősegíti vagy inkább akadályozza az Úrral való kapcsolatunkat? Mi által válhatnak nyitottabbá arra, hogy Isten ígérete szerint „elménk megújuljon”?

KÜLÖNBÖZŐ HATÁSOK

Nemrégiben szörnyű eset rázta meg egy egész ország lakosságát. Három fiatal meglátott egy szerencsétlen részeg hajléktalant, aki egy sikátorban aludt. Egy kannányi benzint rálocsoltak a férfira, és meggyújtották. A szegény ember rettenetes kínok között halt meg.

Amikor a tetteseket letartóztatták, és megkérdezték tőlük, miért követtek el ilyen szörnyűséget, az egyikük azt válaszolta, hogy egy filmben lártak hasonlót, és ők is meg akarták próbálni.

Gondolkodjunk el erről az esetről! Milyen fontos elv mutatkozik meg ebben a történetben, igaz ugyan, hogy rendkívül szélsőséges megnyilvánulásként?

Ahogy már láthattuk ezen a héten, Isten odafigyel gondolatainkra, és megígéri, hogy erőt ad azok megváltoztatásához. Bármennyire is mennyei erőről van szó ebben az ígéletben, Isten mégsem fogja természetfeletti módon megváltoztatni gondolatainkat! Nem úgy történik, hogy elmondjuk az imát: „Istenem, változtasd meg gondolataimat!”, és máris tiszta lesz a szívünk, elménk. Bármilyen szép is lenne, ez nem így működik. Fontos szerepünk van abban, hogy együttműködjünk az Úrral. Nagyrészt az határozza meg gondolkodásmodunkat, hogy mit engedünk be elménk „kapuján”. Minél többet olvasunk Jézusról, minél többet összpontosítunk a mennyei dolgokra, gondolataink annál többet időznek majd Jézusnál. Ennek az ellenkezője is igaz: minél többet olvasunk földi, szentségtelen dolgokról, gondolataink annál többet forognak majd azok körül. Ilyen egyszerű!

Hogyan világít rá e heti tanulmányunk lényegére Fil 4:8? Írjuk le a versben felsorolt szavakat (igaz, tisztességes, igazságos, tiszta stb.), és minden főcím alá soroljunk fel néhány dolgot, amelyek beleillenek abba a csoportba! Érdekes lesz összehasonlítani válaszainkat a többiekével! Hogyan követhetjük Pál apostol gondolatainkra vonatkozó tanácsait?

Problémát jelenthet, hogy uralkodni tudjunk gondolataink felett. A világi, földi dolgok elvonják figyelmünket a mennyei kapcsolatos gondolatokról. Könnyen meglehet, hogy problémánánk gyökere abban van, amit olvasunk vagy megnézünk. Csakis rajtunk áll a változtatási!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Az apostol igyekezett a hívőket arra tanítani, milyen fontos féken tartani gondolataikat, nehogy tiltott területekre téjjenek, vagy erejüket értéktelen dolgokra pazarolják. Aki nem akar Sátán fortélyának áldozatul esni, annak jól kell őriznie a lelkéhez vezető utat. Kerülje annak olvasását, nézését vagy hallgatását, ami tisztátalan gondolatokat ébreszt” (Ellen G. White: Az apostolok története, 340. old.).

„Ha a Szentlélekkel együttműködve óvjuk szívünket, és ellenőrizzük gondolatainkat, akkor uralmunk alatt tudjuk tartani szavainkat is. Ebben rejlik az igazi bölcsesség, ami biztosítja az elme csendjét, elégedettségét és békességét. Örömet találunk abban, ha Isten kegyelmének gazdagságáról gondolkodunk” (Ellen G. White: Mind, Character, and Personality, 2. kötet, 656. old.).

„Azoknak, akik Istentől jövő bölcsességre vágyanak, nincs szükségük modern korunk bűnös tudására. Csukjuk be szemünket, hogy ne lássuk és ne tanuljunk meg a gonoszszágot! Zárjuk be fülünket, máskülönben meghalljuk a rosszat, és elcsajátítjuk azt a tudást, ami beszennyezi gondolatainkat és tetteink tisztaságát. Nyelvünket is őriznünk kell, nehogy gonoszt szóljon, és álnokság találassék számban” (Ellen G. White: The Adventist Home, 404. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Gondoljuk át, van-e valami az otthonunkban, ami megnehezítheti, hogy gondolataink tiszták maradjanak!
2. Milyen fontos szerepet játszik az ima és a biblia tanulmányozás abban, hogy képesek legyünk uralni gondolatainkat?
3. Mit tehet a gyülekezet azért, hogy segítse a tagokat, különösen a fiatalokat, megóvni magukat a rossz hatásoktól, amelyek megnehezítik gondolataik féken tartását?
4. Olvassuk el Ef 6:10-18 verseit! Hogyan segíthetnek ezek a tanácsok a gondolataink feletti uralomért vívott harcban?

Beszélgetés az Istennel

A Te Ige'd, mint a himes virág,
Lelkem egyikiről a másiktá száll.
Magasságokba reptett fel,
majd mélybe le.
Hogy az alázatot megismerjem vele.
Királyok érzése lehet az a szép,
ami megismerve Téged
elvitt Eléd.
- Majd a mélységek mélyei feltárva,
a Lélek bonyolult útjait megjárva
s mint szökökút
cseppjei visszatérve:
akartad, hogy akaratod érve:
válllak hívővé,
s lássak titkokat.
Megtudtam, hogy olyan Isten vagy,
ki e földön élők
minden rezdülését
tudod jól, s kívánod
a lélek enyhülését
Magadban oldani.
- Mit mondhatnék Neked,
világ teremője?
Keze'dben csak egy porszem vagyok.
De annál inkább megdöbben az érzés,
hogy számon tartod életem, míg vagyok.
A sorsom egy nyitott könyv előtted,
és hányszor akartad
másképp ahogy én.
Ember vagyok csak.
S amíg verődök
a bomló percek
silkó peremén:
Te látod, tudod gyöngésegelmemet,
tudod, olyan rövid az Élet-út.
- Add meg nekem
azt a nagy kegyelmemet,
ha majd el kell menni:
könnyű szívvel mondjak
e földi lének búcsút.

Paskuly Józsefné

Jézus, a vágyaink Ura

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Móz 1; 2; Róm 1:3; 6:1-7; 8:3; 2Kor 5:17; 1Tim 3:16; Fil 2:8; Kol 2:12-13; 1Pt 1:13-16; Jn 2:1

„Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőteljes vala a testi miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben” (Róm 8:3).

KULCSGONDOLAT: Isten vágyakat adott az embernek, hogy öröme teljesebb legyen. Keresztényként nyugodtan élvezhetjük kapott ajándékainkat, de közben fontos Isten uralma alatt tartani vágyainkat.

ALÁRENDELNI VÁGYAINKAT ISTEN AKARATÁNAK: Pál apostol figyelmeztetett, hogy az utolsó időkben az emberek *„inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői”* lesznek (2Tim 3:4). Milyen tökéletes jellemzése ez a mai nemzedéknek! Manapság az emberek fő irányelve: *„Elégítisd ki a vágyaidat!”* A keresztényi értékeket pedig elvetik mint ósdi, logikátlan és időszerrűlen fel fogást. Az önmegtagoztatást és az erkölcsi normákat elutasítják. Az általában felfogás az, hogy semmi oka az embernek megtagadni vágyait, amíg senkinek sem árt azokkal.

Krisztus ellenben arra szólítja az uralma alatt élőket, hogy rendeljék alá minden vágyukat Isten akaratának. Az Úr maga mondta: *„Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, akit elküldött engem”* (Jn 6:38). Jézus tökéletes példát adott arra, hogyan rendeljük alá magunkat Isten akaratának, amikor ezt mondta: *„ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied”* (Mk 14:36). Ez a mi feladatunk is. Fontos, hogy akaratunkat, vágyainkat alárendeljük Urunk akaratának!

TEST ÉS LÉLEK

A keresztény hit a görög kultúra és filozófia által uralt területen alakult ki és terjedt el. Bár a Görög Birodalom a rómaiak uralma alá került, befolyása sokkal tovább fennmaradt, mint politikai és katonai hatalma.

A görög kultúra hatása nyomán kialakult tanok között volt az a gondolat is, hogy az emberi testi gonosz, az emberi vágyak és szenvedélyek gonoszak, ezért a léleknek ki kell szabadulnia a testből. Az egyik filozófus tanítása szerint az emberek eredetileg lelki lények voltak, és a „bukás” után kellett lelküknek az alantias testbe költözni; a valódi lelki és erkölcsi fejlődés pedig azt jelenti, hogy kemény munka árán kerülhetünk vissza az eredeti lelki állapotba. E nézet azonban nem biblikus. A Biblia szerint az emberi test önmagában nem rossz.

Milyen bizonyítékokat találhatunk a Bibliában arra, hogy az emberi test önmagában nem rossz (Róm 8:3; 1Tim 3:16; Fil 2:8; Róm 1:3; Gal 4:4)?

Az emberi test - még ha most a bűn befolyása alatt is áll - önmagában nem rossz, hiszen Jézus Krisztus is emberi testet öltött. De mi a helyzet azokkal az újtestamentumi igékkel - különösen Pál írásában -, amelyek látszólag szembeállítják a testet a lélekkel? Pl. Róm 8:4-5; Gal 5:24-25; 6:8.

Ezeknek a szövegeknek alapvető mondanivalója nem az, hogy testünk önmagában rossz lenne, hiszen Krisztus is emberi testet öltött. Pál itt inkább a test feletti uralomra helyezi a hangsúlyt, arra, hogy testünk vágyait Isten uralma alá kell helyeznünk. Ef 2:3 rávilágít: *„Aktek között jorgolódottunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is”*. Pál arról beszélt, hogy a keresztények ne engedjék a testnek, vagyis a bukkott emberi természetnek, hogy urálja őket, hiszen meghaltak a testi természetnek, amelyben a szenvedély és a bűnös vágyak uralkodnak, és most „lélekben” élnek, vagyis hitben, a Krisztus uralma alatt.

A probléma részben a „lélek” szó használatából adódik, ami Pál írásában nem az önmagában is örökké létező, szent lény jelenti, ami állandó elemként vagy harcban állna a testtel. A Bibliában a lélek szó hangulatot, viselkedésmódot vagy érzéseket is jelenthet. Az Újszövetségben a test sokszor csak a bukkott, testi természetet jelenti, miközben a lélek a Krisztusnak való odaaszánást és engedelmességet. Azok, akik „lélekben” járnak, alávetették magukat a Szentléleknek, aki a testi vágyait ellenőrzése alatt tartja.

A TEREMTÉS

Olvassuk el az ember teremtéséről szóló beszámolót (1Móz 1-2)! Milyen bizonyítékát találjuk ezekben a versekben, hogy Isten teremtési tervé szerint az ember élvezheti a fizikai élet örömeit is?

A teremtésről szóló beszámolót olvasva nem találhatunk semmi olyat, hogy a fizikai világ – beleértve az emberi testet is – rossz volna. Éppen ellenkezőleg: Isten arra teremtette az embert, hogy szoros kapcsolatban legyen a teremtett világgal. A férfit a föld porából formázta, a nőt pedig a férfiból teremtette, tehát az embertiség szorosan kapcsolódik a földhöz. Azt mondta az Úr az első emberpárnak, akik együtt éltek a földön, és táplálékukat is a föld adta, hogy „Szaporodjatok és sokasodjatok...” (1Móz 1:28). Az Úr ezzel öket is bevonta a teremtés folyamatába. „Minden maghozó fajvet” (1.29), „mindenféle fajt, tekintetre kedvest, és eledelre jót” (2:9) nekik adott. Azt akarta, hogy örömléteket leljék abban, amit esznek. Gondja volt rá, hogy az eledel ne csak tápláló, hanem ránézésre is kellemes legyen. Összüléink a Paradicsomban éltek, ahol minden érzéküket gyönyörködtette környezetük.

Nem kérdéses tehát, hogy Isten fizikai lénynek teremtett, Ő ültette be lenk a fizikai vágyakat is, amelyek önmagukban nem lehetnek rosszak éppen azért, mert tőle származnak. A probléma alapvetően nem vágyainkkal van, inkább azzal, hogy mi, bukkolt emberek hogyan élünk azokkal. Képesek vagyunk-e uralni azokat, nehogy Isten akaratával ellentétes irányba sodorjanak. Ezért fontos tudni, mit kíván tőlünk az Úr. Ha átadjuk Istennek bűnös énünket, hogy erőnk legyen vágyainkat az Ő akaratának alárendelni, akkor nem lépünk rá az önpusztítás ösvényére.

Miben láthatjuk még ma is, a bűn pusztítása ellenére is a teremtés eredeti, csodálatos voltát? Mi mindent élvezhetünk, és hogyan láthatjuk ezek által is a Teremtő szeretetét?

A BUKÁS

Az Úr az Édenkertbe helyezte öszüléinket, ahol minden gyönyörködtette öket, mindent élvezhettek. Sátán azonban fel tudta használni vágyainkat el-
lenük, ezzel bukásukat okozta.

Olvassuk el 1Móz 3:1-6 verseit! Hogyan csapta be Sátán az asszonyt, és vette rá arra, hogy ne engedelmeskedjen Istennek?

Ádám és Éva még büntetlen állapotában is elfordult Istenől, érzékeltől vezette. Ez óriási figyelmeztetés számunkra! Sátán tudja, hogy érzékeink, vágyaink bár Istenől származnak, mégis felülkerekedhetnek rajtuk. A Biblia által ezért figyelmeztet az Úr arra, hogy uralkodjunk vágyainkon, máskülönben Sátán tönkretelhet azok által.

Olvassuk el 1Jn 2:16 versét! Hogyan nyilvánulnak meg az itt leírt elvek a bűnbeesés történetében? Arról szól ez a szakasz, hogy szemünk és testünk rossz, vagy inkább valami másról?

Mindenütt láthatjuk, milyen következménnyel jár, ha az ember hagyja, hogy az Istenől kapott ajándékok átvegyék az uralmat élete felett. Istenől származik a nemi vágy, amit az emberek lealacsonyítanak. Isten adta az anyagi javakat, az emberek pedig kapzsisvá, önzővé váltak. Isten ajándéka a zene, és az emberek punk-rockerek lettek. Az Úr adta a tüzet, amit mi gyújtogatóra használunk. Ő adta az eledelt, mi pedig mértékletlenül habzsolunk. Isten adta a beszéd képességét, az ember pedig hazudik, átkozódik. Isten teremtette a szőlőt, az ember iszákossá válik. Ha Isten bármelyik ajándékára gondolunk, elmondhatjuk, hogy a bűn miati valamilyen módon az ember mindet eltorzította és tönkretette. A következményeket mindenütt láthatjuk.

Próbáljuk elképzelni a világot, ahol az Istenől kapott ajándékaink tökéletes összhangban vannak környezetünkkel! (Ez a mennyország, igaz?) Milyen lenne ez a világ? Milyen dolgokon kellene változtatnunk ahhoz, hogy Isten eredeti szándéka szerint vágyainkat és érzéseinket összhangba hozzuk a teremtett világgal? Hogyan változna meg életünk, ha ezt megtennénk?

AZ EGYEDÜLLÉFT IDEJE

Olvassuk el Mt 4:1-2 verseit (Lásd még: Mk 1:12 és Lk 4:1-2)! Miért böjtölt olyan hosszú ideig Jézus? Milyen üzenet rejlik ebben számunkra?

„Az Istenben hívők közül sokan nem kutadják igazán, vajon mi a jelentősége Krisztus hosszú pusztai böjtölésének és szenvedésének. Az Úr szenvedését elsősorban nem a mardosó éhség okozta, sokkal inkább az, hogy tisztában volt vele, milyen felelmees következményei vannak az emberiségre nézve annak, ha behódolnak az érvágy és a szenvedélyek hatalmának. Tudta, a vágy az ember bálványává válhat, arra készítheti, hogy elfeledje Istent. A vágyak még üdvösségének útjába is állhatnak” (Ellen G. White: Confrontation, 51. old.).

Sátán az érvágy területén aratott győzelmet ösztüleinke felett, Jézus azonban a keresszisége utáni első nagy próba során éppen azon a területen diadalmaskodott, ahol Ádám és Éva elbukott. Önmegtágadása nagy lecke számmunkra, akiket gyakran ural érvágyunk és szenvedélyünk!

Olvassuk el 1Pt 1:13-16 verseit, miközben imádkozunk! Mit üzen itt az apostol vágyainkkal és kívánságainkkal kapcsolatban? Hogyan utal múlt heti tanulmányunkra a „felövezven elmének derekat” kifejezés? Miért olyan fontos uralni vágyainkat?

A figyelmeztetések között ott szerepel a felhívás: „szentek legyenetek”. Meglehetősen nehéz parancs ez azoknak, akik szívük mélyéig bűnösök. Mégis elérhető cél, máskülönben a Biblia által nem hívná fel Isten a figyelmeinket újból és újból erre a fontos intelemre. Ebben az összefüggésben a szentség – ami alapvetően azt jelenti, hogy „elkülöníteni” – a kívánságaink és szenvedélyeink feletti uralkodásra vonatkozik. Azt kéri az Úr, hogy szentek legyünk magatartásunkban és életmódunkban egyaránt. Istentől származnak alapvető vágyaink, ezért el kell különöznünk a világtól és attól, ahogyan a világ az élvezetek hajszolásába belemerítve tönkreteszi és elferdíti a vágyakat.

Mennyire tudjuk megartóztatni magunkat? Mit teszünk, ha vágyaink oda hajtának, ahová nem szabad mennünk? Válaszunkból mi derül ki, vajon mindig kövejtük, amit az Úr mond a vágyak feletti uralomról?

BEHÓDOLNI

Azt a figyelmeztetést olvashatjuk a Bibliában, hogy tartsuk ellenőrzésünk alatt vágyainkat. Erről nem elég csak olvasnunk, engedelmeskedhünk is kell! Még ha azt is akartjuk tenni, ami helyes, nagyon könnyű Isten akarata ellenére behódolni saját vágyainknak, szenvedélyünknek. Ezt a problémát évszázadokkal ezelőt Augustinus fogalmazta meg a legjobban egyik imájában: „Uram, segítség, hogy erőt tudjak venni szenvedélyeim, csak még ne mosi!” Ugyan ki ne érezte volna már ezt egy bizonyos fokig?

A keresszények mégis abban reménykednek, hogy minden ártalmas dolgot legyőzhetnek, de egyedül csak Isten Lelkének hatalma által. A Szentlélek munkálkodik azok szívében, akik alárendelik magukat Isten hatalmának. Mindannyian meghajlunk végül, csak az a kérdés, hogy ki vagy mi előtt? Hatalmba döntő szenvedélyeink vagy az életet adó Isten előtt? Nincs más lehetőség!

Olvassuk el figyelmesen a következő szövegeket! Mi az alapvető üzenete ezeknek a gondolatoknak? Milyen személyes tapasztalatokról számolnak be? Kol 2:12-13; Róm 6:1-7; 2Kor 5:17

Akik teljesen alárendelik életüket Krisztus akaratának, meghalnak régi én-jüknek és újjászületnek (Jn 3:3), vagy ahogy az egyik angol fordítás mondja: „*felülről születnek*”. Egész lényüket Istennek szentelik, beleértve a szív és a test kívánságait is (lásd: Róm 6:13). Ezután a Szentlélek befolyása alatt élnek, aki Krisztusban új életet ad (lásd: Gal 5:25). Akik meghaltak az énnék és újjászülettek Krisztusban, Isten hatalma által képesek uralni vágyaikat, amit napról napra, újra és újra meg kell tenni. Hálunk emberékről, akik Krisztusnak adták életüket, és egyik perctől a másikra le tudtak mondani egész addigi életükben gyakorolt rossz szokásaikról, legyen az akár a dohányzás, alkoholizmus vagy bármi más. A legtöbb keresszény esetében azonban nem ilyen egyszerű a helyzet. A jellem sem változik meg egy szempillantás alatt. A bűnnel, az énnel, a testi természettel minden nap újra meg kell vívni a csatát, mert annak ellenére, hogy Isten hatalma előtt meghajolt, régi énünk mégis megpróbál előtörni. Önmagunkban és önmagunktól nem tudunk győzni bukkott természetünk felett; csak annyit tehetünk, hogy percről percre alárendeljük akaratunkat Krisztusnak, és igényeljük hatalmát bűnös vágyaink legyőzéséhez. Ez önmegtágadást, éberséget, harcot és sok imát igényel, de Isten megígérte a győzelmet. Nélküle biztos a vereség.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Figyeljünk meg azoknak a bibliai szereplőknek a történetét, akik nem rendelték alá vágyaikat Isten akaratának! Soroljuk fel tetteik következményeit! Közülük néhányan megérték, és biztattak abban, hogy a kegyelmes Isten megbocsát, és üdvösséget ad nekik. Voltak olyanok is, akik kiharítottak bűnük mellett, és örökre elvesztetk.

Bibliai személyek

Káin (1Móz 4:3-15)
 Mózes (2Móz 2:11-15)
 Dávid (2Sám 11-18)
 Péter (Mt 26:69-75)
 Júdás (Mt 27:3-5)

Tetteik következményei

„Lélekben élhettek, járhatok, teremhettek a Lélek gyümölcseit, és betölthet Isten egész teljessége. Akkor majd a világgosság elő csatornái lesztek, életek el lesz rejtve Krisztussal együtt az Istenben” (Ellen G. White: Manuscript Releases, 4. kötet, 49. oldal).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Beszéljünk meg a csoportban, hogy mit jelent meghalni az énnak, és új életet élni Krisztusban! Mondjuk el saját tapasztalatainkat! Hogyan változtatott egy-egy személy az életünkön? Milyen tanácsot adtunk annak, aki kereszteny akar lenni, de bevallja, hogy eddig nem volt tapasztalata Istennel?
2. Miért olyan fontos Krisztus engesztelő áldozatára gondolni, miközben igyekszünk ugyan vágyainkon uralkodni, mégis hibázunk és engedünk bűnös vágyainknak?
3. Látnak-e utalást környezetünkben az emberiség bukott állapotára? Bizonyos korlátokat természetesen nem léphetünk át, mégis tehetünk-e azért valamit, hogy csökkentsük a kárt az emberek életében?

Miért?

„Isten sohasem vezet gyermekeit másképpen, mint ahogy ők maguk is választanák, ha látnák kezdetül a véget, és fel tudták fogni, hogy milyen dicső az a cél, amit Isten munkatársaként megvalósíthatnak” (E. G. White A nagy Orvos labnyomán, 346. old.).

Az Úr legbensőbb gondolatainkat is hallja, kérésünket is teljesíti. Ez persze nem feltétlenül jelenti azt, hogy abban a pillanatban, amikor mi elgondoljuk vagy szeretnénk. Olyan váratlan helyzetekben és időpontokban kapunk választ, amikor már úgy érezzük, nem is teljesedik, amit kérünk.

Nagy családban élek, és sokszor éreztem, hogy Isten milyen sok nagyobb tragédiától mentett meg. Azután egyszer váratlanul ránk tört a baj. Nővérem orvosi hiba következtében egyik pillanatról a másikra súlyos állapotba került. Az életmentő műtétet végrehajtó orvos csak annyit tudott mondani, hogy „emberileg mindent meglettem, de ígérni semmit nem tudok”. Szinte önkívületi állapotban, zokogva könyörgtem Istennek a csodáért, hogy gyógyítsa meg a nővéremet. Őt nappal később az orvos szerint javult az állapota. Végletlenül hálás voltam Isten után az orvosnak is, és mindenképpen szerettem volna megajándékozni a Jézus élete című könyvvel, de bizonyos okok miatt nem tehettem, csak annyit mondhattam, hogy „mindig imádkozni fogok a doktor úrért”. Testvéremet az elmúlt öt évben négyszer műtötte ugyanaz az orvos, így mára teljesen meggyógyult. Én azóta is imádkoztam orvosáért és azért, hogy valahogy beszélni tudjak neki Istennel. Sokáig úgy tűnt, hogy nem történik semmi.

Egy évvel ezelőtt az egyik kedves ismerősöm súlyosan megbetegedett. A betegségét mindig tragédiaként éljük meg, és minden betegség az is. Mindannyiunkat elérhet a baj, de Isten még az ilyen helyzetekben is meglepő módon érezhető szeretői úgy a beteggel, mint a környezetével. A beteg asszony, aki az országot másik részén lakik, szintén a nővérem kezelőorvosához került. Vélletlen lenne? Nem hiszem! A hosszadalmas és fájdalmas kezeléseket idején azonban alkalma volt Isten szeretetéről, jószógaról elbeszélgetni az orrossal, és ajánlékba adta neki a Jézus élete című könyvet. A kezelések felidejében azután fizikai és lelki erjeje is csökkent, erős hite helyett inkább a csüggedés és a félelem látszott rajta. El is mondta az orvosának: – Félek doktor úr, az az igazság: – Ön fél? – kérdezte meglepetten az orvos. – A könyvben, amit magától kaptam nincs szó arról, hogy Jézus fél volna. Ne féljen, hiszen tudja, hogy kiben hiszi.

Kedves ismerősömmel együtt határtalan hálával köszöntük meg Isten különös gondviselését. Őt éve nem is gondoltam volna, hogy balba jutott barátomón is segíthet az orvos, akiért akkor imádkozni kezdtem, és majd éppen ő lesz az, aki át tudja adni a könyvet az orvosnak, amit neki szántam. Nincsenek véletlenek! Biztosan egyre több miért? kérdésre kapjuk meg a választ, ha kiharítottak vagyunk, amikor azt érezzük, hogy valakért imádkoznunk kell Isten meghallgatója az imádkai, és különös módon tapasztalható gondviselését!

„Közel van az Úr minden őt hívóhoz: mindenkez, aki hűséggel hívja őt. Beteljesíti az őt féltőknek kívánságát; kiáltásukat meghallgatója, és megsegíti őket” (Zsolt 145: 18-19).

Kovács Zsuzsa

Jézus, a Szavaink Ura

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsolt 9; ApCsel 1:8; Kol 4:6; Ef 4:15, 29; 1Kor 2:1–5; Jak 3:5–13; 4:11

„A ti beszédeitek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mimódon kell kinck-kinck megfélemlenetek” (Kol 4:6).

KULCGONDOLAT: Isten arra két, hogy beszédünkkel is dicsőítsük, és mások áldására legyünk.

A BESZÉD ADOMÁNYA áldás, de lehet szörnyű átok is. Amikor új életet kezdünk, és elfogadjuk Krisztus uralmát, hagyjuk, hogy azután Ő irányítsa szavainkat is. Ha bölcsen élünk, beszédünkkel dicsőséget szereshetünk Istennek, és áldást árasztathatunk a környezetünkre. Rosszul megvalóított szavaink azonban rengeteget árthatnak. A helytelen beszéd fájdalomat okoz Istennek, és megsebzí a környezetünkben élőket is.

Ellen White emlékeztet rá, hogy „a beszéd képessége értékes ajándék, és ha legnemesebb adományunkkal, a gondolkodásunkkal igyekszünk megismerni Istent, akkor szavainkból menyei kegyelem árad. Beszédünk olyan csatorna, amely közvetítheti Isten ismeretét” (Ellen G. White: Manuscript Releases, 19. köt. 277. old.).

Ezen a héten néhány gyakorlati módszerrel foglalkozunk beszédünkkel kapcsolatban, amelyeket felhasználhatunk Isten dicsőségére és mások áldására. Nekünk is szól, amit Pál apostol mondott az ifjú Timóheusnak: „Légy példa... a beszédben” (1Tim 4:12).

SZAVAINK ISTENT DICSŐÍTSEKI

Az emberiség kiváltsága, hogy szavainkkal dicsőíthetjük az Urat. A Zsoltároknak számtalan buzdítást találunk, amelyek az Úr dicsőítésére szólítanak. A 9. Zsoltárban Dávid így szól: „Dicsérlek Uram, teljes szívemmel, hitem minden csodatételted. Örülök és örvendezek tebenned, zengedezem, oh Magasságos, a te nevedet” (Zsolt 9:2–3).

Erdemes elolvasni az utolsó öt Zsoltárt! Az Úr mely tulajdonságait dicsőíti a zsolnáros?

A Szentírásban mindenütt olvashatjuk az Istent magasztaló emberek szavait. Jó példa erre, amikor Nábukodonozor álmának titkát megjelentette az Úr Dánielnek. Az ifjú próféta nyomban háltát adott Istennek (lásd: Dán 2:20–23). A Bibliát olvasva újra és újra ezt láthatjuk.

Miért jó nekünk is, ha időt szakítunk az Úr magasztalására?

A szó hatalom, ami nem csak azokra hat, akik hallják vagy olvassák, hanem azokra is, akik kimondják vagy leírják azokat. Ha tetteinkkel az Urat dicsőítjük, saját hitünket is erősítjük, és jobban fogjuk értékelni Isten értünk végzett munkáját. Fontos gyakran gondolni Isten jóságára és kegyelmére, de jó, ha időnként kimondott vagy leírt szavainkkal is kifejezzük hálánkat, mert ez bennünk is megerősíti szavaink hatását. Nem csoda, hogy a Szentírásban hosszú szakaszok dicsőítik Istent!

KEGYELEMMEL SZÓLNI (Kolossé 4:6)

Olvassuk el Pál apostol tanácsait, amelyeket a Kolossébeliekhez írott levelében találunk! Mit jelent az, hogy „beszédetek mindenkor kellemes legyen, sóval fűszerezet!” (Kol 4:6)? A vers értelmezéséhez tudnunk kell, hogy a sórt tartósítószerként is használták. Vajon mit jelent itt ebben az értelemben a „sóval fűszerezet” kifejezés?

Egy angol fordításban ez az ige így hangzik: „A ti beszédeitek legyen mindenkor kegyelemmel teljes”. A Szentírásban sehol sem találunk utalást arra, hogy a kegyelem önmagától fakadna az emberek szívében. A kegyelem mindig Istentől származik. Nem lehet kifejlészteni, imában kell kérni a mennyeiből! Beszédünk csak akkor lehet kegyelemmel teljes, ha életünknek is része a kegyelem. Hogyan nyerhetjük kegyelmet? Csak akkor, ha minden nap összeköttetésben állunk a kegyelem forrásával, és megértjük, hogyan árad ránk ez az ajándék. Ne feledfűt, hogy csak elfogadni tudjuk Krisztus által, mert a kegyelem Istentől származik, annak ellenére, hogy nem érdemeljük meg. Ha ezt megértettük, csak akkor szólhatunk kegyelemmel.

Olvassuk el Jn 8:1-11 verseiben a házasságtörő asszony esetét, akit Jézushoz hozták! Milyen példát mutatott Jézus szavaival és tetteivel egyaránt? Hogy beszélt az asszonnyal és a vádlóival?

Gyakran kerülünk olyan helyzetbe, amikor természetünkben eredően fakad a durvaság, szavainkból nem kegyelem, hanem harag, ítélet és kárhozatás árad. Időnként valóban szükség van szigorú szavakra, de még ilyen esetben is a mód és a hangnem elárulja, hogy amit mondunk, azt a kegyelem vagy önző természetünk diktálja-e. Még ha igazságtalannal bánnak is velünk, az Úr akkor is azt kívánja, hogy türelmesen válaszoljunk, és ne a düh, a bosszúállás és a megorlás hangján. Krisztus szenvedésének története tökéletes példát mutat erre.

Gondolkodjunk el: előfordult-e az utóbbi időben, hogy szavaink bántók és kegyetlenek voltak? Egyrészt fontos bocsánatot kérnünk azért, amit a múltban rosszul tettünk, de ezek az alkalmak tanulságul is szolgálhatnak, hogy legközelebb őrizkedjünk a hasonló hibáktól.

„AZ IGASZSÁGOT KÖVETVÉN SZERETTÉBEN” (Efézus 4:15)

Amit az előzőekben megállapítottuk, előfordulhat, hogy időnként tanácsolni, figyelmeztetni vagy éppen dorgálni is kell szavainkkal.

Olvassuk el a következő igéket: Mt 16:23; 23:13-39; Jn 14:8-9; Jn 18:19-23! Milyen lehetett Jézus hangneme a fentebb idézett esetekben? Hogyan tükrözhetette beszéde a szeretetet és a kegyelmet?

„Maga Krisztus nem hallgatta el az igazság egyetlen szavát sem, de mindig szeretettel beszélt arról. Az emberekkel való érintkezésben a legnagyobb tapintattal, előzékeny, kedves figyelemmel járt el. Sohasem volt durva, sohasem szólt szétszégyenül egyetlen szigorú szót sem, sohasem okozott szűkösegtől fájdalmat érzékeny lelkeknek. Nem bírálta az emberi gyöngeségeket. Fülelem nélkül leplezte le a képmutatást, a hitelenséget, a bűnt, de súlyos feddéseit fátyolos hangon mondta. Sír Jeruzsálem, a szeretett város fölött, amely visszautasította, nem fogadta el Őt, aki az út, az igazság és az élet. Megragadták, a Megváltó mégis szánakozva, szelíden szemlélte, és oly mélyen sajnálta őket, hogy a szíve is beléacsarodott. Szemében minden lélek értékes. Mílközben mindig isteni méltósággal viselkedet, szeretetteljes tisztelget tanúsított Isten családjának minden tagja iránt. Mindenkiben elbuktott lelket látott, akit meg kell mentenie” (Ellen G. White: Jézus élete, 291-292. oldal).

Olvassuk el Ef 4:15 versét! Mit jelent követni az „igazságot szeretetben”? Az igazság valóban igazság marad akkor is, ha nem szeretettel szólunk?

Sajnos előfordul, hogy az igazságot mondjuk, de szeretet nélkül. Túl könnyen eshetünk kétféle csapdába. Egyesek hamar a másik szemébe vágják az igazságot, anélkül, hogy szavaik mögött érezni lehetne a szeretetet. Mások hajlamosak a szeretetet érzéltettségnek felfogni, és emiatt képtelenek elmondani az igazságot.

Gyakran nem is azzal van a baj, amit mondunk, hanem azzal, ahogyan mondjuk. Tegyük egy próbát! Mondjuk el ugyanazt a dolgot szeretettel, majd durván és keményen! Megdöbbenve fogjuk tapasztalni, hogy még ha szavaink ugyanazok maradtak is, jelentésük mennyire más lesz. Nagy tanulság rejlik ebben!

A LÉLEK EREJÉVEL SZÓLNI (Apostolok cselekedetei 1:8; I Korinthus 2:1-5)

Ha ezt a kifejezést halljuk „a Lélek erejével szólni”, általában rögtön a prédikálás jut eszünkbe. Isten szándéka valóban az, hogy minden prédikációt a Lélek erejével mondjanak el.

Tanulmányozzuk át Jézus ígérét AppCsel 1:8 versében és Pál apostol szavait I Kor 2:1-5 versében! Mi az erővel teljes ígéhirdetés titka?

A prédikáció nem az emberi bölcsesség és ékesszólás hatására válik erőteljessé, hanem annak az embernek a bizonyosságátéle lesz erővel teljes, aki már személyes, bensőséges kapcsolatba került Krisztussal. A Pál prédikációt átható Szentlélek minden korban képessé teszi Krisztus őszinte szolgáit arra, hogy Isten hatalmával szóljanak.

De nem csak azok érezhetik a Szentlélek erejét, akik prédikálnak. Urunk azt szeretné, hogy minden szavunkban isteni hatalom nyilvánuljon meg. Mindannyiunknak, akik Krisztus kegyelmében élünk, előjögünk és felelőségünk is, hogy a Szentlélek hatalmával szóljunk, ami azonban nem feltétlenül jelent ékesszólást (lásd: 2Móz 4:10; I Kor 2:1). Ha Lélekkel szólunk, beszédünk, hangnemtünk, üzenetünk tükrözni fogja a Szentlélek erejét életünkben. Szavainkból meglátszik, kik is vagyunk valójában, és hogy test szerint vagy a Lélek szerint járunk-e.

Ne keverjük össze a határos szónoklatokat a Szentlélek ihlette beszéddel! A történelem legkegyetlenebb zsarnokai közül sokan lebilincselő, kitűnő szónokok voltak, de szavaikat nem a Szentlélek ihlette!

Milyen elveket tükröznek az alábbi igék? Milyen jelek utalhatnak arra, hogy saját szavaink vagy másoké a Szentlélek befolyása alatt születke-e (I Kor 12:1-2; Gal 5:22; Ef 5:9-10; 6:17-19)? Hogyan alkalmazhatjuk ezeket az elveket életünkben és beszédünkben?

ROMLOTT BESZÉD (Efézus 4:29)!

Pál apostol arra intette az efézusi hívőket, hogy kerüljék a romlott beszédet. Sajnos, mai világunkban a durva, pimasz és erkölcstelen beszéd normálisnak számít. Gyakran említik az Úr nevét, de csak káromkodás formájában. Közönséges nyelvezetet használnak és bántó, kétértelmű megjegyzéseket tesznek. Ha sokáig hallgatójuk a trágárságokat, előbb-utóbb hatással lesznek ránk is. Könnyen ávehetjük ezt a stílust, ezért állandóan résen kell lennünk!

Érdemes elolvasnunk Pál tanácsait Ef 4:29-ben. Hogyan határozhatjuk meg a romlott beszéd jellemzőit (lásd még: 2Móz 20:16; Péld 10:18; Ef 4:31; Jak 3:5-13; 4:11)?

A helyrelen beszéd rombol. A görög szó, amelyet 1Tim 3:11-ben találunk, azt jelenti, hogy „patvarzkodó”, illetve „rágalmazó”. Ez a szó a diabolos, vagyis Sátán egyik megnevezése. Tehát amikor az emberek káromkodnak, vagy beszédük romlott, valójában Sátán munkáját végzik. Roppant nagy a szavak ereje!

Pál apostol arra kéri a hívőket, hogy csak olyasmit mondjanak, ami „hasznos a szükséges építésre” (Ef 4:29). Az itt használt kifejezés szó szerint azt jelenti: „felépíteni”. Az új protestáns fordításban így olvashatjuk: „Semmiéle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják”.

Szavaink a jóra és a rosszra egyaránt nagy erővel harnak. Beszédünkkel építhetjük mások hitét, de rombolhatunk is! Mindannyian tapasztalhattuk már, milyen nagy ereje lehet szavainknak. Ezért nagyon fontos, hogy figyeljünk szavainkra, de hangghordozásunkra is! Az is romlott beszéd, ha valami jót mondunk ugyan, de rossz szándékkal!

Gyakran hagyja el „romlott beszéd” a szánkát? Ne csak a káromkodásra gondoljunk itt, hanem a hazugságra és a rágalmazásra is. Ide tartozhat még a valóság eltorzítása, a rosszindulatú megjegyzés mások ellen, a túlzás és az ítékezés is. Vizsgáljuk meg magunkat, mi mindenben kell változtatni beszédünkkel kapcsolatban!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Bölcs Salamon emlékeztetett arra, hogy ideje van a szőlásnak „és ideje a hallgatásnak” (Préd 3:7). Ha Jézus urálja életünket, akkor szavaink Isten dicsőségére és mások áldására szolgálhatnak, és azt is el tudjuk dönteni, mikor hallgassunk inkább.

Megjegyzés: Érdemes elgondolkozni azon, hogy állunk azokkal a kérdésekkel, amelyekről a héten ejítettünk szót. Valóban áradjuk-e Jézusnak az uralmat szavaink felett? Bibliatanulmányozás közben Istenre hallgatunk vagy saját gondolatainkra? Érdemes naplót vezetni, hogy gondolatainkat írásban is kifejezhessük! Tapasztalmi fogjuk: ha időt szakítunk arra, hogy csendes perceket töltsünk Istennel, sokkal tudatosabban formáljuk szavainkat.

„Bárcsak képesek lennénk elhatározni, hogy nem ejtünk ki egyetlen szót sem mások ellen!... Ne pletykáljatok, ne tegyetek megjegyzéseket mások jellemére vonatkozóan, hanem menjetelek oda hozzájuk Jézus és az igazság iránti szeretettel, és próbáljatok segíteni nekik” (Ellen G. White: In Heavenly Places, 289. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Lukács evangéliumában olvashatunk arról, hogy Jézus kedvesen beszélt (Lk 4:22). Ez nem csak a beszéd tartalmára, de hangnemére is vonatkozott: Mi utal az evangéliumokban arra, hogy Jézus kedvesen beszélt? Mit tanulhatunk ezekből a példákból?
2. A beszéd nem csak magánügy, fontos szerepe van az egyházban is. Hogyan él egyházunk a beszéd hatalmával? Vajon miért nagyobb az egyház felelőssége ezen a téren, mint az egyéneke?
3. Milyen tanácsot adhatunk azoknak, akik olyan környezetben dolgoznak, ahol a csínyta beszéd, a káromkodás a megszokott, és normálisnak számít? Hogyan maradhatunk meg Isten útján? Hogyan lehetünk „sós és világosság” ilyen környezetben? Adódhat-e olyan alkalom, amikor bölcsőbb távozni, mint maradni?

A hit hallásból van

Ülök.

Figyelek.

Szól az Ige:

A kereszti boldonságra,

a kereszti ereje.

– Ezt a világot úgy szerette Isten,

hogy az Egyszülöttet,

az Egyetlent

halálba adta.

Megáldoztatott

itt lent.

Szól az Ige:

– Én elmegek,

de árváku! nem hogy lak

titkeket.

Vigasztalói küldök:

Szentlelket!

○ megjelent nektek mindent,

amit nem értek.

Minden igazságra elvezet:

Engem dicsőít bennetek.

Szól az Ige!

Szól az Ige,

s míg hallgatom,

szívemben hit fakad,

s áment mondok.

Úgy van! Hiszem.

Tudom. Elfogadom.

Szól az Ige

s hitef fogon.

A hit hallásból van.

Bérces Judit

Szól az Ige:
– Nевemben
az Atyától
mindent kérhettek,
megadja ő.
En imádkozom
értetek.

Jézus, az imáink Ura

E HETI TANULMÁNYUNK: Róm 8:15, 18, 34; Gal 4:5–6; Ef 1:5; Jn 14:12–14; Ésa 53:12; 1 Tim 2:5; Zsid 8:6; 12:24

„És akármint kerétek majd az én nevemben, megcslekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban” (Jn 14:13).

KULCSGONDOLAT: Akik úgy döntenek, hogy Krisztus uralma alatt akarnak élni, kövessék Mesterüket az imaéletben is.

URUNK ÉLETE. Krisztus életét az imádság jellemezte, az imádságot rendkívül fontosnak tartotta. Márk így írt erről: „Kora reggel pedig még szürkületkor, fölkelvén, kiméne, és elméne egy puszta helyre és ott imádkozék” (Mk 1:35). Lukács evangéliumában ezt olvashatjuk: „És lón azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el” (Lk 6:12). „Senkinek az életében sem volt annyi munka, olyan felelősség, mint Jézuséban, mégis hányszor találjuk Őt imában” (Ellen G. White: Jézus élete, 362. old.).

Ha követjük Jézus élete példáját, tanításait, a mi életünkbe is beépül az imádság. Az ima a keresztényi élet szíve-lelke, ami nélkül lelkiileg halottak vagyunk.

Amikor imádkozunk, Mennyei Atyánkat szólítsuk meg, és Jézus nevében forduljunk hozzá! Könyörölgünk Isten akaratára szerinti! Csatlakozzunk Urunkhoz a közbenjárás szent munkájában!

IMÁDKOZZUNK MENNYEI ATYÁNKHOZ!

Jézus „Atyám”-nak szólította Istent (Jn 17:1) vagy úgy, hogy „Szent Atyám” (Jn 17:11), „Igazságos Atyám” (Jn 17:25). A Lk 10:21-ben feljegyzett rövid imában is Atyjának nevezte Istent: „Atyám, mennynek és földnek Ura”. Márk feljegyzése szerint a Gecsemáné kerben vívott halálusájában Jézus az arám eredetű Abba szót használta, amikor megszólította mennyei Atyját (Mk 14:36), ami az „édesapám” becéző alakja. Úgy tűnik, a korai keresztények is követették példáját bizonyos alkalmakkor (lásd: Róm 8:15; Gal 4:6).

Keressük ki az alábbi ótestamentumi igéket! Milyen kapcsolatra törekedett Isten a népevel, és hogyan illeszkedik ebbe az „Atya” képe?

- 5Móz 1:31 _____
 5Móz 32:6 _____
 Zsolt 103:13 _____
 Ésa 63:16 _____
 Mal 2:10 _____
 Péld 3:12 _____

Ideális esetben az apa szerető, gondozza és védelmezi gyermekét, a gyermek pedig szeretettel, bizalmával és engedelmességével hálálja meg ezt.

A Bibliában megtaláljuk az örökbefogadás gondolatait is, vagyis azt, hogy mint Krisztus követőit, Isten „befogadott” a családjába (lásd: Róm 8:15; Gal 4:5; Ef 1:5). A római korban ha egy fiút örökbe fogadtak, megkapott minden törvényes jogot és kiváltságot, ami új családját megillette. Krisztus követőiként elnyerjük az üdvösséget, azért, mert Isten gyermekeivé lettünk. „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak nevezettünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt” (1Jn 3:1).

Atyánkhöz imádkozva elismerjük Istent, azt, amit értünk teli, vele való kapcsolatunkat, a Jézusban nyert üdvösséget. Az Atya megszólítás tehát vírgaszt, reményiséget és örömet jelent.

Sok apa erőszakos, szeretetlen, nem törődik gyermekével, tehát éppen az ellenkezője annak, amilyennek egy jó apának lennie kellene. Mit mondhatunk azoknak, akikben az apa szó fájdalmas emlékeket ébreszt? Hogyan segíthetünk, hogy ők is megértésük és tapasztalják a Mennyei Atya szeretetét?

IMÁDSÁG JÉZUS NEVÉBEN

„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1Tim 2:5).

Jn 14:12–14 versesben Jézus azt tanácsolja, hogy az Ő nevében kérjünk, vagyis kérésünket az Atyához Jézus nevében mondjuk el. Mit jelenthet ez valójában? Imáinkban általában az Atyát szólítjuk meg, befejezszül pedig ezt mondjuk: „Jézus nevében kérjük”. Mire utalnak ezek a szavak?

Mit árulnak el az alábbi igék arról, hogy mit is jelent Jézus nevében imádkozni az Atyához (Ésa 53:12; 1Tim 2:5; Zsid 8:6; 12:24; Róm 8:34)?

Jézus nevében elmondott imáinkkal kijelentjük önmagunk és mások, sőt az egész világegyetemet előt (lásd: 1Kor 4:9), hogy elismerjük Jézus Krisztus tekinthet, hatalmat életünkben. Amikor az Ő nevében imádkozunk, kifejezzük, hogy elfogadjuk Jézust személyes Megváltónknak és Üdvözítőnknek, aki meghalt bűnünkért, és aki által fordulhatunk az Atyához. Jézus nevében imádkozva igényelhetjük Isten ígéreteit, amelyek benne és általa rendelkezésre állnak. Jézus nevében elmondott imáinkkal nyíltan kifejezzük az Úrba vetett hitünket, aki áhidalta, sőt megszüntette a menny és föld közötti távongó szakadékokat. Általa mi, bűnösök megbékélhetünk Mennyei Atyánkkal. *„Mindaz pedig Istenől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békélletés szolgálatát; Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván neki az ő bűnünket, és reánk bízta a békélletésnek igéjét” (2Kor 5:18–19).*

Jézus nevében imádkozva elismerjük Őt, és azt, amit értünk tett. Imánk milyen kötelezettséget ró ránk azzal kapcsolatban, hogyan élünk, szólunk és bánunk az emberekkel?

AZ ATYA AKARATA SZERINT VALÓ IMÁDSÁG János 6:38; Márk 14:36; János 5:14–15)

Jézus kijelentette: *„Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem” (Jn 6:38).* Jézus imában is kifejezte elkötelezettségét, hogy alárendeli saját akaratát Atya akaratának. Amikor imádkozunk, tudjuk, hogy bizonyos kérésünk biztosan összhangban vannak az Atya akaratával. Jézus megerősítette, hogy ha üdvösségünkért imádkozunk, ez feltétlenül meg fog valósulni az Atya akaratával (Jn 3:16).

Sorojunk fel három olyan kérést, amelyekről teljes bizonyossággal állíthatjuk, hogy megegyeznek az Atya akaratával!

Kérés **Ezt alátámasztó igehely**

1. _____
2. _____
3. _____

Előfordulhat, hogy nem tudjuk, mi is az Isten akaratja. Biztosan imádkoztunk már betegekért. Honnan tudhatjuk meg, hogy mi Isten akaratja egy adott helyzetben? Az Igében azt tanácsolja az Úr: imádkozzunk a betegekért, és bizzunk abban, hogy Isten gyógyulást hoz. Azt azonban nem tudhatjuk, milyen úton érkezik a kért javulás, és nem ismerjük Isten időzítését sem. Akkor ne is imádkozzunk a betegekért és az erőtlenekért? Nem ez a jó megoldás. „Imáinkba ezt is foglaljuk bele: „Urunk, te a lélek minden titkát ismered. Ezeket az embereket is ismered. Jézus a pártfogójuk, és Ő életét adta értük. Ő jobban szereti őket, mint ahogy mi egyáltalán szeretni tudunk. Ezért, ha gyógyulásuk a Te dicsőséggedet, és a betegek javát szolgálja, Jézus nevében kérünk, gyógyítsd meg őket” (Ellen G. White: A nagy orvos lábnyomán, 158. old.).

Olvassuk el újra Jézus imáját Mk 14:36-ban! Figyeljük meg a gondolatmenetet: (1) Az Abba szó az Atyával való, szoros kapcsolatot jelzi. (2) Elismeri az Úr erejét. (3) Kifejezi személyes vágyát. (4) Alárendeli személyes vágyát az Atya akaratának. Hogyan mutat mintát imáinkhoz ez a bibliavers? Van-e olyan imádság, amit most e minta alapján el tudunk mondani? Miért ne borulhatnánk le most, és mondhatnánk el kérésünket az Atyának?

IMÁDÁSÁG MÁSOKÉRT

Krisztus uralma alatt élünk, és mégis sokszor csak önmagunkért imádkozunk! Ha Krisztus imáink Ura, vele együtt igyekezzünk kozbenjani másokért. Jézus egész közösségeként (lásd: Jn 17:9, 20), de egyénekért is könyörögött (lásd: Lk 22:31-32). Imáira vonatkozóan az Újtestamentumban több görög kifejezést is találhatunk, amelyek közül az egyik azt jelenti, hogy könyörögni. Ezt a szót használja Lk 22:32 is arra a közbenjárói imára utalva, amit Jézus Simon Péterért mondott el. „Sátán nem tudott semmit sem tenni, amivel felartóztathatta volna Krisztus mindenható közbenjárását. Krisztus minden alázatos, bűnbánó gyermekéért elmondja azt az imádságot, amit Péterért mondott” (Ellen G. White: Sons and Daughters of God, 91. old.).

Az alábbi igék segíthetnek megérteni, miért fontos másokért imádkozni.

Jer 29:7 _____

Jak 5:16 _____

Fil 1:9-10 _____

Mk 9:29 _____

Róm 15:30-31 _____

Sokszor kérünk tőlünk, hogy imádkozzunk a nehézségekkel és próbákkal küzdőkért. A gyülekezetben felsorolják, kinek van szüksége imánkra. Néha már annyi név szerepel a listán, hogy reménytelennek érezzük a feladatot. A Bibliában azonban igen sok helyen találunk felszólítást az imára, és példákat is, amikor Isten hűséges szolgálói másokért imádkoztak. Mi sem hanyagolhatjuk ezt el. Erő van az imában, amit csak azok éreznek, akik lélekben és igazságban imádkoznak.

Ma már a tudomány is kezdi felleldezeni az ima erejét. Bár a témát még mindig vitatják, jó néhány olyan tanulmány született, amely sok világias gondolkodású tudóst és orvost is meggyőzött arról, hogy ha imádkoznak a betegekért, az valóban segít a gyógyulásban, noha ennek a ténynek „tudományos” szempontból nézve nincs magyarázata. Mindez csak azt mutatja, hogy az imára a tudomány nem talál magyarázatot.

Milyen gondolatokkal akarja Sátán azt sugallni, hogy imáinkra nincs szükség, vagy nem számítanak semmi? Hogyan védekezhetünk e gondolatok ellen? Határozzuk el, hogy mindig imádkozunk azokért, akiknek szükségük van segítségre!

PÉLDAMUTATÓ IMÁK

A Bibliában számos olyan imáról olvashatunk, amelyet nagy erővel mondtak el Isten gyermekei. Ők nem voltak tökéletesek, életük sem volt bűntelen, és egyikük sem dicsekedhetett saját igazságával, mint érdemmel Isten előtt. Hozzánk hasonlóan mindannyian bűnösök voltuk, akiknek szükségük volt Isten kegyelmére és arra, hogy imáik Krisztus igazságának jó illatával együtt szálljanak fel a szent Isten elé (lásd: Jel 8:3). Nagy szükségükben mégis Teremtőjükhöz, Megváltójukhoz, Mennyei Atyjukhoz imádkoztak.

Amikor imádkozunk, elismerjük, hogy önmagunktól nem vagyunk képesek megoldani helyzetünket, és vannak olyan erők, amelyekre nem tudunk hatni.

Olvasunk el a Bibliában néhány kiemelkedő imádságot! Válasszunk ki néhányat közülük, és fogalmazzuk meg, mi adja ezeknek az imáknak az erejét! Tegyük fel magunknak a kérdést: Mit tanulhatok ezekből az imákból, ami imaéletemet gazdagabbá tenné?

Dán 9:4-19 _____

IKir 8:15-61 _____

Zsolt 51 _____

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el a Jézushoz vezető út: „Az ima magasztos kiváltságunk” című fejezetét! Mire figyelhetünk fel a heti témánkkal kapcsolatban?

Megjegyzés: A keresztyények előszeretettel ismételnének bizonyos imádságokat, amelyek közül a legismertebb az Úr imádsága, a Mi Atyánk, amit 60 másodperc alatt végigmondhatunk. De ha ennek az imának a főbb pontjait imánk vázlatának tekintjük, akár fél órán át, egy órán át, sőt egész éjszaka is imádkozhatunk!

A földi szentély is az imádság mintájaként szolgálhat, mert a szentélyszolgálat szerves részét képezte Isten dicsőítése, a bűnvallás, a megtisztulás, a Szentlélek keresztségéért való imádság, az Isten Igéje általi megerősítés, a közbenjárás és az Úrral való bensőséges közösség keresése a szövetség ládája előtt, a Szentek Szentjében.

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Pál apostol bátorít, hogy „szüntelen imádkozzunk” (lásd: 1Thessz 5:17). Mit jelent ez? Hogyan imádkozhatunk szüntelen?
2. Említsünk meg néhány személyes imatapasztalatot! Beszélhetünk csodálatos imatapasztalatainkról vagy arról, mit jelent személyesen nekünk az imádság, hogyan hat az imádság? Beszéljünk azokról a tapasztalatainkról, amelyek segíthetnek és bátoríthatnak másokat is!
3. Van-e a csoportban valaki, akinek szűksége volna az ima erejére? Ha igen, imádkozzunk közösen érte! Beszéljessünk el a közös ima és az egyéni ima szerepéről!
4. Mit tehetünk azért, hogy gyermekeink vagy a környezetünkben élő gyermekek is megérezzék a Mennyei Atyával való imakapcsolat igazi erejét?

Az ima

Ma nekem üzent az Úr.
Olyan csöndesen, alig hallhatóan,
kis szobám sarkában,
olyan meghatóan.
Inkább csak éreztem,
hogy itt van velem: és átfog,
átkarol a kegyelem.
– Egy pillanatra
láttam a világot...
– Ő annyit mondott:
Ne félj, csak imádkozz!

Páskuly Józsefné

Jézus, a kapcsolataink Ura

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Móz 20:14, 17; Zsolé 127; 128; Lk 6:27-28; ApCsel 2:41-47; Ef 4:32; 5:25; 6:1-4

„Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsetek be a Krisztus törvényét” (Gal 6:2).

KULCSGONDOLAT: Isten arra teremtette az embert, hogy közvetlen kapcsolatot tartson fenn Teremtőjével és az emberekkel. Ha Jézus Ura kapcsolatainknak is, helyreállhat bensőséges viszonyunk vele, amit eredetileg tervezett.

KÖZÖSSÉGRE TEREMTVE. Ádám teremtése után Isten azt mondta: „Nem jó az embernek egyedül lenni” (1Móz 2:18). Ádám nem műalkotás volt, akit azért hozott volna létre az Úr, hogy csak gyönyörködjön benne. Közösségi lénynek teremtette azért, hogy bensőséges kapcsolatban éljen Alkotójával és a többi teremtménnyel. Amikor Isten odavezette Évát társához, Ádámban megfogalmazódott az érzés: „Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek nevezettség, mert emberből vétetett” (23. vers).

Amnyi minden változott az első emberpár találkozására: A kapcsolatokat tönkretette és összetölte a bűn. Isten szerelmé, hogy mi is olyan tartalmas és bensőséges közösségekben éljünk, amilyet eredetileg tervezett.

ISTEN A KAPCSOLATAINK URA

Az ember közösségi lény. Ezt lehetetlen elkerülni. A természet maga is példát mutat erre.

Minden ember azért él, mert létrejött egy-egy kapcsolat, amelynek eredményként megszületett. A születés után a csecsemők alig néhány órát élnek, ha magukra hagyják őket. Ahhoz, hogy életben maradjanak, szükségük van legalább egy emberre, aki gondoskodik róluk. Az érzelmek és lelki szükségletek is éppen olyan fontosak, mint a fizikaiak. A csecsemők éheznek a szeretetet, a figyelmet, a kötődést. A kisbabák születésüktől fogva érzékelik a szeretetet, és a maguk módján viszonzozzák is az érintést, a szavakat, a hangulatváltozást és a viselkedést. A babák természetesen kötődnek, de nem az ágyhoz vagy a tárgyakhoz, hanem az emberekhez. Sokkal jobban megállják a helyüket azok a gyermekek, akiket szüleik szeretnek, és aikkal jó kapcsolatban vannak, mint akik nem tapasztalják a szeretetet. Ez azért van így, mert Isten kapcsolatára teremtette az embereket.

A kapcsolatok terén azonban elromlott valami. Bármerre nézünk, mindentüzt szenvedéssel és keserűséggel találkozunk, leginkább megromlott kapcsolataink következtében.

Isten szeret, így nem mindegy neki, hogy milyen viszonyban vagyunk egymással, hiszen a közösség életünk nagyon fontos része. Szeretné, ha minden emberi kapcsolatunk jó, egészséges és biztonságot nyújtó lenne. Ezért találhatunk a Bibliában olyan sok utalást erre a fontos területre!

Olvasunk el a következő szövegeket: 2Móz 20:14, 17; Lk 6:27-28; Ef 4:32; 5:25; Fil 2:2-3; Róm 12:2-21; Gal 6:2! Mit tudhatunk meg ezekből a az emberi kapcsolatokról? Hogyan viszonyuljunk másokhoz? Amennyire időnk engedi, keressünk a Bibliában olyan igéket, amelyek a kapcsolatokra vonatkoznak, és beszéljessünk is erről a kérdésokról!

Az emberekhez való viszonyunk ártulja el leginkább, hogy közösségekben vagyunk-e Krisztussal. Ezért olyan fontos, hogy Jézus Krisztus legyen kapcsolatunk Ura.

Kapcsolataink tükrözik-e a fenti igékben kifejtett elveket? Mi mindennek kellene változtatnunk még áldozatok árán is?

KAPCSOLATUNK ISTENNEL

Mindannyian jó, egészséges kapcsolatok kialakítására törekszünk, ezt azonban nem mindig könnyű elérni. Minden ember bűnös, sok olyan hibánk és tulajdonságunk van, ami miatt nem könnyű velünk az élet.

Emberi kapcsolatainkat jelentősen befolyásolja Istenhez fűződő viszonyunk. Isten teremtet, és egyedül Ő képes megváltoztatni. Csak akkor viszonyulunk jól másokhoz, ha szoros kapcsolatot ápolunk az Úrral.

Olvasunk el Mt 22:36–39 verseit! Hogyan támaszadják alá Jézus szavai az eddigieket? Mi köze van az Istennel való kapcsolatunknak ahhoz, hogy békében élünk-e másokkal? Mit tesz Isten azért, hogy kapcsolataink rendben legyenek?

Keressük ki az alábbi szövegeket! Hogyan segítenek ezek a fenti kérdésekre való válaszadásban?

Zsolt 51:12 _____

Gal 4:19 _____

2Pt 1:4 _____

2Kor 5:17–19 _____

„Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll!” (Jób 19:25). Jób kijelentése több puszta ténymegállapításnál. A héber ige: a *yada* szó már 1Móz 4:1-ben is szerepel, ami azt jelenti, hogy „ismeré”. Ádám a feleségét, aki később fiút szült. Jób szavai bensőséges kapcsolatra utalnak. Ellen White „Növekedés a kegyelemben” című cikkében a következő gondolatokat fogalmazza meg: „Ahhoz, hogy élő hitű keresztények legyünk, élő kapcsolatban kell állnunk Krisztussal. Az igaz hívő elmondhatja: 'Tudom, hogy az én Megváltóm él'. Ez a bensőséges kapcsolat a Megváltóval megszeradit a földi, érzéki örömek utáni vágytól. Fontos, hogy testünk, lelkünk és elménk minden erejét Istennek szenteeljük” (Review and Herald, 1882. március 30.).

Milyen hatással van kapcsolatainkra az Istenhez fűződő viszonyunk? Vajon megnyitvám-e emberi kapcsolatainkban az, hogy ismerjük Istent? Mely területen kell még leginkább fejlődniük?

ISTEN AJÁNDÉKA A HÁZASSÁG (Efézus 5:22–33)

A házasság, mint a szombat is, az Édenből származik. Sajnos, sok mai házasságban nyoma sincs annak, hogy Isten ajándéka volna. Valószínűleg kevés területre van az életnek, ami jobban ártulkodna a bűn romboló hatásáról az emberi kapcsolatokról terén, mint a házasság, amivel eredetileg Isten beteljesedést, boldogságot és örömet akart adni.

Olvasunk el 1Móz 2:24 versét, amit Mt 19:5 és Ef 5:31 is idéz. Vajon csak a fizikai egységről van itt szó vagy többről?

Ha Jézus Krisztus az életünk és kapcsolataink Ura, akkor ez meghatározza a házasságról alkotott képünket is. „Az ember elérheti azt a szintet, amit Isten megkíván, ha elfogadja Krisztust segítőitársául. Amit az emberi bölcsesség képtelen megtenni, Isten kegyelme megadja azoknak, akik szeretettel, bizva átadják magukat neki. Az isteni gondviselés mennyei szálakkal egyesíti a szíveket, aminek nyomán a szeretet nem csupán kedves, hízelgő szavakban nyilvánul meg. A mennyei szövőszéken szőtt kelme erősebb mindennél, amit a földön készítenek, nem vékony fátlyól, hanem olyan szövet, ami minden kopást, próbát és nehézséget kibír” (Ellen G. White: The Adventist Home, 112–113. old.).

Válaszoljunk az alábbi kérdésekre, miután elolvastuk Pál gondolatait a házasságról Ef 5:22–33 verseiben!

1. Hogyan viszonyuljon a feleség férjéhez?

2. Hogyan bánjon a férj a feleségével?

3. Milyen példát állít Krisztus és az egyház kapcsolata a házasság elé?

4. Milyen elveket fogalmaz meg ebben a részben Pál a szeretettel és a tisztelettel kapcsolatban? Mennyiben erősítheti a házasságot, ha a felek követik tanácsait?

A CSALÁD ISTEN AJÁNDÉKA

Mit tudhatunk meg a család ajándékáról a Zsoltárokból (Zsoltár 127 és 128)?

Isten áldása a család. Akár egyedül élünk, akár házasságban, akár vannak gyermekeink, akár nincsenek, mindnyáján tagjai vagyunk egy családnak, és ez a kör még szélesedik, amikor családkozunk Isten családjához. Jézus drága vétén váltott meg, és most az Ő uralma alatt élünk. Ezért fontos családkban krisztusi lelküllettel és szeretettel élni, másként, mint akik nem hisznek.

A szülők szent kötelessége, hogy otthon hitük alapelvei szerint jelenek. Rendkívül fontos a szeretet, a megbocsátás, a kedvesség, az együttérzés, a gondoskodás és a feylelem. A gyermek Istennel kapcsolatos első benyomásait abból szerzi, hogy bannak szülei vele és egymással. Otthonunkban semmi sem legüres térben történik: szavaink kellenetlen hatása, gesztusaink, hangnemenünk és tetteink érezhető az egész házban, akár tudatában vagyunk ennek, akár nem. Szavaink, tetteink, sőt viselkedésünk nyoma is sokkal tovább megmarad a gyermek szívében és elméjében, mint hinnénk. A kicsik igen fogékonyak, gyengék és érzékenyek. Fontos tehát, hogy a szülők, nevelők szeliden bánjanak velük!

Mit tanácsol Pál apostol a keresztény családoknak a szülők és gyermekek közötti kapcsolat terén (Ef 6:1-4)?

Az Úr Jézus Krisztus elvárja tőlünk, hogy ne durván, zsarnokoskodva bánjunk gyermekeinkkel, de ne is legyünk közömbösek, túlzottan engedékenyek. A szülőknak meg kell találni az egyensúlyt a két véglet között. Fegyelemet tartásának, irányításák gyermekeiket, ahogy szükséges, de mindig vegyék őket körül szeretettel, jósággal, megbocsátással, amit űk is kapnak Istentől. Ez szent és komoly felelősség. Mint minden kapcsolatban, itt is Istentől tanuljunk a kereszt lábánál!

ISTEN AJÁNDÉKA A KÖZÖSSÉG (Apostolok cselekedetei 2:41-47)

Alkik Krisztus uralma alatt élnek, tapasztalhatják a közösség egyedülálló érzését. Az Újtestamentumban gyakran használják a koinonia szót, amit „közösség”-nek fordíthatunk. Egyes kutatók utalnak arra, hogy „a Szentléleknek közössége” kifejezést úgy is lehet fordítani: „a Szentlélek által létrehozott közösség”. Más szóval, amennyire engedjük, hogy a Szentlélek munkálkodjon életünkben, olyan mértékig lesz közösségünk egymással.

Nezzük meg, mit találunk az őskeresztény közösségről ApCsel 2:41-47 verselben! Lukács feljegyezi, hogy „foglalatosak valának... a közösségben”. Miután elolvastuk ezt a szakaszt, válaszoljunk a következő kérdésekre!

1. Mi jellemezte egységüket a gyakorlati életben és a teológiai kérdésekben?
2. Milyen volt a közösségük?
3. Hogyan viszonyultak egymáshoz?
4. Milyen kép alakult ki közösségükről a világban?

Bámulatos kép ez az ősegyházról! Nagyszerű bizonyossága azoknak a kapcsolatokról szóló elveknak, amelyeket maga Jézus tanított és mutatott meg saját életében. Próbáljuk meg elképzelni, milyen hatalmas erőt jelentene, ha gyülekezetünk ilyen közösség lenne! Milyen csodálatos bizonyágátétel lenne (lásd: Jn 13:35)!

Min kellene változtatni gyülekezetünkben annak érdekében, hogy közelebb kerüljünk a ma érintett ideális állapothoz? Ne feledjük, a változásnak először bennünk kell elkezdődnie! Egyedül hogyan valósulhat ez meg?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: A kapcsolatok építésének létfontosságú eleme a hallgatói tudás művészete. Isten hangját elsősorban Igéjében és alkotásain keresztül hallhatjuk. Figyeljünk oda a másik emberre, de ne csak szavainra, hanem azokra a jelekre is, amelyeket gesztusai és mozdulatai közvüitennek.

Figyeljünk meg, mivel mutatta be Jézus, mennyire fontos meghallgatóni az embereket (Jn 3:1-21; 4:4-42)!

„Az első szolgálót, amivel az ember a közösségnek tartozik az, hogy meghallgatója a másikat. Isten iránti szeretetünk is azzal kezdődik, hogy meghallgatójuk Igéjét. Tesztvéreink iránti szeretetünk pedig azzal kezdődik, hogy megtanuljuk meghallgatóni őket. Isten szeretete nem csak abban nyilvánul meg, hogy Igéjét adta, hanem abban is, hogy odafigyel ránk. Ha meghallgatójuk a másikat, akkor azt a munkát végezzük, amit az Úr bízott ránk... A keresztények azonban elfelejtették, hogy a hallgatói szolgálót Isten bízta rájuk, aki példaképünk a meghallgatóásban is. Ebben a munkában nekünk is részt kell vennünk. Isten fülével hallgassuk az embereket, hogy azután Isten Szavát szólhassuk” (Dietrich Bonhoeffer: Life Together, 97-99. old.)

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Emberi kapcsolataink minden területén egy fontos kérdés kerül előtérbe, és ezt Mt 16:24 fejezi ki a legszenélyesebben. Olvassuk fel hangosan a csoportunkban ezt a részt! Milyen alapelv fogalmazódik meg itt? Miért olyan fontos ez az elv a jó kapcsolatok kialakításához?
2. Gondoljunk végig, melyik három kapcsolat a legfontosabb jelenleg az életünkben! Mit tesszünk azért, hogy ápoljunk ezeket?
3. Hogyan segíthetünk azoknak, akiknek az életből hiányzik a tartalmas emberi kapcsolat?
4. Olvassuk el együtt Bonhoeffer gondolatát az előbbi idézetben! Milyen gyakorlati lépéseket tehetünk annak érdekében, hogy jobban oda tudjunk figyelni másokra?

Nincs értelme! Vagy mégis?

„Megrepedt nádát nem tör el a pislógó gyertyabelet nem olfja ki” (Ésa 42:3).

Tamás lehajtott fejrel, enyhén ittasan ballag a kisváros határából kivező földúton. Az élete romokban hevert. Semmije nem maradt. A csúdfia rég széthullott, a vállalkozásából csak az odüssög és az emlékek maradtak. Egyre az írt a fejében, hogy nincs értelme az életének. Ahogy így ballag, egy autó halk zúgját hallja hátulról. Egyre közelebb, már megindam a sarkába ér. Kiri érdekeli - gondolta. Ha akar valamit, majd kikéri.

A személyautó sofőre egyre türelmetlenebb, hiszen nem fér el az út közepén tántorgó embertől. Telnek a drága percek. Egy asztalos iparosnak nincs ráérő ideje, főleg a nap kelles közepén. Végre Tamás féltreáthorog az útból, és megáll a kocsi mellett.

A nyári melegben kikönyöklő asztalos kissé cinikusán kérdezi: - Hova ez a nagy rohanás? A borvirágos arcú, üveges tekintetű vándor rekedt hangon mondja: - Megyek, felkaszatom magam.

- Na és, hol a kőtető - kérdi a sofőr feletlenkűve.
- Majd lesszi - feleli Tamás mélan.
- Gyere, elviszlek! Előbb odaérsz, ha emnyire unod az életed! - ajánlja a sofőr.

Az autó fékez, a fardalembert beszáll az ismeretlen mellé. Szó szót követi, majd pár kilométerrel arrébb a személyautó visszafordul a két utassal.

Másnap Tamás már az asztalosműhelyben dolgozott. Pár héttel később Zoli, az asztalos vállalkozó a gyűlékezebe is mogóvált vite Tamást, és bemutatja a testvéreknak. A gyűlékezeti vezetősége tanácsadónul, vivóda fordult isenhez: „Urunk! Ez az ember részeges, dohányzik, még a kocmában is nehezen viselhető, tógár stílusban beszél. Mit tegyünk?” A kérdésre hamar megjött a válasz. Egyre csak az írt a fejükben, hogy Krisztus mit tenne most?

Atól kezdve a gyűlékezeti hiteletlen türellemmel és szeretettel foglalkozott Tamással. Naponta felkereste valdki kis tanya házában, ahol többször is olyan tézegen találta rá, hogy gyomor-mosásra kellett beszállítani a helyi kórházba. A gyűlékezeti tagjai folyamatosan imádkoztak érte, türellemmel gondozták. Segítettek rendbe hozni a házat. Így telt el egy egész év.

Tamás pedig szorgalmasan írt minden gyűlékezeti rendezvényre. Néha az ital hatása alatt nem az imhádba illő szavakat mondott, jó hangosan, de a többiek tankadótlan szeretettel csitították, pedig sokszor reménytelennek érezték a fáradozást.

Egy szombat délelőtt azután Tamás mindenkit meglepett, amikor felállt, és elmondta: nem maradt más az életben csak a gyűlékezeti és Isten. Könyves szemmel voltotta be, hogy már egy hónapja szereme lesszoni az italtól, de amikor elkoppja a „hev”, nem tud ellenállni a vógynek. Kérte a gyűlékezeti, segítsenek neki. Együtt inódkoztak Krisztushoz, hogy szabadulsa meg a szenvedély robsádgából. Hamarosan megjött a jég. Azóta ellett több mint két év, és ő továbbra is ott van a legjobban rendezvényen. Új családát alapított, munkahelyei talált, és nemeg meg is keresztelkedett a feleségével együtt. Pár hete kaptam tőle levelet, benne egy fénykép, mellette a szöveg: „Megszületett a kiságyunk!”

Nincs az a mélység, ahonnan Isten ne tudna felhozni, ahonnan ne tudna új útra vezetni! De ehhez szükség van olyan gyűlékezetre és testvéri közösségre is, mint amelyik befogadja, türelmesel ápolja és nevele Tamást. Olyan emberre, mint Zoli, akik nem mennek el közönyösen egy babja jutott ember mellé!

(1)

Jézus, minden kincsünk Ura

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Móz 8:7-18; Mt 6:19-21; 24:45-51; IKor 9:11-14; Fil 4:11-13; Zsid 13:5; Jak 1:16-17

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka” (Jak 1:17).

KULCSGONDOLAT: Minden jó és tökéletes ajándék az Úrtól származik. Nem tulajdonosai, hanem sáfárai vagyunk azoknak a javaknak, amelyeket Isten kegyelméből rendelkezésünkre bocsátott.

A LEGNAGYOBB AJÁNDÉK: A zsolnáros emlékeztet rá, hogy „*az Úr a föld s annak teljessége; a föld herksége s annak lakosai*” (Zsolt 24:1). Az Atya kezebből származik minden jó és tökéletes ajándék, amit kapunk. A legnagyobb ajándékok akkor kaptuk, amikor Isten elküldte egyyszüött Fiát, mert annyira szeretete a világot. „Isten az egész mennyet odaadta az emberiségnek e hatalmas ajándékban; majd azzal koronázta meg tettét, hogy határtalan áldásokkal halmozta el az embert, kegyelmét és ajándékait árasztva ránk, és szemünk elé tárta az eljövendő világ minden kincsét” (Ellen G. White: „Missionary Work”, Signs of the Times, 1891. augusztus 17.)

Ha Krisztus drága vére által üdvösséget nyertünk, elfogadjuk, hogy Ő minden kincsünk Ura, hiszen kétség kívül tőle kaptuk, amink csak van, és nem magunknak köszönhetjük. Nem tulajdonosok vagyunk, hanem sáfárok, a Mester javaira viselünk gondot, mert ezt várja tőlünk. Fontos, hogy tudatában legyünk felelősségünknek, és Mesterünk távollétében hűségesen végezzük teendőinket.

HÁLÁT ADNI MINDEN JÓ ÉS TÖKÉLETES AJÁNDÉKÉRT (Jakab 1:16-17)

Milyen fontos igazságot hangsúlyoz Jakab a leveleiben (Jak 1:16-17)? Milyen ajándékokról van itt szó? Milyen tévedéstől óvja a keresztényeket az apostol?

A mai gondolkodás szerint amit a munkánkkal megkeresztünk, az a miénk, és szabadon rendelkezünk javaink felett. Isten Igéje azonban arra emlékeztet, hogy érdemei alapján semmi nem jár az embernek, mindennünket Istentől kapjuk. Minden jó és tökéletes ajándék tőle származik. Szerető menygyei Atyánk nélkül nem lenne életünk, célunk sem jövőnk. Pál apostol emlékeztet, hogy „*öbenne élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17:28).

Vegyünk csak számba napi áldásainkat! Felmértük már valaha, mennyi mindenért lehetünk hálásak? Rá tudunk mutatni valamire az életben, ami ne Istentől, a Teremtőtől származna? Gazdagság, hatalom, tekintély és bármi más végső soron mind Istentől, a világmindenség Teremtőjétől, és nem tőlünk ered. Soha ne feledjük ezt az igazságot!

Hogyan emlékeztet erre hétről hétre a szombat?

Milyen veszély leselkedett Izrael fiaira, amikor készülődtek, hogy elfoglalják az Ígéret Földjét (5Móz 8:7-18)? Mitől akarta megóvni őket az Úr? Vajon minket is fenyeget ez a veszély?

Mik azok az ajándékok, amelyeket a legjobban értékelünk? Miért tartjuk ezeket olyan fontosnak? Mit tegyünk, nehogy természetesen vegyük, vagy azt képzeljük, hogy jó tulajdonságaink miatt megérdemlünk minden jót?

HÚSÉGES TIZEDFIZETÉS

Az Úr meghagyta Izrael népének szolgája. Mózes által: „A földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré; szentség az az Úrnak” (3Móz 27:30). A „szentség az Úrnak” kifejezést jobban megértjük, ha arra gondolunk, hogy a szent szó értelme: „megszentelt célra elköltött”. A tizedet tehát félre kell tenni az Úrnak, hogy azt Isten művében, Isten céljai érdekében használják fel, nem úgy, mint a többi részt. A tized elköltöttet, más, mint a föld többi vetése vagy a fa többi gyümölcse.

Olvasunk el Mal 3:8-10 verseit! Miért nevezi a próféta csalásnak – vagy az új protestáns fordítás szerint becsapásnak –, ha nem fizetünk tizedet? Kinnek a tulajdona a tized?

A Bibliában sok helyen találkozhatunk a tizedfizetés különböző szempontjaival. Ábrahám tizedet adott a Magasságos Isten papjának, Melkisédeknek (lásd: 1Móz 14:20), erről az Újtestamentumban is olvashatunk (lásd: Zsid 7:2). Jákób is megértette a tizedfizetés gondolatát (lásd: 1Móz 28:22), és a kivonulás után Isten újból megerősítette a tized rendelkezését (lásd: 3Móz 27:30-32; 4Móz 18:24, 26, 28; 5Móz 12:6, 11, 17).

„Mivel Ábrahám minden hívó atyja, a keresztények számára ő a követendő példa a tizedfizetésben. Miként Ábrahám tizedet fizetett Melkisédeknek, a Magasságos Isten papjának, az újtestamentumi hívők tizedet adtak Krisztusnak, a Melkisédek szerinti Főpapjuknak (Zsid 5:9-10; 7:1-22)” (A hetedik napot ünneplő adventisták hitelvei, 290. old.).

Olvasunk el I Kor 9:11-14 verseit! Pál kifejti: a hívők kötelessége hűségesen fizetni a tizedet az egyház tárházába. Mivel indokolja szavait?

Miért éppen a tizedfizetéssel bizonyíthatjuk, hogy elismerjük: Istentől származik mindenünk, amink csak van? Miért nevezhejtük a tizedfizetést a hit mércéjének?

KINCSEKET GYŰJTENI A MENNYBEN (Máté 6:19-21)

Olvasunk el Mt 6:19-21 verseit, majd mondjuk el saját szavainkkal! Mit üzen itt az Úr?

Egyszerűen fogalmaz Jézus, ám igen mély gondolatokra irányítja a figyelmünket: a világi dolgok mind mulandók, változnak és ingarágók. Miért pazarolnánk minden kincünket arra, ami egy nap úgymis tönkremegy, örökre elvesz? Miért tennénk pénzünket olyan bankba, amiről tudjuk, hogy csődbe fog menni? Az Úr az örökkévalóságra irányítja figyelmünket, a mennyi dolgokra, amelyek akkor is megmaradnak, amikor elműlik ez a világ és minden, ami benne van.

Olvasunk el Jhn 2:15-17 verseit! Mi a közös az apostol és Jézus szavai-ban?

Mit jelent Jézus tanácsa, hogy „ne gyűjtsétek magatoknak kincseket a földön”? Mire figyelmeztet Isten (lásd még: Lk 12:16-21)?

Kincseket gyűjteni a mennyben nem csak arra utal, mit teszünk a pénzünkkel, hanem arra is, hogyan éljük az életünket. Mi a legfontosabb az életünkben? Mivel törődünk a legjobban? Mennyi időt fordítunk földi, világi, mulandó dolgokra, és mennyit a lelkiekre? Mennyi időt töltünk imával, biblia-tanulmányozással vagy biztonyságtelvéssel, és mennyit a tévé előtt? Meglát-szik-e életünkben, hogy nem csak magunkban készültünk a Jézussal való találkozáshoz, hanem igyekeztünk másokat is felkészíteni? Akik kincseket gyűjtenek a mennyben, naponta döntenek az Úr mellett. Az engedelmisséget választják a bűn helyett, a szeretetet a harag helyett, és másokat az énjük helyett. Kincset gyűjteni a mennyben azt jelent, hogy keresztényi, önfeláldozó és szeretettel teljes életet élünk. Ezt az életet nem a világ vagy a világ örömeinek szeretete urálja. Az éljövendő világ, ahová készültünk, különbözőzik a látható világtól, ahol a moly, a tolvajok, a rozsdás és a pusztulás uralkodik.

Gondolkodjunk el Krisztus szavain: „Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.” Hol van a szívetek? Mit árul el rólatok a kérdésre adott válasz? Hol vannak a kincseink? Nincs már épp itt az ideje a „banki áttalásnak”?

A HŰSÉGES SZOLGA (Máté 24:45–51)

Olvassuk el a Mt 24:45–51-ben szereplő beszámoló! Mit üzen ezzel az Úr?

Figyeljük meg a hű és bölcs szolgálja jellemvonásait! Azt teszi, amit elvárnak tőle. Nem csak hittelveiben és teológiai felfogásában állt helyes alapokon, ami kétségkívül megnyilvánult tetteiben, mégis engedelmessége a legfontosabb. Nem számított, mikor tér vissza ura, hiszen bármikor érkezik, szolgálját szorgalmas munkában találja.

Ezzel szemben a hűtlen szolgálja elítélhető, elmarasztaljuk hanyagságáért. Mégis, milyen sokan viselkedünk hozzá hasonlóan! A Mester által ránk bízott javakat csak saját kényelmünkre használjuk fel. Teljesen lefoglalnak saját vagyaink és terveink, és ezért nem gondozzuk jó sáfárként az Úrtól kapott ajándékokat.

Olvassuk el ismét a mai részt! Miben mutatkozott meg a gonosz szolgálja hűtlensége? Mit tett? Milyen mai párhuzamait sorolhatnánk a tetteinek, hogy verte szolgálatait és együtt evett-ivott a részegesekkel? Vajon a saját életünkben is fellelvezhetünk ilyen árulkodó jeleket?

A hűtlen szolgálja nem arra gondolt, hogy Úra soha nem tér vissza, azt hitte, csak jóval később jön. Az adventistákra is leselkedhet ez a veszély. Régióta várjuk az Urat, és (helyesen vagy helytelenül) néha azt hisszük, hogy késlekedik. Talán észre sem vettük, de megváltozott az életmódunk is, mert úgy gondoljuk, hogy késik Urunk visszaszajóvetele?

Tegyük fel, hogy Krisztus már tegnap visszajött. Hűséges vagy hűtlen szolgaként talált volna? Ha rossz szolgának éreztük magunkat, mit kellene másként tennünk ahhoz, hogy hűségesnek találattassunk?

MEGELÉGEDETTSÉG

„De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel” (1Tim 6:6).

1Tim 6:6-ban a megelégedésnek fordított szó önállóan jelent, amikor az ember el tudja látni magát. Pál korában sok filozófus nagyra értékelte ezt az állapotot. Az apostol is erénynek tartja a megelégedettséget, de itt arra utal, hogy Jézus követője számára a megelégedettség forrása ne önmaga, hanem más legyen.

Tanulmányozzuk a megelégedettségre utaló szövegeket (Fil 4:11–13; Zsid 13:5)! Hogyan válhat megelégedetté a keresztény ember még a legnehezebb körülmények között is? Tapasztaltunk már hasonló ahhoz, amit Pál említ? Mit tanulhatunk ezekből a tapasztalatokból? Mondjunk néhány példát!

Elégedettségünk alapja Krisztusba vetett hitünk. Ő erősít meg. Ő a köszönlánk, rajta kívül minden más futóhomoknak bizonyul. Ő a biztonságunk, amikor minden más bizonytalan. Jézus Krisztus nélkül nincs valódi megelégedés.

„Pál Timóheusnak írta levelében azt kéri fiatal munkatársától: oszlassa el a jómódúakat gyakran rabul ejtő tévedést, miszerint gazdagságuk miatt felsőbbrendűek volnának a szegényeknél, vagy mert vagyomra tettek szert, bőlcsebbek és értelmesebbek lennének a többi embernél, más szóval mintha az anyagi javak isentelmeüket bizonyítanák. Ez óriási tévedés. Milyen kevesen hallgatnak arra az üzenetre, aminek a közvetítését Pál Timóheusra bízta!

Sokan legyezzelük hiúságukat azzal, hogy amikor anyagi javak megszerzésére törekednek, valójában kegyességüket bizonyítják! Pál kijelenti: „nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel”. A gazdagok annak szentelik egész életüket, hogy még nagyobb vagyont szerezzenek, pedig ahogy nem hozták semmit a világba, magukkal sem vihetnek semmit. Ha meghalnak, úgyis hátra kell hagyniuk mindazt, aminek megszerzése oly sok fáradtságba került. Kockára tették mindenüket, ők sorsukat is a vagyonszerzésért, végül azonban mindkét világot elvesztik” (Ellen G. White: Testimonies for the Church, 1. köt. 541. oldl.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Idézzünk fel két példát a sáfárság témájában! Használtsuk össze a bolond gazdag példázatait Nikodémus történetével!

A bolond gazdag: Lk 12:13-21

„A bolond gazdagról szóló példázatban Krisztus azok oktalanságát szemlélte, akik csak erre a földi életre gondolnak. Ez az ember mindent Istentől kapott... Nem fogta fel, hogy Isten az áldások sáfárijává tette. Segítenie kellett volna a szűkölködőkön. Lehetősége nyílt arra, hogy Isten nevében alamizsnát osztogasson, de ő csak saját jólétére gondolt” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 171. old.).

Nikodémus: Jn 3:1-2; 19:38-40

„Mikor tehát a zsidók megkísérelték az új egyház elpusztítását, Nikodémus védelmükre kelt. Többé már nem óvatos, nem küzd kétségekkel, hanem erősíti a tanítványok hitét. Vagyonát a jeruzsálemi gyülekezeti fenntartására és az evangéliumi munka előrehaladására szentelte. Akik azelőtt tisztelték, most megvetették és üldözték; bár a világ javában szegényvé lett, nem habozott hitét megvallani” (Ellen G. White: Az apostolok története, 105. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Képzeljük csak el, mi lenne, ha mindenki oda fizetné tizedét, ahová éppen akarja, és nem az egyháznak adná! Az egyház nem működhet a tized nélkül! Miért olyan fontos, hogy hová adjuk tizedünket? Beszéljünk erről a csoportban is!
2. Hogy véd a kapzsiságtól a rendszeres tizedfizetés és adakozás?
3. Tegyük fel, valaki a szombatiskolai csoportban elmondja: „Még az albertre és a gyermekeim ellátására is alig futja a pénzem. Most nem tudom befizetni a tizedet. Nem tudok kijönni abból a kevesből, amin van.” Mit mondanánk neki, és mit tehenénk érte?

Még nyelvemen sincs a szó...

„Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt, Uram!” (Zsol 139:4).

Olyan világban voltam kisgyerekek, később kamasz, amelyben Isten léteinek ténye és semmiféle vele kapcsolatos kérdés nem volt a társadalm, a kultúra, a mindennapok része. Vallás és ismehit, meg a többi hasonló fogalom rejtegyesnek és misztikusnak tűnt számomra. Kamasz-korom után, amikor a legtöbb fiatal kezdte maga körül más szemmel figyelni és értelmezni a történeteket, én is keresővé, kritikusává és kétkedővé váltam. Lehetőségemhez képest érdeklődni kezdtem Isten után... A középiskolában elfáradtam egy fakultatív előadássorozatra, amelyet egy pap tartott az evangélium többé-kevésbé ismert történetének érdekességéről. Oroszántrunk pedig - a nyelvőröktől szívesen - az ortodox keresztény hagyományrendszer néhány elemét villantotta fel előttem. Majd a művészettörténet és filozófia órákon is rendre felfigyeltem a vallásos élettel kapcsolatos kérdésekre. Egyre inkább foglalkoztatott, hogy létezik Isten, és ha igen, ki is ő? Ekkoriban furcsa dolgokat tapasztaltam. Számomra fontos események részleteinek valóságtünetű vélelten egybeesése babonás hitet változott ki bennem. Kiváncsiságomban minden misztikus dolog, még az asztrológia is érdekelt. Vallásos tárgyú könyvek kerültek a kezembe, végül a Bibliát is elkezdtem olvasni, de mint sok hozzám hasonló, lelkes kezdővel előfordul, én sem értem az olvasottakat. Folklozatosan erősödött bennem az érzés: Valaki figyel engem, és az a Valaki, akit keresek, létezik és számtalan jelet küld, hogy megismerhessem.

Később tudomást szereztem egy bibliai előadássorozatról, amelynek során rengeteg olyan, addigra beérett kérdésemre választ kaptam, amelyek sorban segítenek minden mozduldarabkát a helyére illeszteni. A sorozat végén úgy éreztem, Isten hallhatóan hívott az evangélizátor hiteles személye által. Határozott hívását éreztem az útalgazasok kusza hálójából. Felelhetetlen élmény átélni ezt a megfoghatatlan tapasztalatot, bölcs szerelmeti Rám bizta Isten, mit válasszok, de minden lépésemnél éreztem, hogy figyel, irányítja az eseményeket, és szeretné, ha mindig közelebb kerülnék hozzá.

Isten nem rendel el, mi történelen velünk életünk során, de előre látja, és az eseményeket kézben tartva gondosan elrendezi a részleteket. Még mielőtt eldöntöttem volna, hogy megkeresztelkedem, szerettem volna többet megtudni Istenről, és ezt a vágyamat a naplómba is leírtam. Legnagyobb meglepetésemre a következő szombaton felhívás hangzott el a gyülekezetben, hogy hosszú idő után újból elindítják a levelező teológus képzést, várják a jelentkezőket. Úgy éreztem, a felhívás egyenesen nekem szól.

A lelkészkapozói természetesen elvégeztem. Sokáig a konzultációs hétéveket tartottam életem legboldogabb időszakának. Jelenleg a gyermekeimmel való foglalkozás tölti ki az életemet. Most általuk ismerkedem Atyámmal, és napról napra szembesülök végtelen türelmével, jóságával, előrelátó bölcsességével.

Jelige: Jó pap is hoflig tanul!

Jézus, testünk templomának Ura

E HETI TANULMÁNYUNK: Jn 1:1–4; Kol 1:16–17; Gal 3:13; 1Pt 1:18–19; 1Kor 6:19–20; 10:31

„Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?” (1Kor 6:19)?

KULCSGONDOLAT: Testünk nem eldobható tárgy, amit kedvünk szerint használhatunk és rongálhatunk. Tiszteljük Istent azzal is mi, akiket Krisztus drága vérén váltott meg, hogy vigyázzunk testünkrel! Hogyan lehetséges ez?

AZ ÉLŐ ISTEN TEMPLOMA. Amikor Pál apostol először enlíette a templom szót Korinthus lakóinak, hallgatói nem a saját testükre gondoltak, inkább Afrodité templomára, ahol a hívek erkölestelen rítusokba bonyolódtak a templomi prostituáltakkal. Talán ezért foglalkozott Pál a Korinthusbelieknek írt leveleiben hosszasan a templommal, Isten lakhelyével kapcsolatos tanítással, miközben kifejtette, hogy az nem más, mint azoknak a szíve, akik elfogadják Jézus Krisztust mint Megváltójukat és Urukat. Pál kijelenti: „*ti az élő Istennek temploma vagytok*” (2Kor 6:16); és „*a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma*” (1Kor 6:19). Nem az tehát a legmeggyőzőbb érv a fizikai állapotunkkal való törődés mellett, hogy így meghosszabbíthatjuk életünket, és jobb egészségnek örvendhetünk, hanem az, hogy Istent akarjuk dicsőíteni testünkben is!

„MINDEN ÓÁLTALA LETT” (János 1:1–3)

Az Újtestamentum írói határozottan állítják, hogy Jézus nem csak a Messias, a Magasságos Isten Fia, hanem a világ Teremtője is. Több ezer évvel ezelőtt, hogy Isten Fia Názáret Jézusként belépett az emberiség történelmébe, megteremtette a világot.

Evangéliumának elején János apostol három kijelentését olvashatjuk a testé lett Igével kapcsolatban. Melyek ezek?

Jn1:1–2 _____

Jn1:3 _____

Jn1:4 _____

Pál apostol hangsúlyozza, hogy Jézus Krisztus, Isten Fia a Teremtő, akitől az életünket is kaptuk. Pál ezt írja az Úr Jézus Krisztusról, akit képe a láthatatlan Istennek: „*Mert Őbenne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, látható és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejélelenségek, akár hatalmasságok; mindenek Óáltala és Őré nézve teremtettek; És Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll jenn*” (Kol 1:16–17).

Vessük össze Jn 1:1–4-et Kol 1:16–17 verseivel! Hogyan egészíti ki egymást e két szöveg? Mi az üzenete ennek a két szakasznak?

Krisztus földi szolgálata során nem mondta magát nyilván Teremtőnek. Ugyanakkor ha életét és tanításait tanulmányozzuk, sok bizonyíték utal teremtői hatalmára. Amikor Jézus lecsendesítette a Galileai tengeren tomboló vihart, az elképedt tanítványok így kiáltottak: „*Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engedelnek néki?*” (Mk 4:41).

Olvaszuk el IMóz 2:7-et az ember teremtéséről, és közben emlékezzünk az eddig olvasott szövegekre is! Figyeljük meg, milyen bensőséges kapcsolatra utal ez a tett, eltérően a Mózes első könyvében másutt leírtaktól! Mit érthetünk meg ebből az életünk értelméről, hogy kik vagyunk és miért születünk? Milyen következtetést vonhatunk le életünk értelmére vonatkozóan (lásd: IMóz 1:26–27)? Miben különbözik életfelfogásunk azokétól, akik szerint az ember léte a pusztasá véletlenek köszönhető?

MEGVÁLTVA!

A Bibliában világosan olvasható, hogy Jézus Krisztus a Teremtő. Ő alkotott mindent, életre hívta e világot, és „*az élet lehellet*” lehelte az első emberbe. Ezért tartozunk hozzá, nem lehetünk kizárólagos urai életünknek, nem mi teremtettük magunkat, és nem a saját akaratunkból élünk. Éppen ellenkezőleg! A teremtés okán Istenhez tartozunk, aki jogot formálhat arra, hogy sajátjának tekintsen.

Olvassuk el újra a fenti bekezdést, különös figyelmet fordítva a döntetűvel szedett részekre! Mi következik ebből? Milyen hatással van életünkre és döntéseinkre ez a gondolat? Mikor döntöttünk utoljára eszerint?

Istenhez tartozunk, mert Ő a Teremtőnk, de a Biblia szerint nem csak ezért tarthat igényt ránk.

Olvassuk el a következő szövegeket! Hogyan világítanak rá arra, hogy az Úr igényt tart életünkre (Apcsel 20:28; Gal 3:13; 4:4-5; 1Pt 1:18-19; Kol 1:14; Zsid 9:12)?

A Bibliában a megváltás gondolata azt jelenti, hogy valakért váltásádját fizetnek, visszahozzák, visszaszerzik, megmennek vagy kiszabadítják. Údvözítők Jézus mindezt megtette értünk, tehát a teremtés és a megváltás árán is Istenhez tartozunk. A megváltás ténye még nagyobb felelősséget jelent az ember számára. Nem mindenkinél jó hír, hogy Isten teremtette az embert, hiszen vannak, akik még a saját életükért is kárhoztatják az Urat, azt kívánják, bárcsak meg se születtek volna. Elfelelkeznek arról, hogy Jézus nem csak megtremette, hanem meg is váltotta az embert! Áldozatával új életet ígér a bűn és szenvedés nélküli világban. Ennek a felmérhetetlen tettek az értékét semmi sem csökkentheti, semmi sem vehet el belőle (lásd: Dán 2:44).

Köszönjük meg Istennek imában, amit értünk tett, mint Teremtőnk és Údvözítőnk! Gondolkozunk azon, mit vált ki belőlünk a hála, milyen tettekre készíti!

A SZENTLÉLEK TEMPLOMA (1Korinthus 6:19-20)

A Korinthushűbelleknek írt első levelében Pál apostol hangsúlyozta, hogy mennyire fontos testünkkel is dicsőíteni Istent. A korinthusi hívők komoly nehézségekkel néztek szembe. Városukban burjánzott az erkölcselenség. Sátán hamis képet festett Istenről a hitelenek és hívők előtt egyaránt. A szadosság rányomta a belyegét a kultúrára, de az egyházra is.

Az erkölcselenségről szólva milyen érvekkel támasztja alá Pál annak fontosságát, hogy testünkkel is dicsőítsük Istent?

IKor 6:19

IKor 6:20

Foglaljuk össze néhány sorban, mit üzent Pál apostol e két szövegből! Hogyan hat ez mindennapi életünkre?

Az Úr Jézus Krisztus követőiként nem engedhetjük meg magunknak, hogy gondatlanságunkkal, nemtörődomségünkkel aláássuk egészségünket. Sokan gondolják, hogy „úgy élem az életet, ahogy nekem tetszik.” Isten Igéje ellenmond ennek az erközpontú filozófiának. Ha a keresztények olvasmit tesznek, ami ártalmas, akkor önmagunknak is kárt okoznak, és nyilvánosan is szégyent hoznak Istenre.

Milyen káros dolgokkal romboljuk egészségünket, tehát a Szentlélek templomát (lásd még: Péld 20:1, 25; 5Móz 21:20; IKor 10:31)?

Testünkben is dicsőíteni Istent többet jelent annál, hogy tartózkodunk az erkölcselen életől. Ha valóban felismerjük, hogy testünk a Szentlélek temploma, amit Jézus drága vérén váltott meg, akkor ez hat életünk minden területére. Nem csak arra törekszünk, hogy ne romboljuk egészségünket ártalmas, káros szerekkel, dolgokkal, hanem igyekszünk minél inkább gondot viselni testünkről, hogy ezáltal Istent dicsőíthessük munkánkunkkal is.

„A keresztény ember számára csak a lelki élet fontos, a test nem.” Hogyan feltehetünk erre a Biblia alapján? Hogyan értelmezhetjük az embertől fizikai és lelki oldala közötti szoros kapcsolatot?

ISTEN DICCSŐSÉGÉRE ÉLNI (IKorinthus 10:31)

Pál apostol kérte a korinthusi hívőket, hogy ne szennyezzék be testük templomát, és kerüljék az erkölcselenséget. Ekkor az élet minden területére igaz elvet mondott ki: „*Azért akár esztek, akár iszotok, akármit cseleksztel, mindig azt Isten dicsőségére miveltel*” (1Kor 10:31). A dicsőségnek fordított görög szó ugyanaz, mint ami 1Kor 6:20-ban is szerepel: „*Dicsőítsétek azért az Istent a ti testeikben és lelkeikben.*” Egyértelmű összefüggés látható e két szakasz között. Mivel testünk a Szentlélek temploma, minden, amit testünk – beleértve azt is, mit eszünk és iszunk – szolgálja Isten dicsőségét!

Hogyan dicsőítheti valaki Istent testében? Mit jelent „az Isten dicsőségére” emni vagy inni? Valóban érdekli Istent, hogyan viselünk gondot testünkéről? Ha igen, miért?

Fizikai lenyék vagyunk, és az Új Földön is azok maradtunk (lásd: Jel 21:4, 14). A testünk temploma kifejezés is arra utal, hogy fizikai létünk szent és fontos. Ezért is figyelmeztet Isten: törődjünk magunkkal, úgy éljünk, hogy fizikai állapotunkkal is dicsóítsuk Őt. Az élvezetek hajszolása, bármiféle testi bűn, ha megkárosítjuk egészségünket beszennyezi azt, amit Isten alkotott és nekünk adott.

Isten szeretet és törődik velünk, természetes tehát, hogy azt kívánja: vigyázzunk magunkra. Sok örömben, de sok szenvedésben is részünk lehet attól függően, hogyan viselünk gondot magunkra.

Mit tudhatunk meg a következő szövegekből arról, hogy törődik-e Isten az egészségünkkel (2Móz 15:26; Jer 30:17; Mk 5:25–34; 3Jn 1:2)?

Olvassuk el Ellen White szavait: „Mivel a természet törvényei egyben Isten törvényei, kötelességünk gondosan tanulmányozni ezeket. Fontos, hogy értjük, e törvények hogyan hatnak testünkre, és alkalmazkodjunk is azokhoz” (Ellen G. White: Testimonies for the Church, 6. köt. 369. old.). Miről van itt szó? Mi a kapcsolat Ellen White szavai és aközött, amit Pál fogalmazott meg 1Kor 10:31-ben?

SHALOM!

Sokan hallották már a shalom héber szót, ami azt jelenti: béke. A zsidók ma is barátai köszönésként mondják.

Mire gondolunk, amikor a béke szót halljuk? Milyen szövegekörnyezetben használjuk leggyakrabban? Mi a béke?

A béke szónak nagyon mely jelentéstartalma van az Ószövetségben, ahol több százszor jelenik meg más-más formában. Magában hordozza a teljesség, a jólét, a belső harmónia és az egészség fogalmát. A szó az élet minden területét felöleli, beleértve a fizikai, szellemi és lelki jólétet, egyéni és társadalmi szinten egyaránt.

Az egyik első előfordulása a szónak a Bibliában, amikor Jákob Lábán egészségéről (shalom) érdeklődik (lásd: 1Móz 29:6). Az egészségnek fordított szó mindkét esetben: shalom. Jer 29:7-ben Jeremiás arra ösztönzi a zsidókat: imádkozzanak a város jólétéért (shalom), ahol fogságban élnek, mert az Úr feltárta előtte, hogy a város jóléte (shalom) egyben a héber foglyok jólétét (shalom) is jelenti.

Keressük ki a következő szövegeket, ahol a shalom szó különböző alakban fordul elő! Hogyan segíthet megértenünk a szó jelentését egészségünkre és lelki jólétünkre vonatkozóan, ha különböző szövegekörnyezetben olvassuk (1Móz 43:28; Péld 3:2; Jer 33:6; Zsolt 38:4; 119:165; Ésa 48:22)?

A Biblia Sar-Shalom-nak, a Békesség Fejedelmének nevezi Jézust, ami azért találó megfogalmazás, mert benne és törvénye által találhatóunk shalom-ot, vagyis békességet, egészséget, teljességet és jólétet.

Nagy áldás rejlik egészségügyi üzenetünkben! Vajon mindig komolyan vesszük azt a világhosságot, amit az egészséggel kapcsolatban nyertünk? Min kell még változtatnunk azért, hogy a „shalom” egyre inkább megvalósuljon az életünkben?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Mindig fontos volt az adventisták számára az egészségügyi reform üzenete, amely arra épül, hogy Isten dicsőítjük testünkben is. Isten sok irányelvet közölt Ellen White által az egészséges ételmóddal kapcsolatban.

Kiválság, hogy elmondhatjuk a világnak ezt az üzenetet: „Dicsőítétek Isten a ti testetekben!” Lehetetlen az emberek üdvösségéért munkálkodni úgy, hogy nem mutatjuk be, milyen fontos elszakadni az egészséget romboló bűnös élvezetektől, amelyek lealacsonyítják a lelket, és megakadályozzák, hogy az isteni igazság az ember gondolataira hasson... Gyakorlati szempontból hirdessük a szegényeknek az evangéliumot, hogy megtudják, hogyan is kell gondot viselni testükre, ami a Szentlélek temploma” (Ellen G. White: Testimonies for the Church, 7. köt. 137. old.).

Lásd még: Előtted az élet, 97-98. oldal; Krisztus példázatai, 239-240. oldal; Étrendi és táplálkozási tanácsok 15-16. oldal.

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Isten kegyelme és hit által üdvözültünk és nem cselekedeteink által. Milyen fontos mégis gondot viselni testünk templomára?
2. Milyen összefüggés van a szentiség és az egészséges életmód között? Megalálható ez a gondolat a Szentírásban?
3. Beszéljünk meg, mit tehetünk a gyülekezetünkben azért, hogy még tudatosabban törődjünk egészségünkkel!
4. Hogyan beszélhetünk az egészség fontosságáról és a test és a lélek kapcsolatáról úgy, hogy szavainkkal ne azt sugalljuk: a betegség Isten ítélete a bűnös ember feletti?
5. Hogyan fejezhetjük ki öltözködésünkkel is, hogy testünk a Szentlélek temploma? Mit mond a Szentírás erről a témáról?

Véletlen?

„Meg lévén győződéke arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napját” (Fil 1:6).

A Művelődési Házban pár perc múlva kezdődik az evangélicizációs előadás. A vendégek elfoglalják a helyüket. Az előadó a folyosóról kitekint az utcára, vajon jön-e még valaki. Egy fiadasszony közlekedik hátrahozott léptekkel, bejön az ajtón, majd az előadó mosolygós köszönése ellenére hideg arccal megy tovább az emeletre vezető lépcső felé.

- Elnézést hölgyem, de itt lesz az előadás a kisteremben!

A hölgy szinte megvető mosollyal szól vissza: - Nem ide jöttem, az emeleten is lesz egy előadás, engem az érdekel!

Az előadó elnézést kér, majd bemegy a terembe a vendégekhöz.

Elkezdődik az első előadás. Az előadó pár kedves szót szól a hallgatókhoz, bemutatkozik, majd rátér a fő témára. Alig hangzik el néhány bevezető mondat, amikor nyílik az ajtó. A kortóban barátsággiatlannak tűnő hölgy elnézést kérő mosollyal lép be az ajtón. Megáll, és kissé zavartan elmondja: a másik előadás elmarad, így arra gondol, ha már eljött otthonról, nem megy ilyen hamar haza.

Rita végighallgatta az előadást. A következő szerdán már ő volt az első vendég. A gyülekezet tagjai is jelen voltak az előadáson, barátkoztak a vendégekkel. Nem tartottak újabb „kiselőadásokat”. Nem az volt a céljuk, hogy kipótolják, amit az előadó mondott, inkább csak jó kapcsolatot akartak kialakítani a vendégekkel. Ha valakinek kérdése volt, nem a testvérek válaszoltak rá, hanem bátorították a kérdőzt, hogy jöjjen el a következő héten, és akkor tegye fel kérdését. Rita azonban nem elégedett meg ennyivel. Határozottan kiharított amelleit, hogy többet szerezne meg tudni a Bibliából. Ekkor egy testvérnő javasolta neki, hogy jöjjen el a gyülekezeti más programjaira is, hiszen héente 3-4 alkalom is kínálkozik a tanulásra. Rita élt a lehetőséggel, és még azon a héten a péntek esti biblikóron is részt vett. A következő szombaton pedig már együtt ünnepeit a testvérekkel.

Mint háziasasszony, kimondottan örült a hétfőnként működő egészségklubnak. Rájött arra, hogy amit Isten a Bibliában tanít, az mind értünk van. Otthon boldogan tanította a gyerekeit, a férjével pedig, aki egyáltalán nem örült felesége új elfoglaltságának, türelmesebb lett. A férfi durva megjegyzéseit szelíden fogadta. Rita hamarosan döntött Krisztus mellett. De az a legnagyobb szerűbb, hogy példamutató életének a gyümölcse hamarosan nyilvánvaló lett. Pár hét múlva a férje is vele tartott az előadásra, ahol Isten átfórnáló ereje őt is érintette. Idővel együtt keresztkedtek meg.

(T)

Jézus, a munkánk Ura

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:27-28; 2:15; 3:17-19; 2Thess 3:6-12; ApCsel 10:36-43; Ef 4:28; Mt 25:14-30

„Akinék két köntöse van, egyiket adja annak, akinék nincs; és akinék van éledele, hasonlóképp cselekedjék” (Lk 3:11).

KULCSGONDOLAT: Aki Krisztus uralma alatt él, szorgalmasan és pontosan dolgozik. Szellemi és fizikai munkájával egyaránt Isten dicsőségét és környezete áldását szolgálja.

A MUNKA NEMESÍT. Jézus Krisztus követőiként legfőbb feladatunk a menyeyei dolgokra figyelni, és nem a földiekre, mégpedig úgy, hogy közben eredményesen végezzük mindennapi munkánkat is.

Krisztus talentumokról szóló példázatahoz fűzött megjegyzésében Ellen White ezt írja: „Az Úr mégis arra szólít, hogy az élet mulandó dolgaiban is szolgáljunk neki. A földi munkában tanúsított szorgalom éppúgy hozzájártozik az igaz valláshoz, mint az imádság... Az őszintén megtért ember szorgalmas munkás” (Krisztus példázatai, 237. old.).

E heti tanulmányunkban a munka ajándékáról gondolkodunk. Mivel Isten országának polgárai vagyunk, bizonyágtételünknek hitelt ad, ha mindig a legjobbat, legtöbbet nyújtjuk munkánkban.

A MUNKA AJÁNDÉKA AZ ÉDENBEN (1Mózes 1:27-28; 2:15)

Az általános elképzeléssel ellentétben a munka nem a bűn világának egyik átkos következménye. Ha jól végiggondoljuk, sokkal inkább a bűn miatti alakult ki az a téves nézet, hogy önmagában a munka rossz lenne. Az étel-mes, alkotó munka része Isten tökéletes, eredeti tervének, amelyet az emberiség számára elgondolt.

Mivel bízta meg a Teremtő Ádámot és Évát (1Móz 1:27-28; 1Móz 2:15)? Mi volt a feladatuk? Miért volt szükség a munkára a bűntelen, tökéletes környezetben? Mit árul el a munkáról az, hogy már kezdetben is kellett dolgozni?

Az Éden kertjében semmi rossz nem létezett. Minden teremtett lény tökéletes boldogságban élt együtt. Ebben az idilli környezetben Isten nagy feladatot bízott Ádámra és Évára, amivel sokat tehettek úgy az Édenkertért, mint általában szorgalmasan véve az egész világért. A világhoz való viszonyuk nem csupán annyiból állt, hogy gyönyörködtek benne, inkább kölcsönhatásban álltak vele. Isten azt a feladatot bízta rájuk, hogy viseljenek gondot a teremtett világról, vagyis kertészként műveljék, ugyanakkor uralkodjanak is rajta. Mivel Isten őket is a világból teremtette, egyértelműen a világ részei voltak. Szerepkörük érdekes összefonódása, hogy művelték a földet, és uralkodtak rajta.

Miért akarta Isten, hogy az ember már a bűntelen környezetben is dolgozzon, felelősséget hordozzon? Válaszunkban vegyük figyelembe, hogy emberi természetünk szerves része a fejlődés, a tanulás és a változás képessége!

Milyen lehetőséget kínál munkánk a fejlődésre és a tanulásra? Mit tehetünk azért, hogy mind jobban kihasználjuk a munkánk során adódó jó alkalmakat?

A MUNKA NEHÉZSÉGE A BŰNESET UTÁN (1Mózes 3:17-19)

Számos átkos következménye lett annak, hogy világunkban megjelent a bűn, és ezek közül a halál a legrosszabb. Ádám és Éva már jóval azelőtt tapasztalta a szörnyű következményeket, mielőtt ők is távoztak volna az élők sorából, hiszen Ábel életét saját bátyja, Kain oltotta ki. A bűn nem csak az emberiségre, de a természet világára is hatással volt.

Olvasunk el 1Móz 3:17-19 verseit! Hogy hatott a bűn a természetre, a természet világa és az ember kapcsolatára? Mit mond itt Isten? A változások a bűn büntetésétől vagy természetes következményeként következtek be?

Nem tudjuk, mennyi idő telt el a világ teremtésétől addig, amíg a bűn megromtotta a tökéletesen megalkotott világot. Az viszont kétségtelen, hogy Ádám és Éva élvezte azt a kiváltságot, hogy csodálatos környezetben dolgozhattak. A bűn megjelenése után azonban a környezet elvadult, veszélyessé vált. Ettől kezdve arcuk veritékével kellett megdolgozniuk mindennél. A természet világának folyamatos romlása és pusztulása saját halandóságukra emlékeztette őket.

Felületesen olvasva úgy érezhetjük, mintha az Úr túl szigorúan büntette volna az embert. Ám ha a sorok mögé nézünk, másra is felfigyelhetünk. Hogyan segítette Isten Ádámot és Évát éppen ezekkel a változásokkal?

„Istennek az volt a szándéka, hogy a fáradságos munkával enyhítse azt a romlást, amit az ember engedetlensége zúdított a földre. A kemény munka, a fáradozás kioltotta Sátán kísértését, gátat szabhat a gonoszság áradatának. A munka boldoggá tesz, hozzájárul a fejlődéshez, még ha aggodalommal, fáradsággal és fájdalommal jár is. A szorgalmas tevékenység védőpajzs a kísértések ellen. Fegyelmező ereje határt szab az önző lustaságnak, szorgalmassá tesz, erősíti a tiszta jellemet és az állhatatosságot, így vállik részévé annak a nagyszerű isteni tervnek, amit a bűnbe esett emberiség gyógyulásáért hozott az Úr” (Messages to Young People, 213. old.).

Milyen lelki haszna lehet a munkának? Soroljunk fel néhány példát!

AZ EREDMÉNYES MUNKA (2Thesszalomika 3:6-12)

Olvasunk el 2Thessz 3:6-12 verseit, majd válaszoljunk a következő kérdésekre:

1. Kiket kerülünk?

2. Kinek a példáját kövessük és miért?

3. Mivel indokolta Pál, hogy társaival együtt kétékezi munkával kereste meg mindennapi kenyerét?

4. Hogyan vélekedett Pál azokról, akik nem akartak dolgozni?

5. Pál gondolatainak mi a lényege? Milyen elveket alkalmazunk saját életünkben? Hogyan viszonyuljunk a munkához és azokhoz, akik nem akarnak dolgozni?

6. Mit tehetünk azokért, akik valami miatt nem képesek dolgozni?

Sokszoros áldást nyert, aki szorgalmasan, jól dolgozik. Ezáltal biztosítjuk családunk és szeretetünk megélhetését, ugyanakkor Isten is szolgáljuk, dicsőítjük. Akár földet művelünk, akár betegekről gondoskodunk, otthon dolgozunk, esetleg kis vállalkozást működtetünk, ha Krisztus uralma alatt élünk, munkánkkal dicsőítjük Urunkat, és a körülöttünk élők áldására lehetünk.

„Aki nem dolgozik, ne is egyéki!” Hogyan értelmezhetjük ezt a mondatot a kegyelem és a megbocsátás fényében? Hogyan bánjunk az emberekkel? Ne feledjük, Krisztus is jobban bánik velünk, mint ahogy megérdemelnénk!

MÁSOK ÁLDÁSÁRA ÉLNI

A munkával kapcsolatban milyen alapelvet közölt Pál apostol az efézusi hívőkkel (Ef 4:28)?

Pál apostol gyakorolta is, amit prédikált. Mielőtt távozott volna Miletoszba, a következőket mondta az efézusi véneknek: „Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam: Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségéről és a velem valótról ezek a kezeik gondoskodtak” (ApcSel 20:33-34). Pál prédikációja Krisztus másik követének a tanácsára emlékezett. Keresztelő János buzdította hallgatóit, hogy munkájukkal is szolgáljanak mások áldására: „Akinek két köntöse van, egyiket adja annak, akinek nincs; és akinek van eledele, hasonlókép cselekedjék” (Lk 3:11).

Olvasunk el Jak 2:14-20 verset! Mit üzent Jakab apostol azoknak, akik szerint csakis hit által üdvözülünk? Mit árulnak el szavai a megmentő hit lényegéről?

Jakab szavaiban az az érdekes, hogy milyen tetteket hoz összefüggésbe a hittel. A cselekedetekkel kapcsolatban általában az jut eszünkbe, hogy nem lopok, nem ölök vagy nem rontom meg a szombatot stb., ami mind része Krisztus követésének. Itt azonban Jakab valami másról beszél; arról, hogy viselkedésünk a környezetünkben élő, szükségét látó emberekről. Nem elég csak szépeket mondani vagy megígérni, hogy imádkozunk értük. Jakab olyan tetteket sorol fel példaként, amelyek a valódi hitet bizonyítják. A keresztények óvakodjanak attól, hogy a hajdani farizeusokhoz hasonlóan megelégedjenek „a menta és a kapor” megütédelésével, miközben figyelmen kívül hagyják, „amik nehezébeik a törvényben, az ítéletet, az írgalmasságot és a hívéséget” (Mt 23:23)!

Ha segíteni akarunk a szegényeknek, akkor két tényező is szükséges: idő és pénz. Mennyit áldozunk ezekből azért, hogy segítsünk a körülöttünk élőknek? Mit árul el válaszuk hitünkéről?

NE VÁRJUK TÉTLENÜL JÉZUS VISSZAJÖVETELÉT (Máté 25:14-30)!

Krisztus egyik példázatában hangsúlyozta, milyen fontos, hogy jól sáfárkodjunk visszajövetelére várva.

Olvasunk el a talentumok példázatát Mt 25:14-30-ben! Milyen tanulságokat vonhatunk le saját életünkre vonatkozóan? Mit üzen Jézus ezzel a példázattal?

„Nincs egy ember sem, akinek Isten ne adott volna semmilyen képességet. Mindenki végezhet valamilyen feladatot az Úrért. Senki nem kap felmentést. Senki ne tüljön öbbe tett kézzel. Isten mindenkitől elvárja, hogy a legtöbbet nyújtsa, és a rábízott talentumokkal hűségesen szolgálja a Mestert” (Ellen G. White cikke: Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok, Review and Herald, 1896. április 21.)

Az is érdekes ezzel a példázattal kapcsolatban, hogy éppen a tíz szűz története után következik (lásd: Mt 25:1-13). A tíz szűz esete a hittel, odaadással és imádsággal teljes élet fontosságát hangsúlyozza, mert a Szentlélek így képes munkálkodni szívünkben. Közvetlenül ezután jön a példázat a talentumokról, ami a tevékeny keresztényi életről szól. Nem csak az a fontos, hogy imádkozzunk, hisszünk és olvassuk a Bibliát, hanem az is, hogy a kívülállók között is munkálkodjunk a Mesterért.

Az itt vázolt alapelvet azonban ne szűkítsük csak az Úrért való munkára. Minden munkánkat igyekezzünk hűségesen és szorgalmasan végezni, a hű szolgálathoz hasonlóan.

Hogyan értelmezhetjük ezt a példázatot a hit általi üdvösség tanának fényében (Róm 3:28; 4:1-13; Gal 2:16)?

Hittünk cselekedeteinkben mutatkozik meg, abban, hogy mit kezdünk azokkal az ajándékokkal, amelyeket Istentől kaptunk. Kereszténységünket nem választhatjuk külön az életünktől. Az életünket sem választhatjuk el attól, ahogy a munkánkat végezzük, feladatainkat ellátjuk, bármit is tegyünk. A munkahelyünkön végzett hűséges, alapos, szorgalmas és becsületes munka ékesen szóló bizonyíték hitünkéről, de Istenünktől is!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el a Krisztus példázatait c. könyv 249-250. oldalait!

Vannak, akiket arra hív el Isten, hogy minden idejüket az Úr szolgálatainak szenteljék. Előjögutak és felelősségük is, hogy figyelmüket kizárólag az Isten országával kapcsolatos dolgokra fordítsák. Ellen White a múlt század elején egy levélben írt a főállású szolgálatról: „Sok fiatal férfi és nő, aki most világi munkahelyen dolgozik, komoly készletét fog érezni, hogy az Úr szolgálataira szentelje életét, sugártozza az Istenről áradó fényt... Kapjanak kiképezést az Úr munkájára. Isten minden munkása segítse, vidítsa fel és bátorítsa társait imáival és a hitről beszélgetve. Erőstítség egymásban munkájuk nemességének és felelősségének tudatát” (Ellen G. White: 66. levél, 1901; Manuscript Releases, 44. old.)

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Hogyan illik a szombat a munkával kapcsolatos képbe? Mi a szombat üzenete a munkával kapcsolatban?
2. Hogyan értelmezhetjük a heti üzenetet Gal 6:2 fényében?
3. Isten minden nemzedékből elhív embereket, akik feladataink végzésével Őt dicsőítik. Környezetünkben ki szerzett munkájával dicsőséget Istennek és másoknak áldást?
4. Tudunk olyanokról a gyülekezetünkben, akiknek jelenleg nincs munkájuk? Mit tehetünk értük személyesen mi, és mi tehet érte a közösség? Hogyan segíthetünk családjuk mindennapos anyagi gondjainak enyhítésében? Mit tudnánk tenni, hogy munkához juttassuk őket?
5. „Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő házanépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitelennél” (1 Tim 5:8). Beszélgetünk erről az ígerről a szombatiskolai csoportunkban is! Hogyan vi-szonyuljunk ahhoz, aki nem hajlandó a családjáról gondoskodni?

Válassz

Mire őrizzem meg magamat?

Miért féltsem az eröm, időm?
Miért hagyjam másra a futás?
Miért kíméljem az életem?

Valaki utat veszített, és utat keres.
Valakinek kihunyt a csillaga.
Valaki reményt veszítetten zokog.
Valakinek nincsen már szava sem,
s úgy látja, Napja lebukott az égről.

Az utat gyötrellemel megtalálom,
és már tudom, hogy rajta járni jó.
Villámtepett, sötét felhők között,
fullasztó füstködben is, ég a csillagom.
Én nem adtam fel soha

a megújító, gyógyító reményt.
Szavam nem halt meg,
él,

nem dadog,
s életem új, mély árnyékai közt is
látom fényében a Napot.

Miért vigyázzak hát magamra,
ha egynehány embernek,
ha csak egyetlenegynek is
szüksége lehet még réám?

Talán elér még,
talán még megtalál,
ha most megyek -

Felkelekl

- S ha nem vár senki sem?

Akkor is megyek,
s még ma elindulok,
hogy megtaláljam éni

Mert: mire őrizzem meg magamat?!

Domján János

Jézus, isteniszteletünk Ura

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsolt 95:6-7; 99:9; Jel 5:8-14; 14:6-7; Jn 2:13-16; ApCsel 4:24-31; Kol 3:16; Zsolt 47; 63:2-5; 150

„Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és az ő kezének juhai vagyunk” (Zsolt 95:6-7).

KULCGONDOLAT: Aki Krisztus uralma alatt élnek, legnagyobb örömlüknek tartják, hogy imádhadják Istent: az Atyát, a Fiút és a Szentlelket.

ISTEN SZÁMON TARTJA, KI IMÁDJA SZÍVBŐL, IGAZÁN. Minden ember imádattal borul le valaki vagy valami előtt. Nem arról kell dönteniünk: imádnunk-e valakit, hanem arról, hogy kit vagy mit imádnunk. Jézus földi szolgálata során tetteivel és tanításaival egyaránt hangsúlyozta, mennyire fontos Istent tisztelni. A templomban, a zsinagógában vagy a hegyoldalon, bárhol is járt, Jézus mindig szánt időt arra, hogy imádattal forduljon mennyei Atyájához. Jákob kútjánál egy asszonnyal találkozva elmondta a Mester, hogy Isten keresi azokat, akik igaz szívvel imádják Őt. Szavai szerint akik „lélekben és igazságban imádják” Istent (Jn 4:23), azok szeretik igazán.

Ezen a héten azzal foglalkozunk, hogyan tiszteli Istent, aki Krisztus uralma alatt él.

KIT IMÁDUNK?

Csak egyvalaki méltó imádatunkra. Amikor Sátán azt mondta Jézusnak, hogy boruljon le előtte és imádjá őt, az Úr így válaszolt neki: „Erdő el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj” (Mt 4:10).

Mi utal a Szentírásban arra, hogy Isten méltó az imádatunkra?

Zsolt 95:6-7 _____

Zsolt 99:9 _____

Jel 4:8-11 _____

Jel 5:8-14 _____

A Szentírásban egyértelműen olvashatjuk, hogy egyedül Istent szabad imádni, sok ember mégis más helyez Istent elé. Amikor János apostol találkozott egy angyallal, hódolattal leborult előtte, mire a mennyei küldött így szólt hozzá: „Még lásd, ne tedd... Istent imádd” (Jel 19:10).

Olvassuk el ApCsel 14:8-18 verseit! Mit tettek Lisztra lakói, amikor Pál és Barnabás az Úr nevében meggyógyított egy béna embert? Mivel magyarázhatjuk tettüket? Milyen kísértések érhetnek ma, a XXI. században, hogy más helyezzünk Istent elé?

Lisztra lakói állatáldozat bemutatásával akarták istenként imádni Pált és Barnabást. „Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban!” (ApCsel 14:11) – kiáltották. Ellen White megjegyzi, hogy „Pál igyekezett gondolataikat az igaz Istenre irányítani, mégis nehéz volt elterelni őket szándékuktól” (Ellen G. White: Sketches From the Life of Paul, 58. old.).

Mit válaszolnánk, ha valaki megkérdezné tőlünk, miért éppen Istent imádjuk? Hogy tudjuk magyarázni, hogy noha nem látjuk, akit imádnunk, de léteét hittel elfogadjuk? Fogalmazzuk meg érveinket világosan és egyszerűen! Beszéljessünk gondolatainkról csoportunkban!

ISTEN DICSCÖJTÉSE ÉS A SZOMBAT

Kiváltság Istent szolgálni. Amikor az istentisztelet alatt gondolalban, énekben az Urhoz fordulunk, csatlakozunk azokhoz a mennyei lényekhez, akik trónja körül állnak, és éjjel-nappal Őt imádják. Bármikor és bárhol imádhathatjuk Istent magunkban is (lásd: 1Thessz 5:17). Egyéni, othoni áhítatunk sok szempontból fontosabb, mint amikor a közösség részeként kapcsolódunk be az istentiszteletbe.

Vannak azonban különleges istentiszteleti alkalmak is, amelyek különböznek a mindennapi imaalkalmaktól. Az öszövetéségi ünnepek során Isten népe elkülönített bizonyos alkalmakat az istentiszteletre és a hálaadásra (3Móz 23:4-44).

A zsidó ünnepeknél általánosabb ünnep a szombat, amit maga a Teremtő rendelt el minden gyermeke számára, legyenek akár zsidók, akár keresztények.

Olvassuk el IMóz 2:1-4 verseit! Mi bizonyítja itt a hetedik nap, a szombat egyetemes jellegét? Mi utal arra, hogy nem csak egy szűk csoportnak, hanem az egész emberiségnek adta Isten?

Olvassuk el Jel 14:6-7-et, majd válaszoljunk az alábbi kérdésekre!

1. Kihéz kell eljuttatnia az öröklékévaló evangélium üzenetének? Hogyan kapcsolódik válaszuk ahhoz, amit az imént olvastunk IMóz 2:1-4 verseiben? _____

2. Kit illet meg imádatunk? _____

3. Hogyan értelmezhetjük az előző két válasz alapján az első angyali üzenetét Jelenések 14-ben? _____

Milyen alkalmat teremt Isten imádatára a szombat parancsa (2Móz 20:8-11)? Miől különleges ez a nap? Hogyan használjuk ki ezt az alkalmat? Min kellene változtatnunk ahhoz, hogy a szombat áldásaiból a lehető legtöbbet nyerjük?

ISTENTISZTELETÜNK LÉNYEGE

Olvassuk el Dávid háladáó éneket IKrón 16:8-36 verseiben! Mit jelent az, hogy „imádjátok az Urat a szentség ékességében” (29. vers)? Mielőtt válaszolnánk, olvassuk el Jn 4:23-24-at, hogy megértjük az előző kérdés lényegét!

A szentség a Bibliában azt jelenti: „valamit szent szolgálatra elkülöníteni.” Az istentiszteletnek éppen ez a lényege: nem csak időnket, hanem saját magunkat is elkülönítjük az Istennel való kapcsolattartásra, közösségre. Ezzel mondjuk el Istennek: „Uram Te hatalmas vagy, én pedig érdemtelen vagyok.” Ezáltal ismerjük el, hogy teljesen Krisztus igazságától függünk, mert csak az üdvözíthet. Szombaton nem végezzük munkánkat, nem szórakozunk, semmi hétköznapi dolgunkkal nem foglalkozunk, hanem tiszta szívvel imádjuk és dicsőítjük Teremtőnket, létünk forrását, akinek keresztáhalá kitarja a menny kapuját mindenki előtt, aki be akar lépni.

Az igazi istentisztelet azonban sokkal több pusztá formaságnál, az énekeknel és a megszokott istentiszteleti rendtartásnál. Az istentiszteletben az ember hálját fejezi ki Istennek csodálatos voltaért és felbecsülhetetlen áldozataért, amit Jézusban adott. Ahogy János mondta: „Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait” (1Jn 5:3). Istentiszteletünkkel is kifejezzük az Ur iránti szeretetünket. Ez többet jelent a parancsolat léteklén megtartásánál. Szeretetünket másként mutatjuk meg istentiszteletünkkel, mint a törvények betartásával, de ez is azt fejezi ki. Minden bizomnyal erre is gondolt Jézus, amikor azt mondta, hogy „léleklben és igazságban” imádjuk az Urat.

Az előbbiek fényében vajon mi készítette Jézust a templom megtisztítására (Jn 2:13-16)?

Az istentisztelet, mint bármí más rendszeres tevékenység, idővel gépiessé, rutinszerűvé válhat. Ha már nem léleklben és igazságban imádjuk Istent, az ha nem őszínte szeretettel és tisztelettel hódolunk neki azért, amilyen Ő, és amit értünk teit, istentiszteletünk helytelen irányt vehet. Jézus korában a templomi szolgálátok rideggé, formálissá váltak, ott is inkább az üzleti szellem érvényesült. Ugyanez megtörténhet ma is. Az istentiszteletek szórakoztató programmá vagy társadalmi összejövetellé slányulhatnak, ez esetben az Urrólunk is ezt mondja: „Mivel e nép szájjal közélget hozszóm, és csak ajkaíval tiszteel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmőit betamított emberi parancsolat lőn” (Ésa 29:13).

ISTENTISZTELETTÜNK MÓDJJA

A Szentírást tanulmányozva láthatjuk, hogy a különböző korszakokban élő hívők más és más módon tisztelték Istent.

Hogyan fejzehtük ki a tiszteletünket Isten iránt? A válaszadásban segítenek a következő szentírási szakaszok. Amint olvassuk a következő igéket, tegyük fel a kérdést: Milyen lehetett ott a hangulat? Komor, ünnepléses, vagy inkább örömteli, túláradoan boldog? Biztosan az a szent, ami komor, ami pedig örömteli és vidám, az mindenképpen tiszteletlen volna?

Zsolt 47 _____

Zsolt 63:2-5 _____

Zsolt 150 _____

Zsolt 149:3 _____

A zene mindig is fontos szerepet töltött be az istentiszteletben. A mennyben ének és dicséret hallatszik (Jel 5:9-10; 15:3-4). Amikor zenevel fejeztük ki Isten iránti hódolatunkat, csatlakozhatunk az Őt dicsőítők karához. „A zene a mennyei hajlékokban folyó istentiszteletnek egy részét alkotja. Törekednünk kell azért arra, hogy dicsénekeinkben, amennyire csak lehet, megközelítsük a mennyei karok harmóniáját... Az ének éppúgy szerves része az istentiszteletnek, mint az ima. Az emberi szívnek át kell éreznie az ének szent üzenetét, hogy helyesen tudja azt tolmácsolni” (Pátriárkák és próféták, 594. old.).

Hogyan értelmezhetjük Pál tanácsát, miszerint a zsolnárokat, lelki énekeket mindig hálával énekeljük az Úrnak (Kol 3:16)?

Vannak zenei előadások, amelyek szórakoztatóak vagy gyönyörködletűek, de nem érződik bennük Isten kegyelme. Csak az a zene tekinthető igazi istentiszteletnek „lélekben és igazságban”, ami azoknak a szívéből fakad, akiket megérintett az Úr Jézus Krisztus kegyelme.

Melyik a legkedvesebb éneked, ami Istent dicsőíti és megindít? Énekd el Isten iránti hálával!

ISTENTISZTELETTÜNK HATÁSA

Amikor lélekben és igazságban imádjuk Istent, lényünk átalakul. Lehetetlen úgy megállni a szent Isten jelenlétében, hogy ugyanazok maradjunk, akik voltunk.

Gondoljunk az öskeresztényekre, akik istentiszteletre gyűltek össze! ApCsel 2:46-47 verselben olvashatunk erről. Hogyan hatott istentiszteletük a környezetükre?

Az őszinte istentisztelet mindenkire hat. Dávid, a zsolnártíró kijelentette: „Örvendezek, mikor mondjátok nekem: Menjünk el az Úr házába!” (Zsolt 122:1). „Teljes öröm van” (Zsolt 16:11) Istennel. Öröm lélekben és igazságban imádni Istent. Előfordulhat, hogy a közösséget elragadja az emelkedett hangulat és a túláradó érzelmek, ám annak is fennáll a veszélye, hogy istentiszteletünk hideg, halott és élettelen lesz, ahol sem lélek, sem igazság nincs.

Az istentisztelet értelmében, ha nem a saját hitet fejezi ki benne mindenki, ugyanakkor a Bibliában is olvashatunk a gyülekezeti istentiszteletéről, amikor a hívők közösen imádták Istent. Mit érezték pl. az első keresztények, amikor azért adták együtt hálát az Úrnak, hogy Péter és János kiszabadult a börtönből (ApCsel 4:24-31)? E történet alapján mit mondhatunk, milyen jó hatása van a hívőkre az istentiszteletnek?

Az öskeresztények vidám szívvel távoztak az istentiszteletéről, bátran hirdették Isten Igéjét. Erősítette őket, amit ki-ki elmondott hitéről, tapasztalatáról és Isten iránti szeretetéről. Nekünk is erre van szükségünk. Hitet, reményt és bátorságot kell merítenünk mások tapasztalatából, mint ahogy másoknak is a mi szavainkból. A gyülekezeti istentisztelet közelebb hoz Istenhez és egymáshoz is. Allig vájtuk, hogy elmondhassuk a nagyszerű örömhírt Krisztusról és áldozatáról. Ha nem ilyen érzéssel távozzunk, akkor számunkra az nem is istentisztelet volt, csak egy formális vallási összejövetel, amelynek keretei között a megszokott mozzanatokat gyakoroltuk.

Milyen az igazi istentisztelet? Kell-e valamilyen változtatni nézetünkben ezen a téren? Beszéljünk meg, ki mit gondol erről!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Az istenisztélet és a kereszti. Keresztünk olyan ígéret az Újszövetségben, amelyek arról szólnak, hogy Krisztus meghalt értünk a kereszteni Gondolkozunk halála jelentőségén! Mit jelent személyesen nekünk Jézus halála és az ezáltal nyerhető megbocsátás? Imádkozzunk, és kérjük az Urat, hogy segítsen megérinteni Krisztus tettének jelentőségét!

Ha ezt tesszük, biztosan betölt a szeretet, hiszen a kereszthalálnál nincs nagyobb áldozat!

A megváltottak az egész örökkévalóságon át imádhaják Istent. Az üdvözültek sergében minden fajból, nemzetégből, nyelvből és népből lesznek majd, mégis hálánakük gyönyörű szimfóniává olvad egybe. „A menny és a föld magasztalásban, dicséretmondásban egyesül, miközben a megmentett népek »szombatról szombatra« (Ésa 66:23) örvendező imádatban hajolnak majd meg Isten és a Bárány előtt” (Ellen G. White: Jézus élete, 770. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Beszéljessünk a csoportban arról, milyennek képzeljük el az ideális istenisztéletet! Milyen véleménykülönbségek fedezhetőek fel? Vannak-e alapvető eltérések, vagy csak ízlés- és stílusbeli másság? Mit mond a Szentírás a helyes istenisztéletéről?
2. Hogyan tükrözheti jobban a mennyben folyó dicsőítést a földi istenisztélet (lásd: Jel 4-5; és 19:1-7)?
3. Milyen változásokat vetünk észre az istenisztéleti formában? Csak kulturális jellegűek ezek a különbségek, vagy gyökeresen különbözőnek a bibliai előírásoktól? Milyen szerepe van a hagyományoknak az istenisztéletben? Létezik-e az istenisztéletnek egyetlen helyes módja?
4. Az istenisztételek komorrá, idejétmúltá és formálissá vagy „szent” szó-rakoztatásá válhatnak. A mi gyülekezetünk vajon melyik irányba tart? Min kell változtatni ahhoz, hogy mindket csapdát elkerüljük?

Istenem, Istenem

Szolgáló egyház, szolgáló élet,
Szolgáló ember, szolgáló lélek.
– Ezt mondják rólunk, Istenem.

Mennyi ígéret, mennyi fogadás
mennyi hibbeli felbuzdulás:
– mennyi elalvó, hunyó parázs...
– Istenem, Istenem.

A próbákban mennyi emlékezés,
mennyi új meg új ígéretés,
mennyi péteri fellángolás
és mennyi éjszakai tagadás –
Istenem, Istenem!

Mennyi fakult év rongya lebben
egy elhnyűt, fáradt, hívő életben.
És mennyire nem kellene így lenni:
de a szívünk: csak gyarló, emberi.
– Istenem, Istenem!

Megfáradunk sokszor és sírunk talán
az életünk sírofalán.
S megtört hitünk omladéka
zokogunk, mert fájdalmas a kín,
ami felsebzett, és nem látunk Téged,
aki az egész világot elvázelt –
Istenem, Istenem!

– Szolgáló egyház, szolgáló élet,
szolgáló ember, szolgáló lélek:
– miért nincsen így, Istenem...

Paskuly Józsefné

JÉZUS PÉLDÁJA (János 13:1-15)

Csak János apostol jegyzi fel ezt a történetet. Sem Máté, Mark, Lukács, sem Péter, sem Pál apostol nem tesz említést róla. Mégis, amint elolvassuk, rögtön kirajzolódik előttünk Jézus jellege.

Az utolsó vacsora előtt történetekből mi bizonyítja: Jézus szolgálmi akart, és nem azt várta, hogy neki szolgáljanak (Jn 13:1-15)?

Alábmóság szertartása lehetőség a keresztényeknek, hogy Jézus Krisztusba mint Megváltójukba és Urjukba vetett hit által lelkileg megtszüljanak. Jézus ezt mondta: „*Aki megfúrdót, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta*” (Jn 13:10); és „*ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs ehozzá*” (Jn 13:8).

A lábmóság azonban nem csak arra ad lehetőséget, hogy újra igent mondjunk Jézusnak, hanem ezáltal szolgálunk is. Jézus tökéletes példát adott a szolgálatra tanítványának és nekünk. Joga lett volna karba tett kézzel ülni, és hagyni, hogy mások kiszolgálják, de Jézus megalázta magát. Nem élt a hírnev adta megtsziteléssel, hanem szolgálként cselekedett.

Idezzünk fel más eseteket is Jézus földi életéből, amelyek készséges szolgálatait mutatják! Mit tanulhatunk ezekből a szolgálatra való elhívásról?

Mk 1:32-34 _____

Lk 9:12-17 _____

Jn 2:1-12 _____

Jézus szóval és tettel egyaránt bizonyította, hogy szolgálni jött, nem pedig mások szolgálatait várni. A szolgálat életére hív, amikor azt kéri, hogy tagadjuk meg magunkat, vegyük fel keresztünket, és kövessük Őt.

Mikor történt utoljára, hogy – időt, pénzt nem sajnálva – minden tőlünk telhetőt megtettünk valakiért, aki nem tudta a segítséget viszo- nozni, tehát semmi hasznunk nem származott az egészből? Mit árul el rólunk az előző kérdésre adott válasz?

Jézus, szolgálattunk Ura

EHETT TANULMÁNYUNK: Jn 13:1-15; Róm 12:4-8; I Kor 12:28-13:3; Lk 10:38-42

„Tudjátok, hogy azok, akik a pogányok között fejedelmeknek tartat- nak, uralkodnak felettök, és az ő nagyaik hatalmaskodnak rajtok. De nem így lesz közöttetek; hanem, aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgálótok” (Mk 10:42-43).

KULCSGONDOLAT: Jézus az igazi példaképeünk a szolgálattban. Emlékez- tet rá, hogy „*az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságuul sokakért*” (Mk 10:45). Isten arra hív, hogy Megváltónk követőiként Jézus nevében szolgáljunk.

ELHÍVÁS A SZOLGASÁGRA. Jézus Krisztus arra két, amikor ellogadjuk Meg- váltónknak és Urunknak, hogy az Ő lábnyomában járjunk. Ha kövejük, nem válunk a világi felfogás szerint nagyvá, hiszen arra hív el, hogy szolgál- junk. A szolgálathoz krisztusi gondolkodásmódra van szükség, hogy úgy te- gyünk, mint a Mester, aki megalázta magát, és szolgál formát vett fel. A ta- nítványokhoz hasonlóan mi is gyakran észre vesszük magunkon, hogy küz- dünk a hatalomért és a megtszitelő címért. Jézus pedig szeretettel int, hogy „*ne így legyen közöttetek*” (Mt 20:26).

Az elhívás arra szól, hogy elsősorban Urunkat, a Megváltó Jézus Krisz- tust, majd Jézus nevében az embereket is szolgáljuk, de nem kényszerből, hanem Isten iránti szeretetből, aki szeret minket, és életét adta értünk. Csak ilyen, az Isten és emberek iránti szeretetből fakadó szolgálattal tud elfogad- ni Jézus!

A LEGFONTOSABB SZOLGÁLAT

A másokért végzett jó tettek közül a legnagyobb, ha Jézus Krisztus ismertetése vezetünk valakit, hiszen abban van az örök élet, ha az ember elfogadja Jézust, aki a kereszten életet adta minden bűnösért. Ha pedig elhisszük, hogy minden keresztyény feladata Krisztus áldozatának jó hírért tudatni a világgal, akkor nem az a kérdés: "kell-e bizonyosságot tennünk – inkább, hogyan tegyük?" Ezen a téren is tanulhatunk Jézus példájából! „Csak Krisztus módszerével lehet igazán az emberekhez” közel kerülni. „A Megváltó az emberek közé vegyült, javukat akarta. Együttérzést tanúsított irántuk, megnyerte bizalmukat, azután így szól hozzájuk: »Kövessetek engem!«” (Ellen G. White: A nagy orvos lábnyomán, 91. old.).

Gondolkozzunk az előbbi idézeten, majd az evangéliumokban keresztsünk példákat Jézusnak ezekre a tetteire (Lk 19:2–7; Mk 2:15–17; Mt 12:9–14)! Hogyan szolgálhatunk mi is Jézusi lelkülettel?

Krisztus lelkementő módszere azonban megkövetel valamit, amit még azok sem mindig szívesen tesznek meg, akik keresztyénnek mondják magukat: önmagunk átadását. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy elegendő, ha a misszió javára egy kis pénzt dobunk a kosárba, vagy néhány evangelizációs szórólapot kiosztunk. Ennek is megvan a szerepe, mégsem ugyanaz, mint az emberekkel kapcsolatot teremteni, időt tölteni velük, és szolgálni nekik aszerint, amire éppen szükségük van. Ehhez önmagunkat kell adnunk önzetlen szolgálásban, ami nem mindig könnyű, mert azt jelenti, hogy magunkat megtagadva készségesen szolgálunk az Úrnak. Csak úgy lehetséges mindent megtenni az Úrért, ha naponként neki szenteljük magunkat, és felvesszük keresztyét. Ez a keresztyéni szolgálat lényege, ami minden érvelő, bibliaanulmányról és próféciái táblázatáról inkább kitárja az emberek szívét üzenetünk előtt.

Gondoljunk valakire a környezetünkben, aki még nem hallotta az evangélium üzenetét! Hogyan alkalmazhatjuk Krisztus módszerét ilyen esetben? Vállalhánke személyes áldozatot is ezért?

A SZOLGÁLAT KÜLÖNFÉLE MÓDJAI

„Ezek közül pedig némelyeket először apostoloikká rendelt az Isten az egyházban, másodsor prófétákká, harmadszor tanítókká. Azután adott csodatévő erőket, kegyelmi ajándékokat: gyógyításra, gyámoltásra, vezetésre, különféle nyelveken szólásra” (IKor 12:28).

Isten mindannyiunkat elhívott, hogy a Jézus Krisztusról szóló örömhír továbbadjuk. Ez a legfontosabb szolgálat, amit akkor véggezhetünk eredményesen, ha követjük Krisztus példáját a lelkementésben is. Fontos felismerni, hogy más és más módszer alkalmazandó minden embernél, hiszen mindenkinek más a személyisége és a lelki ajándéka. Isten nem ugyanazt várja el mindannyiunktól. A keresztyéni szolgálat előfeltétele, hogy meghaljunk az énnék. Ehhez hozzá tartozik, hogy az ember elfogadja, milyen lelki adományokat és feladatot kapott, és mit nem.

Soroljuk fel, hogy a szolgálataknak mely formáit találjuk Róm 12:4–8, és IKor 12:28–13:3 verseiben! Tisztában vagyunk-e azzal, mire hívott el az Úr, és hogyan végezzük szolgálatainkat másokért az Ő nevében? Indokoljuk meg válaszunkat!

A keresztyéni szolgálat különféle formáiról gondolkodva természetesen felvetődik a kérdés: „En hogyan szolgáljam az Urat?” Jézus Krisztus minden követőjének személyesen meg kell találnia a választ erre a kérdésre, és éppen ebben nyújtának segítséget az alábbi lépések:

1. **lépés:** Nézzük meg, hogy a szolgálat mely formáival találkozhatunk a Szentírásban! Ha úgy érezzük, a lista még nem teljes, tanulmányozzunk a Szentírás elbeszélő részeit!
2. **lépés:** Próbáljunk ki más és más szolgálattal! Eközben figyeljük meg saját gondolatainkat és érzéseinket! Ha egy feladat végzése közben felszabadulunk és örömet érzünk, akkor tudhatjuk, erre kaptunk lelki ajándékokot.
3. **lépés:** Figyeljünk oda hittestvéreink tanácsaival! Az Úr gyakran emberek által erősít vagy segít az igazán hozzánk illő szolgálattal megtalálni.

Felismertük már, milyen lelki ajándékot kaptunk az Úrtól? Hogyan használjuk ajándékainkat mások szolgálataiban? Változtatunk kell-e munkamódszerünkön, esetleg egészen mással kellene foglalkoznunk?

A SZOLGÁLAT PÉLDÁI

Az Újszövetségben olvashatunk olyan emberekről, akik Jézus nevében végzett szolgálatukat. Jól ismert példa András, aki testvérét, Simont vezette Jézushoz (Jn 1:41-43). Azután hallottunk Dorkásról, aki ruhát varrt a szegényeknek (Apcsel 9:36-39).

Érdekes és tanulságos egy bibliai könyvet kiválasztani, végigolvasni, és közben a szolgálat különféle példáit keresni.

Az Apostolok cselekedeteiben sok példát találunk a Jézus nevében végzett szolgálatra. Kérjük a Szentlelket, hogy irányítsa a figyelmünket azokra, amelyeket a saját életünkben is követhetünk! (Bármely más bibliai könyvet olvashatunk ilyen szempontból.)

Amikor másoknak szolgálunk Jézus nevében, nem csak Urunk példáját kövessük, hanem bizonyítottuk azt is, hogy életünkben jelen van Isten áttörő ereje. Már nem az önzés jellemez, hanem örömtűnket leljük mások szolgálatában. A másokért végzett önzetlen szolgálatban olyan erő van, amit a világon semmi sem hatástaníthat. Az eleve bűnös, önző embernek azonban nem megy könnyen az önzetlen szolgálat, ezért fontos naponta átadni magunkat az Úrnak!

Gondoljunk Jézus keresztféjére, az önzetlen szolgálat legnagyobb példájára! Ha nap mint nap elmélkedünk Isten Fia értünk hozott, felmerhetetlen áldozataról, nem érezzük soknak azt, amit Krisztus tőlünk kér. A kereszttel együtt állva úgy tűnik, hogy mások szolgálata a legkevesebb, amit Istenért megtehetünk. *„Bizony mondom néktek, amennyiben megselekedtitek egyvel az én legkisebb atyámfiait közül, énvelem cselekedtetek meg.”* (Mt 25:40) – mondta Jézus.

Gondolkodjunk el Krisztus áldozataról! Urunk élete az önzetlen szolgálat felülmúlhatatlan példája. Hogy hat ránk és szolgálatainkra a kereszti gondolata?

A SZOLGÁLAT TÉVÍTJA (Lukács 10:38-42)

Vigyázzunk, nehogy éppen Jézus nevében végzett szolgálatunk váljék az Úrral való kapcsolatunk akadályává! Másokért végzett szolgálatunk középpontja és alapja Jézussal való kapcsolatunk legyen, különben több minden történhet: pl. önelmé válhatunk, azt gondolva, hogy jó cselekedeteinkkel teszünk valamit üdvösségünkért; érdemeket szerzünk, amelyekre tekintve Isten könnyebben elfogad.

Másik veszély, ha Jézus követőként annyira lefoglal mások szolgálata, hogy nem marad időnk Jézusra. Ennek egyik klasszikus példája, amikor Jézus Márta otthonába látogatóit. Márta sok szempontból példaadó. Hitte, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia (Jn 11:27). Hite nem ingott meg még akkor sem, amikor látszólag már nem volt remény (Jn 11:21-22), amikor azonban Jézus betárai otthonukba látogatóit, éppen a szolgálat állt a Mesterrel való kapcsolata útjába.

Hogyan hatott Mártára és a Mesterrel való kapcsolatára az, hogy teljesen lekötötte a Jézusért végzett szolgálat (Lk 10:38-42)?

Márta aggodott. Az itt használt szó (a Károli fordításban: „szorgalmas vagy” az új protestáns fordításban: „mindenért aggodsz”) erős kifejezés. Ugyanezt a szót találjuk Fil 4:6-ban is, ahol Pál arra inti a hívőket, hogy *„semmi féltől ne aggodjatok”*. 1Pt 5:7-ben ennek a szónak egy főnévi alakú változatát találjuk. Péter buzdítja a hívőket, hogy vessék az Úrra minden gondjukat, aggodalmukat. Márta pedig mintha ragaszkodna minden gondjához: ideges, zaklatott.

Mártáról azt olvashatjuk, hogy nyugtalan. Az itt használt görög ige (a Károli fordításban: „sokra igyekezel”; az új protestáns fordításban: „nyugtalankodsz”) külsőleg is látható izgatottságot jelent. Nem csak a lelkeben, de viselkedésében is izgatott volt. Szolgálni akart Jézusnak, ám nem azt tette, ami a legfontosabb lett volna, és ez ártott Jézussal való kapcsolatának. Ahelyett, hogy a lábához üve hallgatta volna a Mestert, így korholta: *„Uram, nincs-e arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nekem!”* (Lk 10:40).

Hogyan kerülhetjük el a csapdát, hogy éppen a Jézus nevében végzett szolgálat váljon vele való kapcsolatunk gátfárá? Miért nem szabad engednünk, hogy bármi akadályozza ezt a kapcsolatot, legyen az akár az Úr szolgálata?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: A keresztyényeket a Jézus nevében végzett szolgálat során más veszély is fenyegeti: mégpedig a versengés. Könnyen beleszűrhetünk abba a csapdába, hogy másokkal hasonlítjuk össze magunkat, mások szolgálatához mérjük a miénket. Fontosjuk meg a következő idézeteket, amelyek a versengéstől szólhatnak (1Kor 9:49-50; 1Kor 1:11-13)! Mit tanulhatunk Jézustól és Pál apostol magatartásából?

Megjegyzés: Jézus arról beszélt Mt 25:31-46-ban, hogy keresztyéni életünk fontos fokmérője másokért végzett szolgálatunk. Az Úr majd elválasztja egymástól a juhokat és a kecskéket, amivel arra utal, hogy kárhözazatra jut, aki tetteivel nem szolgál másokat. Hogyan magyaráznánk ezt a szakaszt annak fényében, hogy hit által, kegyelemből nyertjük az üdvösséget? Szükséges a szolgálat az üdvösséghez? Pontos-e az a megfogalmazás, hogy etetnünk kell az éhezőket, ruháznunk a mezíteleneket és gondoznunk a betegeket, ha be akarunk menni a mennyek országába?

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Egy barátod szeretne Jézus nevében szolgálni, de úgy érzi, semmire nincs ideje. Mit tanácsolnál neki?
2. Mit tehetünk, hogy őszintén jobban törődjünk az emberekkel, és krisztusi lelkiülettel szolgáljunk?
3. Hogyan kerülhetjük el azt a csapdát, hogy a másokért végzett szolgálatot saját érdemünknek véljük, és jó cselekedeteinkkel akarjunk megdolgolni üdvösségünkért?
4. Beszélgessünk arról, hogy az utóbbi időben milyen mai példa harott ránk a Legjobban?

Rita

„Isten ugyanis, aki ezt mondta: »Sötétségből világosság ragyogjon fel«, ő gyújtott világot szívémben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arca» (2Kor 4:6).

Rita már harmadik hete járt az evangélizációs sorozatra. Érdéklődött, hogyan tudhatna meg még többet a Bibliáról. Ekkor az evangélizáció a testvérek elmondták neki, milyen lehetőségek vannak a gyülekezetben: akár heti négy alkalommal is tanulhat a Bibliából. A következő héttől minden rendezvényen ott volt, beleértve a szombati alkalmakat is.

Egyre közelebb érezte magát Istenhez. Az életszemlélete gyorsan változott. Esténként a férjének és a gyerekeknek próbálta elmondani, hogy Istennel fejesebb lehetne családfi életük is. Férje, Fecó keményen, sokszor durván utasította el, amit Rita mondott. Nap mint nap jobban zavarta, hogy az asszony folyton Istenről akart beszélni. De Rita nem tájtojt, hétről hétre tanul, és minden programon részt vesz. Nem tudta titkolni, milyen örömmel tölti el, amit a gyülekezetben Istenről hall. Othton is többször említette az előadó nevét, hogy ezt és ezt tanította a Bibliából. Fecó, aki az alkohol rabságában él, egyre jobban ingerelte felesége lelkes beszámolója, annyira, hogy elődöntte: ő is elmegy az előadásra.

Az előadó a művelődési ház folyosóján várta a vendégeket. Amikor meglátta, hogy Rita a férjével jön, nem tudta leplezni örömet, eléjük sietett, átkarolta Fecót, és elmondta, mennyire örül, hogy végre találkozhat vele. A férfi morcosan és kissé megszeppenve nézett végig az előadón, majd a helyzetnek engedve beült az előadásra. Dániel könyvének 2. fejezete volt az a nap eseti téma. Az előadás után már mintha nem is Fecó lett volna, szerényen az előadóhoz lépett, és megkérdezte, hogy eljöheth-e a többi előadásra is. Örömmel fogadta mindenki a férfi közlekedését. Ettől a naptól kezdve Fecó a feleségével együtt járt a gyülekezetbe és a sorozatokra. Nyolc hónappal később kérte, hogy készítsék fel őket a keresztségre. Időközben az előadó és Fecó között mély barátság szövődött.

Egy alkalommal Fecó nyugtalanul viselkedett, mintha szeretett volna mondani valamit. Az előadó biztatta, mondja el nyugodtan, mi nyomja a szívéit. Ekkor Fecó könnyes szemmel, az elérzékenyülés és a nevetés határán kimondta a nagy titkot: „Tudod testvérem, miért mentem el Ritával az első előadásra? Mert túl sokat emlegette a nevedet, hogy Józsi ezt mondta a Bibliából, meg azt mondta... Eldöntöttem, odamegyek, és úgy megyerem azt a Józsit, hogy többé nem lesz kedve a Bibliáról beszélgetni. De az előadás alatt megváltozt az egész életem. Most pedig, hogy ezt már végre elmondtam, nyugodt lelkiismerettel léphetek be a medencébe!”

(T)

Királyok Királya, uraknak Ura

E HETI TANULMÁNYUNK: Jn 14:1-3; ApCsel 1:9-11; Mt 24:23-51; 7:21-29; Fil 2:9-11; Jel 20:7-9

„És látám, hogy az ég megnyílt, és imé vala egy fehér ló, és aki azon ül vala, hivátk vala Hivnek és Igaznak, és igazságosan ítél és hadakozik... És az ő ruháján és tomporán oda vala írva az ő neve: királyoknak Királya, és uraknak Ura” (Jel 19:11, 16).

KULCSGONDOLAT: Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus eljön újra dicsőségben, összegyűjteni minden korból a megváltottakat, hogy öröktávvaló országába vigye őket. Örömmel várják visszatérését, akik elfogadták Megváltójuknak és Uruknak.

JÉZUS MINDEN ÍGÉRETE KÖZÜL a legnagyobbértékh, hogy visszatér, és elvisz a bűnötől beteg földtről. Az a boldog reménységünk, hogy Urunk, Jézus Krisztus újra eljön. Mint Megváltónk, megbékéltette a földet a mennyel, és ezzel előkészítette jövetelének nagy és dicsőséges napját. Mint királyok Királya és uraknak Ura, örökre megpecsételi ezt a megbékélési azon a napon. Ez a reménysége azoknak, akik elismerték Krisztust Uruknak. A második eljövétel azonban szomorú és félelmetes esemény lesz mindazoknak, akik nem fogadták el Jézust életük Urának.

Miért ne szentelünk hát magunkat teljesen Urunknak, aki a Golgotián mindent feláldozott értünk?

VISSZAJÖN JÉZUS János 14:1-3; Apostolok cselekedetei 1:9-11)

Akik elfogadták Jézus Krisztust Megváltójuknak és Uruknak, azok a reménység fia. Örömmel várják „*ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését*” (Tit 2:13). Az Úr Jézus Krisztus visszejövetelének reménysége nem pusztá ábránd. Biztosak lehetünk benne, hiszen Urunk mindig hű ígéreteihez.

Mit ígért követőinek Jézus visszatéréssel kapcsolatban (Jn 14:1-3)?

Bizunk Jézus szavában, amikor azt mondta: „ismét eljövök.” Az eredeti íge, amit a „jönni” szóval fordítunk, jelen idejű. A jelen idő itt a jövőre vonatkozik, és a bizonyosságot hangsúlyozza. Ígéretében Jézus Krisztus úgy biztosít eljövételéről, mintha az már most megtörténne!

Milyen szavakkal erősítette meg Jézus visszejövetelének ígérteit a két menyei küldött (ApCsel 1:9-11)?

Az adventisták áldott reménységként őrzik szívükben Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus dicsőséges eljövételének ígérteit. Az adventista név is arra emlékeztet, hogy Jézus Krisztus, aki egyszer már eljött – akkor Betlehemben kisgyermekként született meg – újra el fog jönni, de már mint királyok Királya és uraknak Ura. Úttörőink sokkal korábbra várták eljöveteleit, az ígérteit mégis bizonyos. *„Nem késkéldik az Úr az ígérteit, amint egyesek gondolták, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszsenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen. De el fog jönni az Úr napja.”* (1Thessz 4:16-17; új prot. ford.). Jézus második eljövetele nem pusztá ábránd, hanem biztos reménységünk.

Elcsüggedtünk, aggódunk vagy felelmek gyötörmek? Olvassuk el újra Jn 14:1-3 verseit, a saját nevünket gondolva a megfelelő helyre! Legyünk biztosak abban, hogy Jézus hozzánk szól, szavaival nekünk üzen! Milyen reményt épreszt bennünk nekünk szóló ígérte?

KRISZTUS VISSZAJÖVETELE

Az Úr nem csak azt szeretné, hogy biztosak legyünk eljöveteleiben. Azt is fontosnak tartja, hogy tudjuk, miként jön el. A regnapi részben beszélünk arról, hogy Jézus valóban eljön. Kijelentette: „Ismét eljövök.” Nem fogadtunk el olyan magyarázatot, amely szerint Krisztus második eljövetele nem valóságos, csak lelkileg érezhető lenne. Igaz, hit által Krisztus máris a szívünkben él (lásd: Ef 3:17), de ha Szentlelke által már bennünk van, ez korántsem jelenti azt, hogy ne jöjjön el dicsőségben, szemmel láthatóan is.

Mit tudhatunk meg Jézus eljöveteleének módjáról? Az alábbi idézetek segítenek a választ megtalálni.

Mt 24:23-26 _____

Mt 24:27 _____

Mt 24:30 _____

Mt 24:31 _____

Jézus második eljövetele nem titokban történik. Drámai, látható és hallható esemény lesz. Jézus szava arra utalnak, hogy eljövetelekor a halottak feltámadnak: „Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz benne, örök élete legyen; és én feláldoztam azt az utolsó napon” (Jn 6:40).

Olvasunk el, mit írt Pál Krisztus eljöveteleéről (1Thessz 4:16-17)? Miért nem tehetné meg mindez egy család? Hogyan téveszthettek meg mégis olyan sok embert hamis krisztusok, amikor Jézus eljöveteleéről világos bibliai ígéretet szólnak?

Pál apostol is elmondta, amit a tanítványok hallhattak Jézustól visszajöveteleivel kapcsolatban. Jézus Krisztus második eljövetelekor személyesen az Úr száll alá a mennyből. Drámai esemény lesz, felcsendül az Úr hangja, a trombiták felharsannak. Elkor feltámadnak, akik Krisztusba vetett hittel haltak meg. Végül a megváltottak mind összegyűlnek, hogy a levegőben találkozzanak az Úrral.

Képzeljük el, milyen lesz Jézus visszajövetele! Beszéljessünk erről szombati iskolai csoportunkban!

KRISZTUS VISSZAJÖVETELENEK IDEJE

Csaknem kétezer évvel ezelőtt a Jelenések könyve végén feljegyzett kijelentésben feltámadt Urunk ezt mondta: „Bizony hamar eljövök” (Jel 22:20). A keresztények azóta is küzdenek ezzel a kijelentéssel. A mi szemszögünkből nézve nem úgy tűnik, hogy hamar jön. Tudjuk azonban, hogy az Urat nem köti az idő úgy, mint minket, embereket. Péter apostol emlékeztet rá, hogy „egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap” (2Pt 3:8).

Gondolkozzunk azon, amit Péter az Úrról és az időről írt! Milyen hibától óvnak szavai?

Az öröklékválóságból nézve az Úr Jézus Krisztus hamar eljön. Mégis, milyen sokszor kapjuk magunkat azon, hogy felkeltünk: „Urám, te szent és igaz, meddig nem télsz még, és nem állasz bosszút a mi vértünkért azokon, akik a földön laknak?” (Jel 6:10).

Olvasunk el Mt 24:45-51 versében Jézus példázatát! Mi Jézus alapvető üzenete ebben a részben? Miért olyan időszerű ez a példázat?

Az egyházban régóta fontolgatjuk a „késlekedés” témáját. Késke-e az Úr, és ha igen, miért? Miért nem tért még vissza? Talán nem kapunk választ az összes kérdésünkre, a fontos mégis az, hogy mindig készen legyünk, bár mikor jön is.

Hogyan válaszolnánk annak, aki megkérdézné, mit jelent készen várni Jézus eljöveteletét? Készen állnánk-e, ha ma jöjjön vissza az Úr?

KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉNEK HATÁSA

Urnunk visszajövelele kétféleképpen hat a földön élőkre. A felelem ideje lesz azoknak, akik nem fogadták el Krisztust Megváltójuknak és Urunknak. Ítélet sújt sokakat azok közül is, akik ugyan Krisztus követőinek gondolják magukat, de nem engedték, hogy Krisztus uralja életüket.

Olvassuk el figyelmesen az alábbi szövegeket, és gondolkodjunk el e negyedvi témánkon! „Nem minden, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! meggyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben úztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást tesztek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők” (Mt 7:21-23). Ezeknek az ígéknek a fényében tehát hogyan történnhet meg, hogy valaki Jézust „Urnak” vallja, de közben nem engedi, hogy valóban élete Ura legyen? **Mi a döntő különbség a kettő között?**

Megváltónk világosan kifejti: nem választhatjuk el egymástól a belé vetett hit megvallását a neki való engedelmisségtől. Figyeljük meg, milyen fontosnak tartja Jézus az engedelmisséget és azt, hogy valóban élő kapcsolatban legyünk vele! Nem ismeri azokat, akik bár szavakkal Urnak vallották és az Ő nevében vittek végbe nagy dolgokat, mégsem engedelmeskedtek akaratának. Jézus talán itt fogalmaz a legélesebben azzal kapcsolatban, hogy mennyire hiábavaló, ha az ember keresztyénnek vallja magát, de nem keresztyénként él. Az igazi keresztyéni élethez cselekedni kell mennyei Atyánk akaratát, máskülönben hitünk csak homokvár.

Olvassuk el azt a példázatot, amely Krisztus előbbi kijelentése után következik (Mt 7:24-29)! Hogyan illeszkedik mondanivalója a 21-23. versekben elmondott szavaihoz?

MINDENKI MEGVALLJA

Hűséges engedelmisséggel párosul az őszinte keresztyének hitvallása, hogy Jézus az Úr. Nem engedelmisségünk ment meg, de engedelmisségünkkel fejezzük ki Istenbe vetett hitünket, aki saját véren szerezte megváltásunkat.

Olvassuk el Ef 1:7; Kol 1:14 és Zsid 9:12 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből az ígékől üdvösségünk újáról?

Nem csak ők ismerik el Jézust Urunknak. Pál apostol szerint eljön a nap, amikor minden térd meghajol, és minden nyelv megvallja, hogy Jézus az Úr.

Olvassuk el Fil 2:9-11 verseit! Mire utal Pál?

„Első eljövetelekor az emberek megtagadták és elutasították Krisztust, bünnözésként vonszolták Pilátus ítélőszéke elé, ahol isenkátromlással vádolták. Megostorozták és keresztre feszítették. Szöveget vertek kezébe és lábába... Második eljövetelekor azonban minden másként lesz. Mindenki elismeri, hogy Ő a dicsőség Királya. Jézus nevére minden térd meghajol, és minden nyelv vallja majd, hogy Jézus Krisztus az Úr, az Atya Isten dicsőségére. Az angyalok hódolattal borulnak le előtte. Ellenségei rájönnek, hogy hibát követtek el, és minden nyelv megvallja: Jézus valóban Isten” (Ellen G. White: With Power and Great Glory In: Signs of the Times, 1905. április 19.).

Ez azonban nem megmentő hitvallás lesz a gonoszok részéről, inkább a tagadhatatlan igazság elismerése. Nem változik meg szívük, nem térnek meg. Jel 20:7-9 szerint tovább folytatják Isten elleni lázadásukat.

Velük ellentétben állnak viszont, akik bár bűnösök és nem tökéletesek, akik nem hivatkozhatnak saját igazságukra, de átadták szívüket az Úr Jézusnak, alávetették neki akaratukat. Urunknak vallják Jézust, és hitvallásukat életük is tükrözi. Földi dicséneinket folytatjuk majd ott fenn a mennyben. Ha szeretjük és szolgáljuk Jézust már itt a földön, ahol mindent beármnyékol a fáradtság, a fájdalom, a bűn és a romlás, sokkal jobban szeretjük majd az új földön! Földi szolgálataunk a mennyben folytatódik, de már a bűn okozta fáradtság, betegség, tudatlanság és gonoszság nélkül. Ezt a győzelmet vívta ki Jézus, aminek gyümölcseit már most élvezhetjük, ha bizunk, és hit által Jézussal mint Urunkkal éljük az életünket.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el Jelenések könyvének utolsó négy fejezetét! Számjunkt időt arra, hogy elképzeljük az új föld leírása alapján a csodás jelenetet!

„Azután megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó, mint a kristály, s az Isten és a Bárány trónusából ered. A város főútjának közepén, a folyó két ága között van az élet fája, amely tizenkétszer hoz termést, minden egyes hónapban megadja termését, és a fa levelei a népek gyógyítására szolgálhatnak.

Nem lesz többé átok a városon, hanem az Isten és a Bárány trónusa lesz benne: szolgálai imadják őt, és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon. Éjszaka sem lesz többé, és nem lesz szükségük lámpásra, sem napvilágra, mert az Úr Isten fénylik fölöttük, és uralkodnak örökkön-örökké” (Jel 22:1-5).

Milyen áldott reményégl Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus hamarosan visszatér, mint királyok Királya és uraknak Ural Új eget és új földet terem, ahol örökkön-örökké vele uralkodunk!

„Ámen, bizony jövel Uram Jézus!”

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Beszélgessünk a hétfői részben tárgyalt gondolatokról, hogy milyen lesz Krisztus visszatérése!
2. Mit felelhetünk, ha valaki Krisztus eljövételéről ezt mondaná: „Gyerekkorom óta mást sem hallok, csak hogy Krisztus hamar eljön, pedig azóta már milyen hosszú idő eltel! Kérlek, ne is idegesíts ezzel!”
3. Gondolkozunk a Jelenések könyvéből idézett szakaszon! Beszélgessünk arról, hogy vajon milyen lesz az élet az új földön! Mi lesz a legfőbb különbség az ottani élet és a mostani földi élet között?
4. Beszéljük meg, mi a különbség az istenhit és aközött, hogy valóban Jézus uralkodik az életemen!

LINKAJÁNLÓ ◊ **LINKAJÁNLÓ** ◊ **LINKAJÁNLÓ** ◊ **LINKAJÁNLÓ**

Generál Konferencia	www.adventist.org
Transz-európai Divízió	www.ted-adventist.org
Newbold College	www.newbold.ac.uk
Magyar Unió	www.adventista.hu
Dunamelléki Egyházterület	www.adventista.hu/det
Tiszavédki Egyházterület	www.adventista.hu/tet
Élet és Egészség Könyvtáradó Kft.	www.adventista.hu/kiado
Adventista Teológiai Főiskola	www.att.adventista.hu
Fiatalkor Magazín	www.fiatalkormagazin.hu

Augustinus a tengerparton

Egy szép nyári délután Augustinus a tengerparton sétálgatott.

A napsugár beragyogta a tengert és a fehér homokot. Síróllyok repültek a víz fölé, majd megpihentek a tenger vizén. Az ég kékjéi puha bárdnyelhek tarkították. Csak a hullámok suttogása hallatszott.

A férfi magányosan, gondolataiba merülve sétálgatott. Nagy tudós volt, sokat tanult, de kint, hogy képleten megfeleljen a rejtélyt. Isten tettheiél elmélkedett, Isten teremtéktartá felfedezni az események mögött, és igen elcsüggedt, mert sehogy sem találta a magyarázatot.

Ekkor egy kislúhoz ért, aki a homokba épp egy lyukat fúr, majd vödörrel merített a tengervizből, visszazaladt a lyukhoz, beleöntötte a vizet, azután újból vizet hozott a tengerből. A tudós hosszasan figyelte, amint a gyermek újból és újból a gödörbe üríti vödörét.

- Mit csinálsz itt, fiacskám? - kérdezte a bölcs tanító.
- A gyermek nem lepődött meg a kérdésen, még a fejét sem emelte fel.
- Kimerem a tenger összes vizét, és ebbe a gödörbe öntöm! - felelte.
- Az lehetetlen! - válaszolt mosolyogva Augustinus.
- Semmivel sem nehezebb, mint Isten titkait megfejteni! - mondta a gyermek egyenesen a férfi szemébe nézve.

Augustinus megdöbönt a kicsi egyszerű szavainak mély igazságát hallva. Csüggedése egy szempillantás alatt szerfeoszlott. Kezébe temette arcát, úgy köszönte meg Istennek, hogy a hit képes kitölteni azt az űrt, amire az értelem nem lel magyarázatot.

Peggy Webling története nyomán

**„Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő ígéretében”
(Zsolt 130:5).**

1. P.	Zsolt 130:5-6	Akire lelkem vár
2. Sz.	Róm 12:2	Kihez mered magad?
Naplemente: 20:45		
3. V.	Jhn 1:5	Világító üzenet
4. H.	Róm 5:12-15	Hála a Te ajándékodért!
5. K.	Róm 5:16-17	Kegyelem, igazság, Krisztusban
6. Sz.	Róm 5:18-21	A halálnak nincs többé hatalma
7. Cs.	Róm 6:1-4	Új életben a keresztség által
8. P.*	Róm 6:5-8	Új ember, új élet, új táplálék
9. Sz.	Róm 6:9-11	Krisztusban élsz, halált nem ismeresz
Naplemente: 20:42		
10. V.	Róm 6:12-14	Tápláld az új embert!
11. H.	Róm 6:15-17	Új szív, ami Nekí örül
12. K.	Róm 6:20-23	Bűnben: rabszolgák; igazságban: fiak
13. Sz.	2Pt 1:10	A bizalom megerősít
14. Cs.	Zsolt 37:6-7	Csendesedj el, és hallgasd Őt!
15. P.	Jak 3:17	Bölcsességem: mennyet vagy földi?
16. Sz.	Róm 7:14-25	Belső harcok
Naplemente: 20:37		
17. V.	Róm 8:1	Lélek szerint: biztonságban
18. H.	Jn 10:27-29	Az Atya és a Fiu kezébe rejtve
19. K.	Jn 5:24	Az örök élet: valóság
20. Sz.	Jhn 5:13	Megerősítem, aki bennem van
21. Cs.	Zsolt 55:23	Ha bizonytalan vagy...
22. P.	Zsolt 103:1-2	Zengve zeng a hálaenék, halleluját
23. Sz.	Mt 16:24	Benned: öröm vagy fáradtság?
Naplemente: 20:30		
24. V.	1Tim 6:12	Miert élünk?
25. H.	Zsolt 130:4-5	Nála van a bocsánat
26. K.	Lk 10:27	Kié a szívem?
27. Sz.	Zsolt 42:6	Sose csüggedj!
28. Cs.	Jhn 4:10	Őrte mindeneket szeretni
29. P.	Jel 22:2	Élők földjén élet fája
30. Sz.	1Thessz 4:1-3	Tiszaságunkat várja
Naplemente: 20:22		
31. V.	1Thessz 4:13-18	Feltámadás után újra együtt
110		

* Adventista félóra a Kossuth rádióban 13.30-kor

**„És igen biztos nálunk a prófétái beszéd is, amelyre jól tesztek,
ha figyelmeztet, mint sötét helyen világító szövevényekre...” (2Pt 1:19).**

1. H.	2Pt 1:19	Nem vagyunk tudatlanságban
2. K.	1Thessz 5:9-11	Örökre együtt lehetünk
3. Sz.	1Thessz 5:14-18	Hogyan teljenek napjaink?
4. Cs.	1Thessz 5:19-22	Métózinórunk: a Biblia
5. P.	1Thessz 5:23-24	Az Úr elkészít minket
6. Sz.	Jak 1:22	Megtartom-e a hallottakat?
Naplemente: 20:12		
7. V.	Gál 5:22-23	Nem a mi erőfeszítésünk
8. H.	Jer 7:23	Istenünk útba igazít
9. K.	Mt 11:29	Hogyan találók nyugalmat?
10. Sz.	Lk 4:22	Örömmel társodálkozni
11. Cs.	Köl 2:10	Teljes emberek lehetünk
12. P.	1Kor 2:2	Egészen egyszerű
13. Sz.	Ésa 58:6-12	Ha tapasztalatra vágysz
Naplemente: 20:01		
14. V.	Jel 21:7	Hidd el, érdemes!
15. H.	1Kor 3:11	Kire, mire alapoztál?
16. K.	Jób 22:21	Bízd Rá magad!
17. Sz.	Róm 8:2-8	Szeretsz élni?
18. Cs.	Róm 8:9-11	Nélküle minden elmúlik
19. P.	Róm 8:12-13	Jézus kifizette a váltásdíjait
20. Sz.	Róm 8:14-17	Lelke a mi lelkünkkel
Naplemente: 19:49		
21. V.	Róm 8:18	A megterés megbárhatalatlan
22. H.	Róm 8:19-25	Mindannyian sovárogyva fohászkodunk
23. K.	Róm 8:28	Mindent kézben tart
24. Sz.	Róm 8:31-39	Elszakíthatnake-Tőle?
25. Cs.	Jn 15:1-2	Szeretnéd, hogy megtisztítson?
26. P.	Jn 15:11-15	Barátok, nem rabszolgák
27. Sz.	Jn 15:16-17	Kérjütek, hogy dicsősége növekedjéki
Naplemente: 19:36		
28. V.	Jn 15:18-19	Országá nem evilágból való
29. H.	Jn 15:26-27	Szeretsz bizottságot tenni?
30. K.	Jn 3:16	Eljött, hogy megtartsunk
31. Sz.	Zsolt 94:21-22	Kövárunk, oltalmunk
111		

„...de eljő az idő, mikor nem példázatokban beszéltek majd néktek, hanem nyíltan beszéltek néktek az Atyáról” (Jn 16:25).

1. Cs. Jn 16:25-28
 2. P. 2Kor 3:2
 3. Sz. Ésa 61:3
- Naplamente: 19:22

Atyáml!
Levelek a világnak
Uram gyümölcsfája vagyok

4. V. Zsolt 111:7-8
 5. H. Ésa 43:1
 6. K. 2Tim 1:7
 7. Sz. Tit 3:9
 8. Cs. Ef 4:11-13
 9. P. Zsolt 118:6
 10. Sz. Jak 1:2
- Naplamente: 19:08

Milyen a mi Urunk?
Kedves vagy szemeimben
Lelkét megszítja velünk
A lélektelen, élettelen viták
Az összhangot szolgálja hangod
Az Úr megvéd
A próbák öröme

11. V. Zak 10:1
 12. H. Mt 5:6
 13. K. Jól 2:23
 14. Sz. Ésa 56:6-7
 15. Cs. Ésa 61:10-11
 16. P.* Zsid 4:13
 17. Sz. Ef 6:6-7
- Naplamente: 18:54

Az Úr áldása
Igéd után vágyódom
A Lélek esője
Mert örülök, hogy vagy!
Fogadd el megváltásait
Egyedül Te ismeresz igazán
Kinek akarsz tetszeni?

18. V. Jak 4:8
 19. H. Róm 1:16
 20. K. Mt 5:23-24
 21. Sz. 1Pt 3:8
 22. Cs. Jer 23:29
 23. P. Mt 5:13
 24. Sz. Zsolt 62:8
- Naplamente: 18:40

Ő vár rád
Sorsfordító, megtartó hatalom
Még ma békéj meg!
Egyenesen, nyíltan élni
Az Ige magával ragad
A földnek savaival
Kiben lehet megbízni?

25. V. Mt 6:22
26. H. Ésa 46:4
27. K. 1Kor 1:10
28. Sz. 1Moz 18:19
29. Cs. Jak 4:6-10
30. P. ApCsel 4:13

Szeretetet sugárzó szemek
Hordoz egész életünkben
Tudjunk egyszerre jutni
Családunkban utat mutatni
Az alázatost tudja megáldani
Bátran szólj, Ő segít

* Adventista félóra a Kossuth rádióban 13.30-kor